

THIRD ARROW

သိုးအတင်း

အချစ်တောင်းခံလွှာ

www.burmeseclassic.com

သားသား စီရင်သည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၃၆၇၁၉၀၉

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၅၄၉၁၁၀၉

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးလာနိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)

မြန်မာ့သောကျေးရွာ(ပုလဲ-၃)

မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန်၊ ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်

၁၇၁-၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံစား။

ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇေဇော်ဝါရီလ၊ ၁၄ရက်

အုပ်ရေ ၅၀၀ ၊ တန်ဖိုး ၁၃၀၀ ကျပ်

သိုးဆောင်း

အချစ်တောင်းခံလွှာ/သိုးဆောင်း၊ ရန်ကုန်

ချိုတေးသံစာပေ၊ ၂၀၀၉

၁၈၀-စာ၊ ၁၂.၅ ၊ ၁၉.၅ စင်တီ

(၅) အချစ်တောင်းခံလွှာ

www.burmeseclassic.com

နိဒါန်း

တစ်ခါတုန်းက တက္ကသိုလ်တစ်ခုတွင် နာမည်ကြီးသရုပ်ဆောင်၊ အဆိုတော်၊ စာရေးဆရာစသည့် အနုပညာရှင်များဖြင့် ထင်ရှားသော နှစ်တစ်နှစ် ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။

ထိုအနုပညာရှင်များသည် ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်း၌နာမည်ကြီး စာရင်းဝင်သူများ ဖြစ်ကြပါ၏။

တစ်ခါသော် ထိုနာမည်ကြီးအားလုံးတို့ကို ကျော်လွန်ကာ လွန်စွာထင်ရှားကျော်ကြားသွားသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ပေါ်လာလေသည်။

I

- အမည် - လက်ရုံး
- မွေးသက္ကရာဇ် - ၁၅.၆.၈၉
- အရပ် - ၅ ' ၈"
- ပညာအရည်အချင်း - ဒုတိယနှစ် (မြန်မာစာ)
- အလုပ်အကိုင် - သူ၏တီထွင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍
သူ့အလုပ်ခေါင်းစဉ်က ထူးခြားသည်
“အချစ်မြား”
- ဝါသနာ - တီထွင်မှု

၆

၇

လတ်ရုံး

အထက်ပါ 'လက်ရုံး'ဆိုသူ နာမည်ကြီးသွားရခြင်းမှာ . . .
 ကျောင်းတော်၏ သမိုင်းအဆက်ဆက်၌ တစ်ရံတစ်ခါမှ မပေါ်
 ပေါက်ခဲ့ဖူးသော မှတ်ကျောက်တင်လောက်သည့် တီထွင်မှုသုံးခုနှင့်အတူ-
 ထိုတီထွင်မှုနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေသော အလုပ်အကိုင်တို့
 ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ တီထွင်မှုက ခေတ်နှင့်လျော်ညီ၍ အဆင့်အတန်းရှိသလို
 လုပ်ဆောင်မှုတွေကလည်း ရင်ခုန်ဖို့ ကောင်းသည်။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း
 သည်။

ထပ်ကွန်.ရလျှင် . . .

'အရမ်းသစ်ပါ၏'

ထို့အတွက်ကြောင့်သာ . . .

ယခုဖော်ပြမည့် ဇာတ်လမ်းသည်
 အထက်ပါ 'လက်ရုံး'ဆိုသူအား
 နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင်
 'လက်ရုံး'ဆိုပြီးဖြစ်သွားအောင်
 ကူညီပေးခဲ့သည့်ဇာတ်လမ်း
 တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပေသည်။

တိတိကျကျပြောရလျှင်တော့ . . .
 မြားတစ်စင်းသာသုံးသည့်
 သူ၏ တီထွင်မှုကို ပိုမိုထူးခြားနက်ရှိုင်းအောင်
 သိက္ခာရှိအောင် နောက်ထပ်အကြံဉာဏ်
 မြားတွေထည့်ပေးခဲ့သည့်
 ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်
 ဆက်နွယ်မှုဇာတ်လမ်း . . .

အကြောင်းကား . . .

ကျောင်းမှန်ဦးဝအထွက် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကလေးနှစ်ဦး လက်ကမ်းစာစောင်တွေဝေနေသည်။ ထိုလက်ကမ်းစာစောင်ကို ကျောင်း သားများကိုသာဝေ၍ ကျောင်းသူများကိုမပေး။ သို့သော် ကျောင်းသူအား လုံးတို့၏ အကြည့်တို့သည် ထိုစာရွက်များအပေါ်သို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရောက်နေပါ၏။

ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် ထိုစာရွက်ပေါ်၌ ဘာတွေရေးထားသည်ကို သိချင်နေကြသည်။ ကျောင်းသားများကတော့ ထိုစာရွက်ကိုကြည့်၍ ခေါင်းကုတ်သူက ကုတ်ကြသည်။ စာရွက်အား လွယ်အိတ်ထဲထည့်သိမ်း သူက သိမ်းကြသည်။ နားထင်ပွတ်သူက ပွတ်ကြသည်။ အကျီအိတ်၊ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်သည့်သူက ထည့်ကြသည်စသည်ဖြင့် ပုံမှန်လုပ် ဆောင်နေကျကိစ္စတစ်ခုလို တက်ကြွစွာလုပ်နေကြပါ၏။

မိန်းကလေးအားလုံးလိုလို၏ မျက်နှာတွေသည် ထိုစာရွက်ဝေနေ သည်ကိုမြင်ပြီးသည်မှစလို၊ ရှက်သွေးရဲကုန်ကြသည်။

ထိုသို့ ကျောင်းသားများကိုသာ သီးသန့်ဝေသောစာရွက်ကား ဘာစာရွက်နည်း။

ကျောင်းသူအားလုံးလိုလို၏ မျက်နှာအား ရှက်သွေးရဲသွားစေ သောစာရွက်ကား မည်သည့်စာရွက်ဖြစ်မည်နည်း။

II

ရက်သတ္တပတ်တစ်ခု၏ ဆဋ္ဌမမြောက်ညနေခင်းတွင်ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်တစ်ခု၏ ညနေကျောင်းဆင်းချိန်သည် ပုံမှန်အတိုင်း

စည်ကားနေပါ၏။ ကားတွေ၊ လူတွေနှင့် ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။

ကျောင်းပြင်သို့ဦးတည်နေသော ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံးမှာလည်း

ကျောင်းမှန်ဦးဝနားရောက်လေကြပ်လေဖြစ်နေကြသည်။

သို့သော် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၏ မျက်နှာများသည် လူ

တွေကြိတ်ကြိတ်တိုးနေရသော်လည်း စိတ်ပျက်ညည်းညူဟန်မပြ။ ပိုလို

ပင် အားတက်သရောဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျောင်းသားများမှာ

ပိုလိုပင်ဆိုးပါ၏။

ထူးစစ်

ထူးစစ် ကျောင်းပြင်သို့ ထွက်လာနေသည်။ သူဒီကျောင်းသို့ ရောက်သည်မှာ တစ်ပတ်တိတိရှိပြီဖြစ်သော်လည်း အဖော်သူငယ်ချင်း မရသေး။

ထူးစစ် အတွင်းခပ်ဝေးမှနေ၍ ကျောင်းဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျောင်းဝ၌ လက်ကမ်းစာစောင်ဝေသူ၊ ယူသူတွေနှင့် ကြိတ်ကြိတ်တီးနေသည်။ ထူးစစ် ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် လက်မှနာရီကို ပင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ထို့နောက် ပါးစပ်မှ အသံတိုးတိုးထွက်ကျလာသည်။

“ဟုတ်သားပဲ . . . ဒီနေ့သောကြာနေ့ပဲ . . . ”

မကြာပါ။ သူလည်း ကျောင်းမှခဦးဝဆီသို့ တိုးရင်းရှေ့ရင်းဖြင့် ရောက်သွားသည်။ မှခဦးဝအထွက်၌ ကလေးတစ်ယောက်က သူ့အား ဝေနေသောစာရွက်တစ်ရွက် ကမ်းပေးသည်။ ထူးစစ်လည်း အများနည်းတူ ရင်ခွန်ခွန်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ပါ၏။

ထို့နောက် စာရွက်အား ပင့်ကြည့်မိတော့ . . .

“တိုးမင်းခေါင်ရီတုနေရာ”

မှတ်ချက် ။ ။ ချစ်ရေးဆိုမည့်မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ရေးရာစင်အပြည့်အစုံနှင့်တကွ မိမိ၏နေရပ်လိပ်စာကိုပါ တစ်ပါတည်းယူလာပါရန်။

စာရွက်မှာ ထိုမျှလောက်သာ စာပါသည်။

ထူးစစ်ပြုံးမိပါသည်။ ထို့နောက် စာရွက်ကိုခေါက်ရင်း အိတ်ကပ်ထဲသို့ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူတစ်ယောက်တည်း ရေခဲထိုက်မိသည်ကား . . .

“အချိန် နှစ်ရက် ရပါသေးတယ်”

III

ရက်သတ္တပတ်တစ်ခု၏ ဒုတိယမြောက်မနက်ခင်းတွင်ဖြစ်သည်။

တိတိကျကျပြောရလျှင် တနင်္လာနေ့ . . .

အချိန်အားဖြင့်ဆိုလျှင်တော့ မိုးသောက်ပြီးခါစ အချိန်အနည်းငယ်၊ တက္ကသိုလ်တစ်ခု၏ မနက်ခင်းကန်လန်ကားခင်းကျင်းပြီးလို့

ကျောင်းစောင့်ပင် မနိုးသေးသောအချိန်။

ကျောင်းရှေ့တွင် ရေသန့်ကားတစ်စီးထိုးထားပါ၏။ ကားပေါ်

တွင် ကုမ္ပဏီဝတ်စုံနှင့် ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဟန်တူသူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။

ကားနှင့်မလှမ်းမကမ်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲတွင်ကား ကျောင်းသားတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ ထိုကျောင်းသား၏ မျက်လုံးအကြည့်တွေက ရပ်ထားသော

ရေသန့်ကားပေါ်တွင်သာ ဝဲနေပါ၏။

ထို့နောက် ထိုင်နေရာမှထွက်သွားသည်။ ထိုကျောင်းသား၏

ဦးတည်ရာက ရပ်ထားသောရေသန့်ကားဆီသို့ . . .

ဦးလေး . . . လူစောင့်နေတာလား . . . ”

ကျောင်းသား၏ အမေးကြောင့် ကုမ္ပဏီဝတ်စုံနှင့်ဦးလေးကြီးက လှည့်ကြည့်ကာ . . .

“အေး . . . ဟုတ်တယ်ကွ၊ မင်းရော . . . ”

“ကျွန်တော်လည်း ဦးလေးစောင့်တဲ့လူကို စောင့်နေတာ”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆို ကားပေါ်တက်ထိုင်လေကွာ။ ကားပေါ်ကပဲ စောင့်ပေါ့။ သူလာတော့မှာပါ”

“မတက်တော့ဘူးဦးလေး။ ကျွန်တော်ကိစ္စလေးတွေရှိသေးလို့ သူလာရင်သာ ဒီစာအိတ်လေးပေးပေးပါ”

ကျောင်းသားကမ်းပေးသောစာရွက်ကို ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးက လှမ်းယူလိုက်ရင်း . . .

“အထဲမှာ ဘာပါလဲကွ။ စပ်စုတာမဟုတ်ဘူးနော်။ တော်ကြာ အရေးကြီးရင် ပျောက်ရှသွားမှာစိုးလို့”

“ဒီစာအိတ်ကတော့ အရေးမကြီးပါဘူး။ အထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ရယ်၊ ကျွန်တော့်လိပ်စာရယ်ပဲပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီစာအိတ်ကို သူ့လက်ထဲရောက်သွားဖို့က အရေးကြီးတယ်”

“အေးပါကွာ . . . ငါသေချာပေးပေးပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ မင်းမှာ မည်ကရော . . . ”

“အထဲမှာ အကုန်ပါတယ်ဦးလေး။ ဒါက သိပ်အရေးမကြီးဘူး။ ဒီစာအိတ်ကိုမြင်ရင် သူသိပါတယ်”

“အေး . . . အေး . . . ဒါဆိုလည်းပြီးရော . . . ”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး။ ကျွန်တော်စိတ်ချခဲ့မယ်နော်”

“အေးပါကွာ . . . စိတ်ချပါ၊ စိတ်ချပါ”

ပြီးနောက် ထိုကျောင်းသားမှာ ဒရိုင်ဘာဦးလေးကြီးကိုနှုတ်ဆက်၍ ကျောင်းနှင့်ဆန်ကျင်ရာအရပ်သို့ ထွက်သွားပါတော့သည်။

ပုံမှန်ထက်မပိုသောခြေလှမ်းတွေနှင့် ကျောင်းထဲသို့ တစ်စုံတစ်ဦး
ဝင်လာနေသည်။

သူ့နာမည်က - မျိုးလင်း

(မှတ်ချက် ။ ။ အကယ်ဒမီ မောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းဖြစ်)၏ညီ
မဟုတ်ပါ။

တားမြစ်ချက် ။ ။ အဓိပ္ပာယ်ပြောင်းပြန် မကောက်ယူစေလိုပါ။)

မျိုးလင်းသည် မြန်မာစာပထမနှစ်ကို ဒုတိယအကြိမ်တက်နေ
သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောရလျှင်
ဒဿနိကနှင့် ပထဝီမေဂျာတို့ကို တစ်နှစ်စီတက်ပြီးမှ အခြေအနေ
မကောင်း၍ (စာမေးပွဲကျ၍) အခုလို မြန်မာစာသို့ ပြောင်းလာခြင်းဖြစ်
ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မျိုးလင်းသည် အသက်လည်းအနည်းငယ်
ရင့်နေပြီဖြစ်သလို အပေါင်းအသင်းလည်းများသည်။ မြန်မာစာမကျပြန်
သည့်အပြင် ဒဿနိကကိုလည်းတစ်နှစ်တက်ဖူးသည့်အတွက် ကဗျာကျ
စာမကျသော ခပ်ဆန်းဆန်းလေးတွေလည်း တွေးတတ်သည်။ ဟိုလိုထို
ဒီလိုလို အတွေးအခေါ်တွေလည်း လုပ်တတ်ပါ၏။

ယခုလည်း မျိုးလင်း တစ်ခုခုကိုအသေအလဲတွေးနေသည်။
သူတွေးနေတာက သူရုပ်ဆိုးရခြင်းနဲ့ 'လက်ရုံး'ဆိုသည့်လူ ဆက်စပ်ရာ
ဘာမှတော့မဆိုင်။ ဒါပေမယ့် သူရအောင်တွေးနေသည်။ သူတွေးစုံထ
နွားနို့နှင့် မြက်ခြောက်စပ်ဆက်မှုကိုတွေးသလိုမျိုး ရှင်းရှင်းလေး . . .

သူ့အရင်ဘဝက ရုပ်ချောပေမည်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထားမကောင်း
ခဲ့လို့ ယခုဘဝရုပ်ဆိုးသည်။ ရုပ်ဆိုးသည့်အတွက် သူ့ကိုတယ်မိန်းကလေး
မှမကြိုက်။ ဒီတော့လည်း သူ 'လက်ရုံး'ကို တွေ့အောင်ရှာ၍ အချစ်ပြာလို
တောင်းရမည်။

ယခုတလော 'လက်ရုံး'ဆိုသည့်နာမည် ကျောင်းမှာပဲတင်
နေမှန်းတော့သိသည်။ ဒါပေမယ့် သူ 'လက်ရုံး'ကို မမြင်ရသေး။ ဒါပေမ

မျိုးလင်း

ကျောင်းကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်းနိုးထသက်ဝင်လို့လာပါပြီ။
ကျောင်းဖွင့်စ ပထမရက်ဖြစ်သည်ဆိုတာထက် ယခု တနင်္လာနေ့သည်
တစ်စုံတစ်ရာထူးခြားလို့နေပါသည်။ ကျောင်းထဲသို့ဝင်သည်နှင့် ကျောင်း
သားကျောင်းသူများမှာ 'သူဘာလဲ၊ ငါဘာလဲ' တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရှိုးနေကြ
သလို ကျောင်းသူများကတော့ ကံထူးရှင်ဘယ်သူဖြစ်မလဲ ရန်ခန့်လို့နေကြ
ပါသည်။

ဒါက တနင်္လာနေ့တိုင်း ကျောင်းမှာဖြစ်နေကျအစဉ်အလာ
တစ်ခု . . .

အစအဆုံးစဉ်းစားကြည့်လျှင် ရုပ်ချောတာနှင့်အချစ်မြား(လက်ရုံး)မှာ ဆက်စပ်နေသည့်အတွက် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ရုံးမှာ ရုပ်ချော ရမည်ဟု မျိုးလင်းတွေ့ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သူ့အတွေးကို သူ့သဘောကျရင်း နောက်တစ်ခေါက် ပြန်တွေးသည်။ ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ရုံးက ရုပ်ချော မှာပဲ . . . ”

ထိုသို့ပါးစပ်ကပြောရင်း ကျောင်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ကျောင်း လမ်းတစ်လျှောက်တွေ့သမျှလူတို့၏ ပါးစပ်များတွင်လည်း ‘လက်ရုံးနှင့် ဘိုးမင်းခေါင်ရှိတဲ့နေရာ’သာ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ရှေ့ နှစ်လှမ်းအကွာလောက်မှသွားနေသော ကျောင်းသားနှစ်ဦး၏ စကားသံ များကို ကြားရသည်။

“အထူးအဆန်းပဲနော်။ ငါဒီလိုလူမျိုးတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။”

“အေး . . . ငါလည်း မတွေ့ဖူးဘူးကွ။ အထူးအဆန်းပဲ။ ဘာ တဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကိုလိုချင်ရင် သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာရ မယ်တဲ့။ ဟုတ်လား . . . အဟီး . . . တစ်မျိုးကြီးကွနော်”

ပြောရင်း ထိုကျောင်းသားမှာ ရယ်သည်။

“အေးကွာ . . . သူ့ဟာကလည်း တူတူပုန်းတမ်းကစားတာ ကျနေတာပဲ . . . အဟီး . . . ဟီး”

သူတို့ပြောနေသောစကားများကြောင့် မျိုးလင်းပြုံးမိသည်။ ပထမတစ်ယောက်က ဆက်ပြောပါ၏။

“ဒါပေမယ့် ထူးဆန်းတာက လက်ရုံးကိုတွေ့အောင် ရှာနိုင်ပြီး သွားရင် သိပ်မကြာဘူး . . . ရှာနိုင်တဲ့လူက သူ့စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကောင် ဓလေးနဲ့ အဆင်ပြေသွားတာပဲ”

ပထမတစ်ယောက်၏ စကားကို ဒုတိယတစ်ယောက်က တွေး တွေးဆဆဖြင့်ပြောသည်။

အေးကွ . . . အဲဒီတစ်ချက်ကစဉ်းစားစရာပဲ။ သတင်းကြားတာ ကတော့ နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းဆိုတဲ့ မြားတစ်စင်းပဲပေးတယ် ကြားတယ်။ အဲဒီမြားက ဘယ်လိုမြားမို့လို့ ဒီလောက်အစွမ်းထက်နေတာ လဲမသိဘူး”

“ဒါဆို လက်ရုံးက မြားနတ်မောင်လက်သစ်ပေါ့”

“အေး . . . သူ့ဘာလို့ အချစ်မြားဆိုပြီး နာမည်ကြီးတာလဲ သိလား . . . သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းက မြားနတ်မောင်ရဲ့ မြားလိုပဲ တန်ခိုးကြီးလို့ အချစ်မြားဆိုပြီးနာမည်ကြီးတာ”

ပထမလူငြိမ်သွားသည်။ ပြီးမှ လေသံအေးအေးဖြင့် . . .

“နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲမသိဘူး။ သိချင်လိုက်တာ”

“သိချင်ရင် သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး မြားကိုတောင်းလိုက်လေ” ထိုအခါ ပထမတစ်ယောက်က အထိတ်တလန့်ပုံစံဖြင့်

ကိုခါရင်း . . .

“ဟာ . . . မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ။ ငါ့မှာရည်းစားရှိတာပဲ။ ဒါကြောင့် က ရည်းစားမရသေးတဲ့လူတွေမှ လုပ်လို့ကောင်းတာ။ မင်းပဲလုပ်လိုက် ပါလား”

“ငါ့ရော ဘာထူးလဲ”

ပြီးနောက် နှစ်ယောက်စလုံး စကားသံတိတ်သွားပါ၏။ မကြာပါ ဒုတိယကျောင်းသားက ဝမ်းသာအားရထပြောသည်။

“ဟာ . . . ဟုတ်ပြီ။ ဟိုကောင် ကျော်ဇင်ဆိုရင်ရော”

ပထမကျောင်းသား၏ မျက်နှာ ဝင်းသွားသည်။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ကျော်ဇင် . . . ဟုတ်တယ် . . . ဒီကောင်ကို လုပ်ခိုင်းရမယ်။ ဒါမှ ဒီကောင်ဒဏ်ရာသက်သာမှာ”

ဒုတိယတစ်ယောက်ပြန်ပြောသည်။

“ဒါဆို အခုချိန် ဒီကောင်ဘယ်မှာရှိမလဲ မသိဘူး”

“စာသင်ခန်းထောင်နဲ့ ‘အသည်းကွဲကမီး’ထောင်တစ်ခုခုပဲ”

“ဒါဆို အခန်းထဲအရင်သွားကြည့်ရအောင်”

“အေး . . . ဒါနဲ့ . . .”

ပထမကျောင်းသား၏စကားမှာ ဒါနဲ့ဆိုပြီးရပ်သွားပါ၏။ ထို့

ကြောင့် မျိုးလင်းလည်း ဘာဆက်ကြားရမလဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ဟို . . . ဘိုးမင်းခေါင်ရှိတဲ့နေရာကို စဉ်းစားပြီးသွားပြီလား”

“ဟင် . . . အေး . . . ဟုတ်သားပဲ။ ငါလည်းမသိဘူး . . .

မင်းရော . . . ”

“ငါလည်း မသိဘူး”

“အဲဒီနေရာကိုမသိဘဲနဲ့ ငါတို့က နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်း

ကို ဘယ်လိုတောင်းမလဲ”

နှစ်ဦးစလုံး၏စကားသံရပ်သွားသည်။ သိပ်မကြာပါ။ ဒုတိယ

ကျောင်းသားက . . .

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ။ ဟိုကောင်ကျော်ဇင်လည်း စဉ်းစားနိုင်

မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခုလောက်ဆို စဉ်းစားနိုင်တဲ့သူက တောင်းပြီးနေ

လောက်ပြီ။ နောက်တစ်ပတ်မှပဲ အသစ်တစ်မျိုးစဉ်းစားကြတာပေါ့”

“အေးပါကွာ . . . အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်”

ထို့နောက်တော့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ ကန်တင်းတွေဘက်ထွက်

သွားကြတော့သည်။ မျိုးလင်းပြုံးမိပါ၏။

ထို့နောက် သူသည်လည်း . . .

IV

မျိုးလင်းသည်လည်း သူ၏ခြေလှမ်းတို့ကို ‘အသည်းကွဲကမီး’ ရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်ပါ၏။ ခုနကျောင်းသားနှစ်ယောက်ပြောသွားသော ‘ကျော်ဇင်’ကို သွားရှာမလို့မဟုတ်ပါ။ ‘အသည်းကွဲကမီး’သို့ သွားရန် သူ့မှာအကြောင်းရှိပါသည်။

ဤနေရာတွင် ‘အသည်းကွဲကမီး’ကို ရှင်းပါအံ့။

‘အသည်းကွဲကမီး’ ဆိုသည်မှာ ထိုကျောင်း၏ အထင်ကရ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်ပါ၏။ လက်ဖက်ရည်တစ်မျိုးမှလွဲ၍ ကျန် တာတာတစ်ခုမှမရသည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်လည်းဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ထိုဆိုင် တွင် လူအမြဲစည်နေတတ်ပါသည်။ ထူးဆန်းတာတစ်ခုက ဆိုင်၏ အမည်ရင်းမှာ ‘အသည်းကွဲကမီး’ မဟုတ် ‘အသည်းဦးကမီး’ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် အကုန်လုံးကထိုဆိုင်ကို ‘အသည်းကွဲကမီး’ လို့ပဲ ခေါ်ကြသည်။

အကြောင်းကား နှစ်ချက်ရှိပါ၏။

(၁) လက်ဖက်ရည်တစ်မျိုးသာရောင်းသည့် ဆိုင်ပိုင်ရှင် လူပျိုကြီး၏အတိတ်ဇာတ်လမ်း၊

(၂) အသည်းကွဲသူများသာ အထိုင်များသည့်ဆိုင်၊ ထိုနှစ်ချက်ကိုအကြောင်းပြု၍ တစ်ကျောင်းလုံးက 'အသည်းကွဲ တဖီး' ဟုခေါ်ကြသည်။

ပထမအချက်ဖြစ်သည့် ဆိုင်ပိုင်ရှင်လူပျိုကြီး၏ အတိတ်ဇာတ်လမ်းကိုတော့ မည်သူမျှ ရေရေရာရာမသိကြ။ သို့ပေမယ့် ထိုလူပျိုကြီးသည် လက်ဖက်ရည်နှင့်ပတ်သက်၍ အသည်းကွဲသွားခဲ့ရသူဆိုတာတော့ တစ်ယောက်စကားတစ်ယောက်နားဖြင့် သိုးသိုးသဲ့သဲ့သိကြသည်။ ထိုအတိုင်းဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေလိမ့်မည်။ မှန်ချင်လည်း မှန်ပေမည်။

ဒုတိယအချက်ကတော့ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါလို့ပဲပြောရမည်လား၊ အမြဲတေရှိရာ အမြဲတေစုသည်ပဲ ပြောရမည်လားမသိ။

ကျောင်းထဲမှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အသည်းကွဲရသူများ အားလုံးတို့သည် ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌သာ ထိုင်ကြပါသည်။

စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိသော်လည်း ထိုသဘောမှာ ကြာလာတော့ စည်းကမ်းတစ်ခုလိုပင်ဖြစ်နေပါ၏။ ထိုဆိုင်မှာ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်ဖွင့်ကြသည်။ အတွေ့အကြုံတွေ ဖလှယ်ကြသည်။ အသည်းခွဲရက်သူမိန်းကလေးများအကြောင်းကို (သူတို့အား ဘယ်လိုအသည်းခွဲသွားပုံတို့ကို အကျယ်တဝင့် ထမင်းမေး၊ ဟင်းမေးပြောပြကြသည်။ တစ်ဦးခံစားချက်ကိုတစ်ဦးကနားထောင်ရင်း ထပ်တူရင်ကွဲကြသည်။ အားပေးစကားပြောကြသည်။ အကြံဉာဏ်ပေးကြသည်။ ဖေးကူလက်တွဲကြသည်။

နောက်တော့ အသည်းထပ်ကွဲကြပြန်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ 'အသည်းကွဲကဖီး'တွင် ချစ်စရာကောင်းသောလေ့ထုံးစံလေးတစ်ခုရှိပါ၏။ အဲဒါက ဖီးလ်ချင်းတူရာစုနေခြင်းပင်။

ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ။

ထိုတက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းသားတော်တော်များများကို ရင်ခုန်စေသော၊ ပြီး အသည်းခွဲ သွေးအေးသည်ဟုနာမည်ကြီးသော ကျောင်းသူလေးငါးယောက်ရှိပါ၏။

ပထမတစ်ယောက်က တက်သစ်စမင်းသမီး . . .

"လပြည့်ဝန်း"

ဒုတိယတစ်ယောက်က အဆိုတော် . . .

"ရွန်းဝင့်စံ"

တတိယတစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံမော်ဒယ် . . .

"သိမ့်သိမ့်နွေး"

စတုတ္ထတစ်ယောက်က သင်္ချာကွင်း . . .

"ယွန်းထက်အိန္ဒြေ . . .

ပဉ္စမတစ်ယောက်က သမိုင်းကွင်း (မယ်ဘွဲ့.ရ) . . .

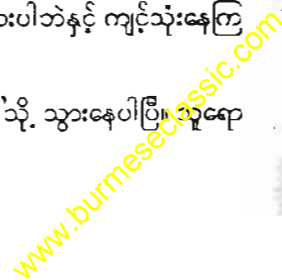
"သွန်းလဲ့ရွှေစင်"

စသော အလှူရှင်များကြောင့် အသည်းကွဲရသူများ ဆိုင်တွင်း၌ ကြုံသလိုမထိုင်ကြ။ ဥပမာ . . .

'လပြည့်ဝန်း'ကြောင့် အသည်းကွဲရသူများသည် သူ့ပိုင်းနှင့်သူ သပ်သပ်ထိုင်ကြသည်။ ထိုပိုင်းကို 'လပြည့်ဝန်းပိုင်း'လို့ အမည်ပေးပါ၏။ ထိုအတူ 'သိမ့်သိမ့်နွေး'ကြောင့် အသည်းကွဲရသူများသည်လည်း သူတို့ပိုင်းနှင့်သူတို့ ထိုင်ကြသည်။ ထိုပိုင်းကို 'သိမ့်သိမ့်နွေးပိုင်း'လို့ အမည်ပေးပါ၏။ တစ်ပိုင်းနှင့်တစ်ပိုင်းမရော၊ ခံစားချက်ချင်းမဖလှယ်၊ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်သာ ရင်ဖွင့်ကြပါသည်။ ခံစားကြသည်ပေါ့။

ထိုထုံးစံလေးမှာလည်း သတ်မှတ်မထားပါဘဲနှင့် ကျင့်သုံးနေကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယခုလည်း မျိုးလင်း 'အသည်းကွဲကဖီး'သို့ သွားနေပါပြီ။ သူ့ရော ဘယ်ပိုင်းတွင်ထိုင်မည်နည်း?

ဆိုင်တွင်းသို့ မျိုးလင်းဝင်လိုက်သည်နှင့် 'ဒိုင်း'ခနဲဆို အကြည့်
တွေခုန်ဝင်လာကြသည်။ ထိုအကြည့်များထဲတွင် 'ဒီကောင်ဘယ်သူလဲ၊
ဘယ်သူ့ကြောင့် အသည်းကွဲတာလဲ' စသည့် သိလိုစိတ်တွေပါနေကြောင်း
မျိုးလင်းသိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တစ်နေရာမှ သူ့နာမည်ကိုလှမ်းခေါ်သံကို ကြား
ရသည်။

“ဟေ့ကောင်မျိုးလင်း ငါတို့ဒီမှာ”

အသံလာရာဆီ သူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကိုလက်ယပ်ခေါ်
နေသည်။ ဒဿနိကမှ အောင်ဌေး။ ထို့ကြောင့် အောင်ဌေးကို လက်ပြန်
ထောင်ပြရင်း မျိုးလင်း ထိုဝိုင်းသို့ သွားလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါမှာပင် တစ်
ဆိုင်လုံးမှ မျက်လုံးတွေအားလုံး နေရာမှန်ပြန်ရောက်သွားကြသည်။
ဒါတောင် သူသွားရာ ဝိုင်းကိုကြည့်၍ တီးတိုးပြောနေကြသေးသည်။

မျိုးလင်းသွားရာဝိုင်းက . . .

“သင်္ချာကွင်း ယွန်းထက်အိန္ဒြေ”

အမှန်ဆို မျိုးလင်း 'အသည်းကွဲကစီး'သို့ ရောက်လာတာ မကြာ
သေး။ တိတိကျကျပြောရလျှင် တစ်ပတ်နှင့်သုံးရက်သာရှိသေးသည်။

ဒါပေမယ့် မျိုးလင်းရောက်လာတာ သူများတွေလို အသည်းကွဲ၍
မဟုတ်၊ အကြောင်းရှိပါ၏။ မျိုးလင်းခုံဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်အပြီးမှာပင် . . .

“မင်းရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲကွာ။ ဒီမှာ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်
အငြင်းအခုန်ဖြစ်နေလို့ မင်းသိရင်လည်း ဘယ်သူမှန်တယ်၊ မမှန်ဘူး
ပြောပြပေးလိုက်စမ်းပါ”

သူတို့ဝိုင်းမှ အသက်အကြီးဆုံး ကိုတာတီးကိုမေးငေါ့ပြရာ
နှစ်ယောက်ကိုကြည့်မိတော့ အောင်ဌေးတို့ ဒဿနိကမေဂျာမှပင် ကျော်ကြီး
နှင့်ဇော်အေး၊ ကျော်ကြီးနှင့်ဇော်အေးနှစ်ယောက်စလုံးမှာ မတည့်အတူနေ
များဖြစ်ကြပါ၏။ ဒါပေမယ့် ဉာဏ်တော့နှစ်ယောက်စလုံးကောင်းကြ
သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ဘာကိုငြင်းနေတာလဲ”
နှစ်ယောက်စလုံးက သူပြောနိုး၊ ငါပြောနိုးနှင့် တစ်ယောက်နှင့်
ဘစ်ယောက်ဘုရိုးရိုးနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်ဌေးမှပင် ဝင်ပြော
ပြပါ၏။

“ဘာရှိရမလဲကွာ . . . တစ်မနက်လုံး အုံးအုံးကျွက်ကျွက်ဖြစ်
နေတဲ့ ဘိုးမင်းခေါင်ရှိတဲ့အရပ်နဲ့ လက်ရုံးရှိတဲ့နေရာလေ”

“ဘယ်လိုတွေ ငြင်းနေလို့လဲ”

'လက်ရုံး'ဆို၍ သူစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ မျိုးလင်း၏အမေး
ကြောင့် သူတို့ 'ယွန်းထက်အိန္ဒြေ' ဝိုင်းမှ နှစ်သက်အရင့်ဆုံး အစ်ကိုကြီး
က ဝင်ပြောသည်။

“ဒီလိုမျိုးလင်း . . . ဘိုးမင်းခေါင်ရှိတဲ့နေရာဆိုပြီး လက်ရုံးက
သူရှိမယ့်နေရာကို စကားထာဝှက်သွားတယ်မလား။ အဲဒါကို ဒီကောင်
နှစ်ကောင်က လက်ရုံးဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာ စကားထာကိုဖြည့်ပြီး
ငြင်းနေကြတာ”

ကိုတာတီးစကားကြောင့် စိတ်ဝင်စားမှုတို့ကြီးစိုးသွားရတာ --

“လုပ်စမ်းပါဦး၊ မင်းတို့စကားထာကို ဘယ်လိုဖြည့်လိုက်လဲ”

“ငါဖြည့်လိုက်တာက ဒီလို . . .”

ဟူ၍ ဇော်အေးက အရင်ဆုံးလေသံအေးအေးဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“ငါစဉ်းစားတာက . . . ဘိုးမင်းခေါင်ရှိတဲ့နေရာဆိုပြီး အပေါ်ယံ
ကိုပဲ တွေးကြည့်လိုက်ကွာ . . . ဘိုးမင်းခေါင်ရုပ်တုတွေက ဘယ်မှာရှိ
တတ်လဲ . . . ဘုရားတွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာပဲ အရှိများတာမလား။
အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ငါက လက်ရုံးရှိမယ့်နေရာကို ငါတို့ကျောင်းထဲက
ဘုရားခန်းမှာရှိရမယ်လို့ တွေးလိုက်တာ . . . ကဲ . . . ငါတွေတာမှား
လား . . .”

“မမှားပါဘူး . . .”

“အေး . . . အဲဒါကို ဒီကောင်ကျော်ကြီးက ဘုရားမှာမဟုတ်

ဘူးတဲ့ . . . ဝိဇ္ဇာကန်တင်းမှာဆိုလို့ . . .”

ဇော်အေးစကားကြောင့်မျိုးလင်း ကျော်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ရပြန်ပါသည်။

“မင်းကရော စကားထာကို ဘယ်လိုဖြည့်လိုက်လို့လဲ”

“ငါတွေ့တာကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပဲ ဟေ့ကောင် . . . ဘိုးမင်းခေါင်ဆိုတာ ဝိဇ္ဇာကွာ . . . အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဝိဇ္ဇာကန်တင်းမှာ ရှိရမယ်လို့ ပြောတ . . .”

ကျော်ကြီးအတွေးကလည်း ရှင်းရှင်းလေးနှင့်လှသည်။

“မင်းကရော ဘယ်လိုထင်လဲ . . .”

အောင်ဌေးက သူ၏ စိတ်ကူးကိုမေးပါ၏။ အကုန်လုံးကလည်း အောင်ဌေးနည်းတူ မျိုးလင်းအဖြေကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။

“ဒီလိုစကားထာမျိုးက အဖြေကိုတရားသေယူလို့မှ မရတာပဲ။ ကိုယ်တွေ့တတ်သလိုဖြည့်ယူလို့ရပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် ကိုယ်တွေ့လိုက်တဲ့အတွေးနဲ့ သူ့ဝက်ထားတဲ့အရာသွားတူနေရင်တော့ အဖြေဖြစ်ပြီပေါ့ . . . တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ကတော့ စဉ်းစားပုံချင်းတူမှာ မဟုတ်ပါဘူး . . .”

“ဟုတ်ပြီလေ . . . ဒါဖြင့်မင်းဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ . . .”

ကိုတာတီးက ဝင်မေးသည်။

“ငါစဉ်းစားတာက ဒီလိုကွာ . . .”

ဘိုးမင်းခေါင်ရှိတဲ့နေရာဆိုတာကို ငါက သမိုင်းကြောင်းနဲ့စဉ်းစားတယ်။ သမိုင်းကိုပဲ လှန်ကြည့်ကြည့်၊ ဘိုးမင်းခေါင်ပုံတွေရဲ့ နောက်ခံပန်းချီကားတွေကိုပဲကြည့်ကြည့် ဘိုးမင်းခေါင်နဲ့ အများဆုံးပတ်သက်နေတာ ပုပ္ပါးတောင်ကွ။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ငါက ပုပ္ပါးတောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့နေရာတစ်ခုခုမှာ လက်ရုံးရှိရမယ်လို့ထင်တယ်”

မျိုးလင်းစကားကြောင့် တစ်ဝိုင်းလုံး စဉ်းစားကုန်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ ငါတို့နားမလည်ဘူး . . .”

တစ်ယောက်က ထမေးသည်။

“ဥပမာကွာ . . . ပုပ္ပါးတောင်နဲ့ စကားဝါပန်းက ဆက်စပ်နေတယ်မဟုတ်ဘူးလား”

“အေးလေ”

“အဲဒါဆို စကားဝါဆိုတဲ့နာမည်ကို လိုက်ကြည့်ရမယ်။ ဥပမာ ‘စကားဝါ’ စားသောက်ဆိုင်ကို ဘာတို့ပေါ့”

“ငါတို့ကျောင်းထဲမှာ အဲဒီနာမည်နဲ့ ဆိုင်မှမရှိတာ”

“ငါက ဥပမာကိုပြောတာလေကွာ”

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့ထိုင်နေရာ ကန်တင်းရှေ့မှ ရေသန့်ကားတစ်စီးဖြတ်မောင်းသွားသည်။ ဘာရယ်မဟုတ် မျိုးလင်းထိုကားကိုလှမ်းကြည့်မိပါ၏။

မျိုးလင်းမျက်နှာအရောင် ပြောင်းသွားသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူတို့နှင့်ကပ်လျက်ဝိုင်းမှ ကျောင်းသားတစ်ဦးမှာကန်တင်းထဲမှာ ထထွက်သွားပါ၏။ ဦးတည်ရာက ခုနဖြတ်မောင်း သွားသောကားနောက်သို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် မျိုးလင်းတို့ ယွန်းထက်အိန္ဒြေဝိုင်းမှာတော့ စကားကောင်းနေဆဲ . . . ။

IV (a)

ဆိုင်ရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် ကျောင်းသားများ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်။ ထိုကျောင်းသားအားလုံးတို့သည်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး ပြောနေကြပါ၏။ စဉ်းစားစရာမလိုပါ။ ဘိုးမင်းခေါင်ရှိတဲ့နေရာနှင့် လက်ရုံးအကြောင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ငါ့အထင်ပြောရရင် တော်ရုံဗျူဟာနဲ့တော့ ယွန်းထက်အိန္ဒြေကိုရဖို့ မလွယ်လောက်ဘူးကွ”

ပြောသူက သူတို့အဖွဲ့တွင် အသက်အကြီးဆုံး အသည်းကွဲကမီးတွင် ထိုင်သက်အရင့်ဆုံး ကိုတာတီး။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်သလဲဆိုရင် ငါတို့ကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ခံလာခဲ့ရတာကိုး။ ဒီနေ့တော့ လူလည်းစုံတုန်း မင်းတို့လည်းကြိုတင်လေ့လာလို့ရအောင် ငါပြောပြမယ်”

ဟု အစချီ၍ ယွန်းထက်အိန္ဒြေဟုခေါ်သော အလှဘုရင်မနှင့် နှလုံးသားစီးချင်းထိုးပွဲတွင် မရှုမလှ သူတို့အရေးနိမ့်ခဲ့ရုံများကို အကျယ်တဝင့်ပြောကြပါတော့သည်။

“မင်းကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားလဲ အိန္ဒြေ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“မင်းနဲ့ကိုယ်ကြားက ဆက်ဆံရေးကိုပေါ့”

“ဖေ.၈.၁၉၄၅ ကနေ ၉.၈.၁၉၄၅ အထိ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုလို့ သဘောထားတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ရှင်ကတော့ B-29 ပေါ့။ ကျွန်မကတော့ ဟီရိုရှီးမားပါပဲ”

“ဗျာ”

“မင်းတို့စဉ်းစားကြည့်ကြစမ်း။ ယွန်းထက်အိန္ဒြေပြောသွားတဲ့ စကားတွေက ဘယ်လောက်အဓိပ္ပါယ်ပါပြီ။ သိမ်မွေ့သလဲလို့။ သူ့ကိုယ် သူ အနုမြူဒဏ်ထိတဲ့ ဟီရိုရိုးမားနဲ့ ခိုင်းနှိုင်းသွားတာ အရမ်းလှတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့မရယ်ဖြစ်ကြတော့ပါ။ ကိုတာတီး တကယ် ခံစားသွားရကြောင်း သူ၏လေသံနှင့် မျက်နှာအနေအထားအရသိသည်။

ထိုအချိန်၌ နောက်တစ်ယောက်က ဝင်ပြောပါ၏။

“ငါကျတော့ တာတီးထက်တောင် ဆိုးပါသေးတယ်ကွာ။ တာတီးကမှ လွမ်းရင်သွားကြည့်လို့ ရသေးတယ်။ ငါက သွားကြည့်ဖို့ မပြောနဲ့ ယွန်းထက်အိန္ဒြေဆိုတဲ့အသံနဲ့တင် ပုန်းရင်ပုန်း မပုန်းရင်ထွက် ပြေးနေရတာ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုသူ၏ ထူးဆန်းသောစကားတွေကြောင့် မျိုးလင်းစိတ်ဝင်စား သွားမိသည်။

“အမှန်က ငါ့အမှားပါ။ မင်းတို့လိုသာ ငါမြန်မာစာမေ့ရှာဖြစ် ရင် အခုလိုဘဝမျိုးမရောက်ဘူး။ အခုတော့ . . . အခုတော့ . . .”

ထိုသူစကားပင် ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။ တော်တော်ကြီးထို ဆိုနှင့်ကြေကွဲသွားပါသည်။ သူတို့တွေအားလုံးလည်း ဘာမှန်းမသိ။ ထို သူ၏ ပုံစံကိုကြည့်၍ ရင်ထဲ ‘ဟာ’သွားကြသည်။

“အဲဒီတုန်းက သူကငါ့ကို ကဗျာတစ်ပုဒ်ရွတ်ခိုင်းတယ် . . .

ရှင်အချစ်ကို ကျွန်မယုံအောင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရွတ်ပြတဲ့။ အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ပါးစပ်ထဲရှိတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရွတ်ပြလိုက်တယ်။ အဲဒါကိုက ငါ့ရဲ့အမှားပဲ”

ပြီးနောက် ထိုသူက အသံနေအသံထားဖြင့် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရွတ် ပြပါသည်။

“အဲဒါပဲ ဟောကောင်ရေ။ နောက်မှ စာအုပ်တွေပြန်လှန်ကြည့် တော့ ယွန်းထက်အိန္ဒြေပြောပြတာက အမေရိကန်တွေ ဂျပန်နိုင်ငံ ဟီရိုရိုးမားမြို့ကို အနုမြူဗုံးကျဲချတဲ့နေ့ကို ပြောသွားတာကွ။ B-29 ဆိုတာ ဗုံးကျဲတဲ့လေယာဉ်နံပါတ်။ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့ကွာ။ ငါက B-29 သူက ဟီရိုရိုးမားဆိုတော့ ငါကပဲသူ့အပေါ် အနုမြူဗုံးတွေ ကျဲချနေတဲ့သဘော”
ကိုတာတီးစကားကြောင့် သူတို့အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ဒါကို ကိုတာတီးက နည်းနည်းလေးမှဂရုမစိုက်ပါ။ ကြေကွဲဆိုနှင့်သောဟန်ပန် အပြည့်ဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

ရင်မှသခင် ထိပ်ထားရှင်၏
 နှုတ်ခြေမြှောက်ထား
 ဆိုစကားကို
 ဦးဆွေးဆံမြည်
 ထမ်းရွက်မည်တစေ
 ကိုယ်ပါမေ...
 မင်းသေဆိုသေ
 ရှင်ဆိုရှင်ပြီး
 မင်းကြီးဆွဲရာကတဲ
 အရုပ်ကလေးဖြစ်ပါရစေ။
 'ချစ်တယ်' ဆိုသော
 နှစ်လုံးစကားအတွက်
 အခါင်းရာ ကျွမ်းထိုးဆိုလည်း
 ကိုယ်ထိုးမယ်လေ
 အို... ယွန်းအိခြေ။

“အဲဒီကဗျာလည်းဆုံးရော ငါ့ကိုဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။ ဟင့်
 အင်း... မယုံဘူး။ အခုထိုးပြတဲ့။ ငါ့မှာကွာ တကယ်ပဲထိုးပြရတော့
 မလို၊ အလကားနောက်ပါလို့ပဲ ပြောရတော့မလိုနဲ့ နောက်ဆုံးထွက်ပါ
 ပြေးလာရတယ်။ မှတ်ကရော”

တစ်ဝိုင်းလုံး ပွဲကျသွားသည်။ ထိုလူ့အဖြစ်က တော်တော်ရယ်
 စရာကောင်းနေပါ၏။ အကုန်လုံးဝိုင်းရယ်တော့မှ မချီသွားဖြို မျက်နှာလေး
 ဖြင့်ရောယောင်ကာ လိုက်ရယ်သည်။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာတော့မကောင်း။

ရယ်သံတွေ အတော်စသွားတော့မှ နောက်တစ်ယောက်က
 စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်ပြသည်။ စာရွက်မှာ အတော်ပင်ဟောင်းနွမ်း၍ အဝါ
 ဘက်သို့ သမ်းနေပြီဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် တရိုတသေကိုင်ထားမှုကြောင့်

စာရွက်မှာ အမာအတိုင်းရှိသေးသည်။ ထိုသူက စာရွက်ကိုထောင်ပြရင်း
 ဆိုသည်။

“ငါ့တုန်းက ဒီစာရွက်တစ်ရွက်ပြန်ပေးတယ်။ ပထမတော့ ငါ့ကို
 စာပြန်တယ်ထင်ပြီး ပျော်နေတာပေါ့ကွာ။ နောက်ဖွင့်ကြည့်တော့မှပဲ”

ထိုသူက စကားကိုဆုံးအောင် ထပ်မပြောတော့ပါ။ အကုန်လုံး
 မြင်သာအောင် စာရွက်ကိုစားပွဲအလယ်မှာ ချပြလိုက်သည်။

စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားသော အနက်ရောင်လက်ရာများ
 ကား . . .

အဖြေ = ၅၀၀

ကျွန်မရင့်ကိုအဖြေပေးဖို့အတွက် ညကတစ်ညလုံး
သင်္ချာထိုင်တွက်နေတာ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှ
အဖြေမထွက်ဘူး။
အဲဒါ ရှင်လည်းဖြစ်နိုင်ရင် ကုတွက်ပေးပါလား။

(၃)ရဲနှစ်ထပ်ကိန်းကို (၅၂၈)နဲ့မြှောက်ပြီး
ရတဲ့အဖြေကို (၃)နဲ့ ပြန်စားပါ။
အဲဒီအဖြေကိုမှ (၃)ထပ်ပေါင်းပြီး (၁၅၈၈)
ကိုနှုတ်လိုက်ရင် . . . ဘယ်လောက်လဲ?

ရတဲ့အဖြေကို အပေါ်က (၅၀၀)နဲ့ရှေ့မှာ
ထည့်ပေးနော်။
အဲဒါ ရှင်အတွက်အဖြေပါပဲ။

ယွန်းထက်အိန္ဒြေ

စာဆုံးသွားတော့ အကုန်လုံးအဖြေကို သိချင်သွားကြသည်။

“အဖြေ . . . အဖြေက ဘာရလဲ”

အောင်ဋေးက သိချင်စောဖြင့်မေးလိုက်သည်။ သို့သော် ပြန်ဖြေ
သံထွက်မလာ။ ထိုသူက အဝေးတစ်နေရာကိုငေးနေရာမှ တိုးတိုးဖွဖွပြော
သည်။

“သိချင်ရင် တွက်ကြည့်ကြပေါ့ကွာ”

သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ တွက်သူက မျိုးလင်း
ကိုယ်တိုင်။ အခြားသူများကတော့ ရင်တမမနှင့်ထွက်လာမည့်အဖြေကို
စောင့်နေကြသည်။

မကြာပါ အဖြေတစ်ခု ထွက်လာပါ၏။ ဒါပေမယ့် . . .

သူတို့တွေအားလုံး မရယ်ဖြစ်ကြတော့ . . .

ကာယကံရှင်ကတော့ အပြင်ကိုသာ ငေးမြဲငေးနေသည်။ သူ့ရဲ့

မျက်ဝန်းမှာ ဝေဒနာတစ်ခုက ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်။

မျိုးလင်းရင်ထဲမှာလည်း ဘာမှန်းမသိသော အသိတစ်ခုက လှုပ်
လှုပ်ရှားရှား။ နောက်မနိုးတစ်ဝက်၊ နိုးတစ်ဝက်။ ပြီးတော့ လင်းတစ်ဝက်၊
မှောင်တစ်ဝက်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ရှင်းလင်းပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု
ကို သူရေရာစွာချမိသွားသည်။

“ယွန်းထက်အိန္ဒြေဆိုတာ တော်တန်ရုံကာရန်လောက်နဲ့ တွဲဖက်
မမိသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ”

ဒါပေမဲ့ သူ့မှာဝက်ဖဲတစ်ချပ်ရှိထားပါသည်။

V

ကျောင်းဝင်း၏တစ်နေရာတွင် ကားတစ်စီးရပ်ထားလေသည်။
ထိုကားလေးကို တစ်နေရာမှ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရပ်ကြည့်နေပါ
၏။ ပြီးနောက် ပါးစပ်မှတစ်စုံတစ်ခုကိုရေရွတ်ရင်း ကားဆီသို့ လျှောက်
လာလေသည်။

ထိုကျောင်းသားသည် မကြာခင်ကမှ ‘အသည်းကွဲကဖီး’မှ ထွက်
လာသော ကျောင်းသားဖြစ်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီကားပဲဖြစ်ရမယ်”

ထိုသို့ပါးစပ်မှ ရေရွတ်ရင်းကားဆီသို့ လျှောက်လာရာ ကားနား
အရောက်တွင် ရှေ့တံခါးအား ဆွဲဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“ကလစ်”

ဆိုသောအသံနှင့်အတူ ထိုကျောင်းသားမှာ ကားပေါ်မှလူတစ်ယောက်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားသည်။ ထို့နောက် . . .

“လက်ရုံးဆိုတာလားမသိဘူး”

ထိုကျောင်းသားကပင် စမေးသည်။ ထိုအခါ ကားပေါ်မှလူက

“ဟုတ်ပါတယ် . . . လက်ရုံးဆိုတာ ကျွန်တော်ပါ”

ကျောင်းသား၏ မျက်နှာကဝင်းထွက်သွားလေသည်။ ပြီးနောက် . . .

“ကျွန်တော်ကားပေါ်တက်ထိုင်မယ်နော်”ဟုဆိုကာ ကျောင်းသားမှာ ကားပေါ်တက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်းမှာပင် . . .

“ကျွန်တော့်နာမည် ‘ကံပေါ်’လို့ခေါ်ပါတယ်။ ကိုလက်ရုံးကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အပြည့်အစုံနဲ့ ကျွန်တော့်နေရပ်လိပ်စာ လာပေးတာပါ”

ပြောလည်းပြော၊ လက်မှလည်း စာအိတ်တစ်အိတ်ထုတ်ပေးပါ၏။ ထိုကျောင်းသားထုတ်ပေးသောစာအိတ်ကို လက်ရုံးလှမ်းရှိုးလိုက်ရင်း . . .

“ဒီက . . . ကိုကံပေါ်နော် . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ဆီက အကူအညီလာတောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုကိစ္စတွေကို အကူအညီပေးတယ်၊ မပေးဘူးဆိုတာတော့ သိမှာပါ။”

“သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တောင်းမယ့် အကူအညီကလည်း နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းပါပဲ”

“အကူအညီတောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သောကြာနေ့က ကျောင်းဝမှာ လက်ကမ်းစာရွက်ဝေရင်း ကျွန်တော်ရှိမယ့်နေရာကို စကားထာဝှက်ခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီစကားထာကို ဘယ်လို

ဖြည့်ပြီး ဒီအထိရောက်အောင် ဘယ်လိုလာခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြလို့ရမလား”

“ရပါတယ်။ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ဘိုးမင်းခေါင်ရှိတဲ့နေရာဆိုတာ သမိုင်းအရ အစဉ်အလာအရ အနီးစပ်ဆုံး တွေးကြည့်လိုက်ရင် ပုပ္ပါးတောင်ပဲရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ပုပ္ပါးတောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားရှိရမယ်လို့ ကျွန်တော်တွေးလိုက်တယ်။ အခု ကန်တင်းထိုင်နေတဲ့ ခင်ဗျားတို့ကားဖြတ်သွားတာကို မြင်လိုက်လို့ သေချာပြီဆိုပြီးလိုက်လာတာ။ ဒီရောက်တော့ ခင်ဗျားကိုတွေ့တာပဲ”

ကံပေါ်၏စကားကြောင့် လက်ရုံးခေါင်းညိတ်သည်။

“တွေးတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနောက်ကျသွားပြီ”

“ဗျာ”

“ဒီနေ့မနက်အစောကြီးပဲ ကျောင်းသားတစ်ယောက် ကျွန်တော့်ကို စာအိတ်တစ်အိတ်လာပေးသွားတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် . . . ခင်ဗျားတွေးသလိုပဲ တွေးနိုင်တဲ့ ကျောင်းသားဖြစ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်နဲ့တောင် မတွေ့လိုက်ဘူး . . . ဒီမှာလေ”

ဟုဆိုကာ လက်ရုံးက ဒရိုင်ဘာဦးလေးဆီမှရထားသော စာအိတ်ကို ထုတ်ပြသည်။ လက်ရုံးထုတ်ပြသော စာအိတ်ကိုကြည့်၍ ကံပေါ်ဆိုသူမှာ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ . . .

ကားထဲမှာ စကားသံတို့ခဏတိတ်သွားပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း ဆိတ်ငြိမ်မှုတို့ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။ မကြာပါ။

ကားတံခါးဖွင့်၍ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာပါ၏။ ထို့နောက် ကားကိုခဏရပ်ကာ ကြည့်သည်။ သူ၏အကြည့်သည် ကားတစ်စီးလုံးအား ဝါးမျိုပစ်ချင်နေသော ဂေါ်ဇီလာတစ်ကောင်၏ အကြည့်ချိုး။

အားပါသည်။ ခက်ထန်သည်။ အရောင်တောက်နေသည်။

နောက် . . . တက်တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်ရင်း လှည့်

ထွက်သွားတော့သည်။

ကံပေါ်၏ အကြည့်ကို အပြင်းထန်ဆုံးခံလိုက်ရသည့် ကားနံရံ

ပေါ်မှာကား . . .

"Papa Aqua"

ဆိုသော . . .

မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် ကန်တင်းတစ်ခုထဲ၌ ကျယ်လောင်

သော ရေသန့်ဘူးမှာသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

"Papa Aqua . . . တစ်ဘူးဟေ့"

VI

"သားရေ . . . မျိုးလင်း ဒီမှာဖုန်းလာနေတယ် . . . မင်းဖုန်း"

ဧည့်ခန်းထဲမှလှမ်းခေါ်လိုက်သည့် မေမေအသံကြောင့် မျိုးလင်း
စာဖတ်နေရာမှ ကမန်းကတန်းထရပ်ရင်း ဧည့်ခန်းဆီသွားလိုက်သည်။
မေမေလက်ထဲမှဖုန်းကိုလှမ်းယူရင်း အသံနိမ့်၍ ဘယ်သူလဲဟုမေးရာ
မေမေက မသိကြောင်းလက်ပြရင်း မီးဖိုချောင်ဘက်ထွက်သွားသည်။ ထို
ကြောင့် ထုံးစံအတိုင်း မရိုးနိုင်သောဒိုင်ယာလော့တစ်ခုကို ရွတ်ရပါ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ . . . အမိန့်ရိုပါခင်ဗျာ"

"ကိုမျိုးလင်းဆိုတာလား မသိဘူး"

တစ်ဖက်မှ ယောက်ျားချင်းပင်မနာလိုစရာကောင်းသော သံလိုက်
ဓာတ်အပြည့်ပါသည် ချိုကြည်ရှုတသော အသံတစ်သံကြားရပါ၏။
မျိုးလင်း အနည်းငယ်ဝေသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ . . . . မျိုးလင်းပါ။ ဘယ်သူလဲ မသိ
ဘူး”

“ကျွန်တော် လက်ရုံးပါ”

လက်ရုံးဆိုသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရင်တစ်ချက်ခုန်သွားပါ၏။
ချက်ချင်းပင် လွန်ခဲ့သောနှစ်ရက်က သူ့လုပ်ခဲ့သည့်ကိစ္စများကို မျက်လုံး
တွင်ပြန်ယောင်လာပါ၏။

“ဟုတ် . . . . ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘာ . . . . ဘာဖြစ်လို့လဲမသိ
ဘူး”

မျိုးလင်းစကားတွေပင် ထစ်သွားသည်။

“ဘာမှတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုမျိုးလင်း အကူအညီတောင်း
ထားတဲ့ကိစ္စနဲ့ပါတ်သက်ပြီး အသေးစိတ်ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ”

ထိုအခါမှ မျိုးလင်းရင်ဝ အနည်းငယ်လေသလပ်သွားပါ၏။
ဒါပေမယ့် အနည်းငယ်တော့ ရင်ခုန်နေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရပါတယ် . . . ပြောပါ။ ဘယ်လိုများ ဆွေး
နွေးချင်လို့လဲမသိဘူး”

“ထွေထွေထူထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဓိကက ကျွန်တော့်ရဲ့
စည်းမျဉ်းတွေကို ကိုမျိုးလင်းလိုက်နာနိုင်ဖို့ပါ။ လိုက်နာနိုင်မယ်ဆိုရင်
တော့ ကိုမျိုးလင်းလိုချင်တဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကို ကျွန်တော့်
ဘက်ကပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ”

တစ်ဖက်မှစကားတို့ကြောင့် မျိုးလင်းစိတ်လှုပ်ရှားရပြန်ပါသည်။
တစ်ဆက်တည်းပင် သူ၏အိပ်မက်လေးကိုလည်း မြင်ယောင်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လက်ရုံးရဲ့စည်းကမ်းတွေကို ပြောကြည့်ပါ။
ကျွန်တော်အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်နာနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုမျိုးလင်းတို့
နှစ်ယောက်စလုံးအတွက်ရော ကျွန်တော့်အတွက်ပါ အရေးကြီးနေတဲ့
အတွက် ထုတ်ထားတဲ့စည်းမျဉ်းတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ စည်းမျဉ်း (၅)ခုရှိပါ
ဘယ်။ အဲဒါတွေက . . . ”

“အဲဒါတွေက”ဟုဆိုကာ လက်ရုံးက သူ၏စည်းမျဉ်းများကို
ပြောပြပါ၏။ သူ့လည်း ဂရုတစိုက်နားထောင်ရင်း စည်းမျဉ်းတစ်ခုချင်း
စီအတွက် မိမိကိုယ်ကို ဆန်းစစ်နေရသည်။

“စည်းမျဉ်းနံပါတ် (၁)က ကိုမျိုးလင်းစိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေး
မှာ ချစ်သူမရှိရပါဘူး။ အခု ကျွန်တော့်စုံစမ်းရသလောက်တော့ ကိုမျိုးလင်း
စည်းမျဉ်းနံပါတ်(၁)ကိုအောင်သွားပါပြီ။ ကောင်မလေးမှာ ချစ်သူမရှိ
ပါဘူး”

မျိုးလင်း ရင်အေးသွားသည်။

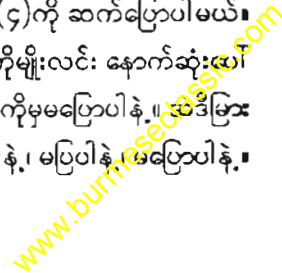
“စည်းမျဉ်းနံပါတ် (၂)က ကျွန်တော့်ရဲ့နောက်ဆုံးပေါ် ချစ်ရေး
ဆိုနည်းကြောင့် ကိုမျိုးလင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားခဲ့ရင်
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သစ္စာရှိစွာနဲ့ လက်တွဲရပါမယ်။ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်
ရဲ့ No.2စာချုပ်ကို နှစ်ဦးသဘောတူချုပ်ဆိုရပါမယ်”

စည်းမျဉ်းနံပါတ် (၃)က အကယ်၍ သဘောထားချင်းမတိုက်
ဆိုင်လို့ လက်တွဲဖြုတ်တော့မယ်ဆိုရလည်း နှစ်ဦးသဘောတူ ကျွန်တော့်
ရဲ့ No.3စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးရပါမယ်။ အဲဒီအထိ ကိုမျိုးလင်းလိုက်နာ
နိုင်ပါသလား . . . ”

မျိုးလင်း မဆိုင်းမတွင် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လိုက်နာနိုင်ပါတယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ စည်းမျဉ်းနံပါတ် (၄)ကို ဆက်ပြောပါမယ်။
နံပါတ် (၄)စည်းမျဉ်းက အခုကျွန်တော့်ဆီက ကိုမျိုးလင်း နောက်ဆုံးပေါ်
ချစ်ရေးဆိုနည်းတောင်းတဲ့အကြောင်း ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောပါနဲ့။ အဲဒီပြား
ကိုရရင်လည်း ဘယ်သူတောင်းတောင်းမပေးပါနဲ့၊ မပြောပါနဲ့၊ မပြောပါနဲ့။”

ကိုယ့်ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းထားပါ။ အဲဒါကျွန်တော့်အတွက် အရမ်းအရေးကြီးလို့ပါ။”

မျိုးလင်း လေးလေးနက်နက် ကတိပေးလိုက်သည်။

“ဝိတ်ချပါ . . . ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူး။”

“ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒါဆိုရင်တော့ စည်းမျဉ်းနံပါတ် (၅)က လက်ရှိ အခြေအနေအားလုံးကို ကိုမျိုးလင်းမေ့လိုက်ပါတော့။ အားလုံး . . . အားလုံးပါ။”

“ဗျာ”

မျိုးလင်းကြောင်သွားသည်။ အကုန်လုံးမေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ဆို သည်ကား မျိုးလင်းနားရှုပ်သွားသည်ကို သိ၍ထင်သည်။ ဆက်ရှင်းပြပါ၏။

“လက်ရှိအခြေအနေအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ဆိုတာက မကြာခင်အချိန်အတွင်း ကိုမျိုးလင်းတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်တော့မှာမို့လို့ အခုလက်ရှိအခြေအနေတွေကို မေ့ခိုင်းတာပါ။ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဪ”

အခုမှပဲ မျိုးလင်း ‘ဪ’ နိုင်တော့သည်။

“အထက်က ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ စည်းမျဉ်း (၅)ခုစလုံးကို လိုက်နာနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုမျိုးလင်းအတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်မြားကို ပေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။”

မျိုးလင်း ဘာမှမစဉ်းစားမနေတော့ ချက်ချင်းပဲအဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လိုက်နာနိုင်ပါတယ်။ လက်ရုံးရဲ့စည်းမျဉ်းအားလုံးကိုပါ။”

သူနှင့်လက်ရုံးကြားမှာ အဖြေတစ်ခုဖြစ်တည်သွားခဲ့ပါပြီ။ သေ

ချာပါ၏။ သူ့ရင်ထဲကိုလည်း လက်ရုံး၏ အချစ်မြားတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်သွားခဲ့ပါပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကို ကိုမျိုးလင်းလိပ်စာအတိုင်း မနက်ဖြန်ကျရင် စာတိုက်က ပို့လိုက်ပါ့မယ်။”

VII

ဒီလိုနှင့်သိပ်မကြာသော အချိန်တစ်ခုမှာပင် မျိုးလင်းမှာ သူစိတ်
ဝင်စားသောကောင်မလေးနှင့် အဆင်ပြေသွားလေသည်။

ထိုအခါမှပင် တစ်ကျောင်းလုံးအုတ်အော်သောင်းတင်းတွေ ဖြစ်
ကုန်ပါ၏။ အကြောင်းကား . . .

မျိုးလင်းသည် ကျောင်း၌ပေသည်၊ တောသည်၊ လေသည်။ ပထမ
နှစ်ကို တဘုန်းဘုန်းကျသလောက်၊ အတန်းလည်းမှန်မှန်မတက်။ ရှင်းရှင်း
ပြောရလျှင် ကျောင်းသားဟုသာ အမည်ခံထားသည့်လူမျိုးက တစ်ကျောင်း
လုံး၏ အချောအလှစာရင်းဝင်တွေများထဲကမှ ထူးထူးခြားခြားနာမည်
ကြီးသူ . . .

အပြောအဆို၊ အရှောင်အတိမ်းကောင်းသူ။
ချဉ်းကပ်လာသူ ယောက်ျားလေးတိုင်းကို စကားလုံးလှလှ၊
အတွေးဆန်းဆန်းလေးများဖြင့် တုံ့ပြန်တတ်သူ။
အားလုံးက လက်မှိုင်းချရသူ။
စသော ဂုဏ်ပုဒ်များဖြင့် နာမည်ကြီးသည့်
သင်္ချာကွင်း ယွန်းထက်အိန္ဒြေကိုမှ ရအောင်လိုက်သွားခြင်းသည်
ဗာရာဏသီတိုင်းမှ ဘာမင်းကြီးပြောသည့် ဘာမှန်းမသိသော ပုံပြင်တစ်ပုဒ်
သာသာ။

ဒါပေမယ့် ထိုကိစ္စမှာ အမှန်တကယ်ပင်ဖြစ်ပျက်သွားလေသည်။
မည်သူမျှမယုံကြ။ ဒါပေမယ့် မယုံချင့်ယုံချင်ဖြင့် ယုံလိုက်ကြရလေသည်။
မျိုးလင်း ယွန်းထက်အိန္ဒြေကို မည်သို့မည်ပုံ ကြိုးစားလိုက်သ
နည်း စသော မေးခွန်းက ကျောင်းသားတိုင်းလိုလို၏ ပါးစပ်ဖျားမှာ အပြည့်
အဝ နေရာယူထားလေသည်။

“ကိုမျိုးလင်း . . . ဘယ်လိုကြိုးစားလိုက်တာလဲဗျ”
မေးသည့်သူက မေးကြသည်။ ထိုအခါ မျိုးလင်းက . . .
“လက်ရုံးရဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကြောင့်ပေါ့ကွာ”
ထိုသို့ပြန်ဖြေလေသည်။ ထိုအခါမေးသည့်လူက တစ်ဆင့်
တက်၍

“နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဗျ။ ကျွန်
တော်တို့ကိုလည်း ပြောပြစမ်းပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ဒုက္ခတွေ့နေ
လို့.”

ထိုသို့ မေးလာလျှင်တော့ ဟိုလိုလို၊ ဒီလိုလိုဖြင့် မျိုးလင်းလျှော်
သွားလိုက်တာများသည်။ တိတိကျကျ ဘယ်တော့မှမပြော။
ယွန်းထက်အိန္ဒြေကိုမေးလျှင်လည်း ထိုအတိုင်း ဝေလည်ကြောင်
ပတ်သာ။

ထိုသို့ သူတို့ကဖုံးကွယ်ထားလေလေ လက်ရုံးရဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်

ချစ်ရေးဆိုနည်းမှာ နာမည်ကြီးလေလေဖြစ်လာလေသည်။
 နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းဆိုတာဘာလဲ ?
 ဒါထိုကျောင်းရဲ့ မည်သူမျှမဖြေနိုင်သော မေးခွန်း (လက်ရုံးနှင့်
 သူ့အကူအညီပေးခဲ့သော လူများမှလွဲလို့ပေါ့)
 ဘယ်လောက်ထိအောင်ဖြစ်သွားလဲဆိုလျှင်
 ကျောင်းသားတော်တော်များများမှာ လက်ရုံးကို တနင်္လာနေ့
 မနက်မှာ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာ၍ နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကို
 နောက်တောင်းပစ်မည်ဟု ကြိုးဝါးနေကြသလို . . .
 မိန်းကလေးအများစုမှာလည်း နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်း
 ကိုသုံး၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ကများ သူမတို့ကိုချစ်ရေးဆိုလာလျှင် သူမ
 တို့လွန်ဆန်နိုင်ပါ့မလား။
 စသော အတွေးများဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ဆန်းစစ်လာရသည်အထိ
 ဖြစ်လာသည်။
 နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်း (ဝါ)အချစ်မြားပိုင်ရှင် လက်ရုံး
 တတော့ နာမည်ကြီးလား၊ မကြီးလား ပြောဖို့ပင်မလို။
 ထိုသို့ လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားသည်ထဲကမှ ထူးထူးခြားခြား စိတ်
 ဝင်စားသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပါဝင်လေသည်။
 ထိုကောင်မလေးက မည်သူနည်း ?
 သူမကရော လက်ရုံးကိုစိတ်ဝင်စားတာလား ? (သို့)
 နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကို စိတ်ဝင်စားတာလား ?

တစ်နေ့တွင်
 လက်ရုံးထံသို့ ထူးခြားသောဖုန်း Call တစ်ခုဝင်လာပါသည်။

VIII

လက်ရုံးကန်တင်အထဲသို့ ဝင်လာပါ၏။ အခုတလော ကျောင်းမှာ သူ့နာမည်ထွက်နေတာသိသည်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ အေးဆေးပင်။

ကန်တင်အဝမှာရပ်ကာ အထဲသို့ တစ်ချက်ရိုးလိုက်သည်။ စားပွဲတစ်ဝိုင်းမှ လက်ထောင်ပြသည်ကို တွေ့ရသည်။ လက်ရုံးထိုဝိုင်းသို့ ဦးတည်လိုက်ပါ၏။ ထိုစားပွဲဆီရောက်တော့ . . .

“မင်းကို လူတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့ စောင့်နေတာ။ ဒါမှမဟုတ် ခင်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်း”
“ဟင်”

ဇော်ကို စကားကြောင့် လက်ရုံးကြောင်သွားသည်။

“ခုနကွာ မိုးတွေရွာလာလို့ လူတွေတိုးဝင်လာတာ ကန်တင် တစ်ခုလုံးပြည့်သွားတယ်။ ငါလည်း ထိုင်စရာနေရာမရှိတာနဲ့ ဒီကောင်ပိုင်းမှာဝင်ထိုင်ရင်း ခင်သွားတာ”

ဇော်ကိုက ဘေးမှကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ပခုံးပုတ်ရင်း ပြောသည်။ ဇော်ကို စကားကြောင့် လက်ရုံးထိုကျောင်းသားကို ကြည့်မိပါ၏။

ရုပ်ရည်သန်သည်။ သူ့ထက်ငယ်မည်ထင်ရသည်။ နောက်ပြီး လက်ထဲတွင် ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကိုင်ထားပါ၏။

ထိုကျောင်းသားက သူ့ကိုပြုံးပြသည်။ လက်ရုံးလည်း လူမှုရေးအရ ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရင်း . . .

“မင်းက ကဗျာဝါသနာပါတယ်နဲ့တူတယ် . . . ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို။ ကျွန်တော် ကဗျာကို တော်တော်ဝါသနာပါတယ်”

“ငါတို့နဲ့ တွဲလို့ ရပါတယ်”
ဇော်ကိုက ထောက်ခံစကားဆိုသည်။ လက်ရုံးပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ပြီးဇော်ကိုကပင် . . .

“ဒီကောင်လေးနာမည်က ထူးစစ်တဲ့။ ဒီနှစ်မှ ငါတို့ကျောင်းကို ပြောင်းလာတာ”

“ဟင် . . . ထူးစစ်”
ထူးစစ်ဆိုသောနာမည်ကြောင့် လက်ရုံးမျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အသံလည်းတော်တော်ကျယ်သွားရာ အခြားဝိုင်းမှလူတွေပင် သူ့ကိုဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်ထူးစစ်။ ဘာလဲမင်းသိနေလို့လား”
ဇော်ကို၏သံယောင်လိုက်အမေးကြောင့် လက်ရုံးကိုယ့်ကိုယ်ထိန်းလိုက်ရင်း . . .

“မဟုတ်ပါဘူး။ နာမည်က ရင်းနှီးနေလို့ပါ”

လက်ရုံးပြောသာပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်က တစ်စုံတစ်ခု တူသွားမှာကို စိုးရိမ်နေသည်။ အလန် တကြားဖြစ်သွားသော သူ၏ ပုံစံကြောင့် ထူးစစ်ဆိုသောကောင်လေးက သူ့ကိုမျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် ငေးကာနေပါ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“လက်ရုံးဆိုတာ အစ်ကိုလား မသိဘူး”

စားပွဲထိုးကောင်လေးတစ်ယောက်က လာမေးသဖြင့် သူခေါင်းညှိတ်အခြေပေးလိုက်သည်။

“ဖုန်းလာနေတယ် အစ်ကို”

လက်ရုံးကြောင်သွားကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ထိုကောင်လေးကို ပြန်ကြည့်ရင်း . . .

“မလာပါဘူးကွာ၊ ဘယ်မှာလာလို့လဲ။ ဒီမှာ calling မှ မဝင်တာ”

“အေးလေကွာ၊ ဖုန်းလာရင် အသံမြည်မှာပေါ့”

ဇော်ကိုကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝင်ပြောသည်။

“မဟုတ်ဘူးအစ်ကို ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကဖုန်းမှာ အစ်ကို့နာမည်နဲ့လာနေတယ်လို့ပြောတာ။ စားပွဲနံပါတ် (27)ကောင်အနက်နဲ့လူတဲ့။ နာမည်က လက်ရုံးဆိုလို့ ကျွန်တော်လာမေးကြည့်တာအစ်ကို။ ဟုတ်ရင် သွားလိုက်ပါလား။ တော်ကြာ ဖုန်း Billတွေ တက်နေဦးမယ်”

လက်ရုံးငြင်းမနေတော့ဘဲ ကောင်တာမှဖုန်းကို သွားကိုင်လိုက်ရသည်။ ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်လည်း နောက်မှပါလာပါ၏။

“ဟယ်လို”

တစ်ဖက်မှ ပြန်ထူးသံမလာ။

“ဟယ်လို”

နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါ်သည်။ တိတ်မြဲ၊ ဆိတ်မြဲ၊ တိတ်ဆိတ်

မြဲ။

ဟယ်လို

ဒီတစ်ခါ တော်တော်ကျယ်သွားလေသည်။ ဒေါသလည်းထွက်သွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့ စွတ်အော်နေတာလဲ။ ဒီမှာ နားမကန်းဘူး။ ဒေါသကလည်းကြီးလိုက်တာ။ ဒေါသရှေ့ထား၊ မှားတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားမကြားဖူးဘူးလား”

“ဘာလဲဟ” လက်ရုံးစိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်ခြင်းပါ။ ကက်ကက်လန်အောင်ရန်တွေ့လိုက်သောအသံက နားထဲတော်တော်ဆန်းသွားသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ”

သူ ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် မေးမိသည်။

“အရင်တုန်းကတော့ နာမည်ပြောပြမလို့ပဲ။ အခု မပြောတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှင်အရမ်းသိချင်နေတယ်ဆိုရင်တော့ နည်းနည်းပြောပြမယ်။ ကျွန်မနာမည်က အမည်မဖော်လိုသူတဲ့”

“ဘာ”

နားထဲ ကန့်လန့်တိုက်သွားသည်။ မသိရင် သူကပဲ ငန်းငန်းတက်နာမည်သိချင်နေတဲ့ပုံစံမျိုး။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိစ္စကလား . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ရှင့်ရဲ့နောက်ဆုံးပေါ် ချစ်ရေးဆိုနည်းကို စိတ်ဝင်စားလို့ဆိုပါတော့။ နောက်ပြီး အကြံဉာဏ်လည်း နည်းနည်းပေးချင်လို့”

လက်ရုံးတော်တော်ချဉ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“မင်းမှားနေပြီနဲ့ တူတယ်ကွ။ ငါ့ရဲ့အချစ်မြားကို စိတ်ဝင်စားလို့တော့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကူအညီတောင်းမယ်ဆိုရင်တော့ ကူညီပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ရဲ့မြားက ယောကျ်ားလေးတွေအတွက် သီးသန့်ထုတ်ထားတာ။ မိန်းကလေးတွေကို မေးလို့မရဘူး။

ဒါပေမယ့်စိတ်တော့မပျက်ပါနဲ့။ ငါ့ကိုရှာနိုင်တဲ့ လူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကများ ယောင်မှားပြီးမင်းကိုပေးမိရင်တော့ မင်း အချစ်မြားကို ရမှာပေါ့။”

လက်ရုံးစိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် တောက်လျှောက်ပြောလိုက် သည်။ လက်ရုံးစကားကြောင့် တစ်ဖက်မှ ခပ်ဟဟရယ်သံတစ်ခုကို ကြား ရသည်။ ပြီး . . .

“ကျွန်မဘယ်သူပေးတာမှ မလိုချင်ဘူး။ ကျွန်မလိုချင်တာက ဇင်ကိုယ်တိုင်ပေးတဲ့ ရှင့်ရဲ့အချစ်မြား”

“ဘာ . . .”

လက်ရုံးအသံဟိန်းထွက်သွားသည်။

အံ့ဩမှု ဒီဂရီတွေ တရိပ်ရိပ်ပြေးသွားသည်။ စကားတို့ပင် လည် ချောင်းဝတစ်သွားရပါ၏။ ထိုစကားရဲ့ဆိုလိုမှုအဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ။

ဒါပေမယ့် လက်ရုံး တည်ငြိမ်မှုကိုပြလိုက်သည်။

“အဟား . . . မင်းဟာက မဟုတ်သေးဘူးနဲ့ တူတယ်။ ငါ့ရဲ့ အချစ်မြားကိုသိချင်ရုံသက်သက်နဲ့ မင်းကိုငါက ချစ်ရေးဆိုရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။”

“ရှင်ထပ်မှားသွားပြန်ပြီ”

တစ်ဖက်မှစကားတို့ကလည်း ပြတ်သည်။

“မင်းစကားရဲ့ ဦးတည်ရာက ဒါပဲမဟုတ်ဘူးလား။ ဘာကို မှား တာလဲ”

“ကျွန်မ ရှင့်ရဲ့အချစ်မြားကို သိနေတယ်ဆိုရင် ရှင်မှားဘူးလား”

“ဘယ်လို”

လက်ရုံးနားထဲ ဒိန်းခနဲပင်မြည်သွားသည်။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင် သောစကား။

လက်ရုံးအော်ရယ်လိုက်သည်။

“မင်း ပုံပြောလေ့ကျင့်ထားတယ်နဲ့ တူတယ် . . . ဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် မင်းလေ့ကျင့်ထားတာ ယုံတမ်းပုံပြင်တွေဖြစ်နေတယ်”

တစ်ဖက်မှ စကားတို့ ခေတ္တတိတ်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် မကြာ လိုက်ပါ။

“ယုံတမ်းပုံပြင်တွေဟုတ်မဟုတ် ခဏလောက်နားထောင်ကြည့် ပါလား။ ကျွန်မရှင့်ကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပြောပြမယ်”

“လုပ်ပါဦး”

လက်ရုံးရီလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်မိန်းကလေးကတော့ အေးဆေးစွာပင် . . .

“ရှင်ကိုယ်တိုင်ထွင်ထားတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းဆို တာကို အချစ်မြားလို့ နာမည်တပ်ပြီး ရှင်ကိုတွေ့ အောင်ရှာနိုင်တဲ့လူတွေ ကို တစ်ယောက်တစ်စင်းစီပေးတယ်မလား။ အမှန်က တစ်စင်းတည်းပေးရ မှာမဟုတ်ဘူးရှင့်။ တစ်ယောက်ကို မြားသုံးစင်းစီပေးရမှာ”

“ဘာလို့ . . . မြားသုံးစင်း . . .”

လက်ရုံးသံယောင်လိုက်မိသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မြားသုံးစင်းပေးရမှာ တစ်စင်းတည်းဆို လေးနက်မှု သိပ်မရှိသလိုပဲ။ ကျွန်မတွေ့ထားတဲ့မြားနှစ်စင်းနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ရှင့်ရဲ့ ချစ်ရေးဆိုနည်းက ပိုပြီးလေးနက်သွားမယ်။ တစ်ဖက်မိန်းကလေးရဲ့ အိမ်နဲ့ သိက္ခာအပေါ်မှာလည်း တန်ဖိုးထားလေးစားရာ ရောက်သွားမယ်။ ရှင်း ရှင်းပြောရရင် မိန်းကလေးတိုင်းလက်ခံနိုင်လောက်တဲ့ အရည်အသွေး ရှိသွားမယ် . . . ရှင်စိတ်ဝင်စားလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

လက်ရုံးယတီပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကိုမဖြစ်နိုင်တာလဲ”

“မင်းငါ့ရဲ့ အချစ်မြားကိုသိနေတယ်ဆိုတာ . . .”

“အဟား . . . ဟုတ်ပြီ။ အဲဒါဆိုရင် ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ အလောင်း အစားတစ်ခုလောက် လုပ်ရအောင်”

တစ်ဖက်မှ စိမ့်ခေါ်လာပါ၏။

“စိတ်ဝင်စားတယ် . . . ပြောပါ”

“နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကို ရှင့်ကိုတွေ့အောင်ရှာနိုင်တဲ့ သူတွေကလွဲပြီး ဘယ်သူမှမသိဘူးလို့ ရှင်အာမခံနိုင်လား”

“သိပ်ခံနိုင်တာပေါ့”

“ဟုတ်ပြီ ကျွန်မသိနေတယ်ဆိုတာကို ရှင်ယုံအောင် သက်သေ ပြမယ်”

လက်ရုံးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်လိုပြမှာလဲ”

“ကျွန်မစိတ်ကူးထားတဲ့ မြားနှစ်စင်းပါပေါင်းပြီး မြားသုံးစင်းနဲ့ သက်သေပြမယ်”

လက်ရုံးရုပ်တည်သွားလေသည်။ ဒီကစားပွဲက ပုံပြောနေခြင်း မဖြစ်နိုင်တော့။

“အကယ်၍ ကျွန်မသိနေတယ်ဆိုတာကို သက်သေပြနိုင်ခဲ့ရင် ရှင်ထွင်ထားတဲ့အချစ်မြားနဲ့ပဲ ကျွန်မကိုချစ်ရေးဆိုရမယ်”

လက်ရုံး ရင်ခုန်သွားသည်လား၊ ရင်တုန်သွားသည်လား မသိ။ ဒါပေမယ့် သူ၏ သွေးလွှတ်ကြောတွေအားလုံးတော့ ခါသွားသည်။

“ရှုံးသွားရင်တော့ ကျွန်မရဲ့မြားနှစ်စင်းက ရှင့်အတွက်လက် ဆောင်ပေါ့”

လက်ရုံးစကားတို့ ဧပိတ်သွားလေသည်။ သူဘာလုပ်ရမည် နည်း။ ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“ရှင့်ကိုစဉ်းစားချိန် သုံးမိနစ်ပေးမယ်။ ဖုန်းမြည်သံကို စောင့် နေပါ”

ထို့နောက် . . .

ဖုန်းမှာ ချသွားပါ၏။

လက်ရုံးဖုန်းကိုင်၍ ငိုငိုသွားသည်။ လက်ရုံးပုံစံကိုကြည့်၍

စော့ကိုက အတင်းမေးသည်ကြောင့် အကြောင်းအရာအားလုံးကို သူအတို ချုံး၍ ပြောပြလိုက်သည်။

သူတို့လည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။ သုံးယောက်စလုံး ဖုန်းဘေးနားမှာ မတ်တတ်မေ့နေသည်။ ဒါပေမယ့် နာရီလက်တံတွေက တော့ . . .

သုံးမိနစ်ဆိုသောအချိန်သည် ဘယ်လောက်မှမကြာမှန်း မားမား ခေါက်ဆွဲစားဖူးသူတိုင်း သိသည်။

တိကျသောအဖြေ ခေါင်းထဲရောက်သေးခင်မှာပင် . . .

“ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင်”

လက်ရုံး ရင်ခုန်ခုန်ဖြင့် ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ . . . စဉ်းစားပြီးသွားပြီလား”

ရီတီတီလေသံနှင့် သူမ။

လက်ရုံးအတွေးတစ်ချက် ခေါင်းထဲရောက်သွားသည်။ ပြီး ညစ် ကျယ်ကျယ်တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“အဟင်း . . . လွယ်လွယ်နဲ့တော့ လက်ခံလို့မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ရှင့်ကိုစဉ်းစားချိန်ပေးတာ ပေါ့”

“အဲလောက်နဲ့မရဘူး။ မင်းငါ့လက်ခံနိုင်အောင် တစ်ခုခုလုပ် ပေးရမယ်”

“ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

လက်ရုံးစကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် . . .

“မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါသိချင်တဲ့အချက်တွေကို ငါစာရွက် တစ်ရွက်မှာရေးထားမယ်။ ပြီးရင် အဲဒီစာရွက်ထဲမှာပဲ အဖြေပြန်ရေးပေးပြီး စာရွက်ရဲ့ဘယ်ဘက်ထောင့်မှာ တံဆိပ်တုံးတစ်ခု ရိုက်ပေးရမယ်”

“ဘယ်လို တံဆိပ်တုံးလဲ”

“မင်းငါ့ရဲ့အချစ်မြားကိုတောင် သိနေတယ်ဆိုတာ့ ငါ့

အကြောင်းကိုလည်း တော်တော်စုံစမ်းပြီးဖြစ်နေမှာပေါ့။ အဲဒီတော့ ငါ့ရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကိုပြလို့ရတဲ့ တံဆိပ်တုံး။ ပြီးရင် စာရွက်ရဲ့အောက်ဆုံး ညာဘက်ထောင့်မှာ လက်မှတ်တစ်ခုထိုးပေးရမယ်”

“ကျွန်မရဲ့လက်မှတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . U.S.A သမ္မတကိုယ်တိုင်ထိုးထားတဲ့ လက်မှတ်စစ်စစ်”

“ဟင်”

ထူးစစ်ဆီမှ အာမေဇိုတ်သံထွက်သွားခြင်းပါ။ ဟိုဘက်မှာတော့ တိတ်ဆိတ်သွားပါ၏။ လက်ရုံးဇော်ကို ဆီကိုလှမ်းကြည့်ရင်း မချိုမချည် ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြီး မျက်စိတစ်ဖက်ပါမှိတ်ပြရင်းမှ ဆက်ပြောသည်။

“အခု ငါပြောတာတွေအကုန်လုံး လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့မြားတွေကို လက်ခံပါတယ်။ ကဲ . . . စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ငါ့ဆီက စာရွက်အခုလာယူလို့ရပါပြီ”

ပြောပြီး ဖုန်းချမည်ပြုစဉ်မှာပင် . . .

“ခဏနေပါဦး”

တစ်ဖက်မှတားမြစ်သံကြောင့် လက်ရုံးဖုန်းမချသေးဘဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ကျွန်မအတွက် အချိန်ဘယ်လောက်လဲ”

“ဪ . . . အင်း . . . အရေးကြီးတာပြောဖို့ မေ့သွားတယ်”

မင်းအတွက်အချိန်က အင်း . . . အမေရိကားထိအောင် သွားရမှာဆိုတော့ အချိန်များများပေးမှရမယ်။ မနက်ဖြန်မနက် (၁၀)နာရီထိုး အထိလောက်ဆိုရင်တော့မိမှာပါ။ အင်း . . . မနက်ဖြန်မနက် (၁၀)နာရီ မထိုးခင်နဲ့ (၁၁)နာရီအထိဆိုပါတော့”

တစ်ဖက်မှ စကားသံမကြားပါ။

“မေးစရာ ကျန်သေးလား”

လက်ရုံးခနဲ တဲ့တဲ့ မေးလိုက်သည်။

“မေးစရာတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ဘာလဲ”

“U.S.A သမ္မတမှာ သမ္မတကို ကွင်းစကွင်းပိတ်နဲ့ လုပ်ပေးလို့ရမလား”

တစ်ဖက်မှစကားတို့ကြောင့် လက်ရုံးရယ်ချင်သွားသည်။ ပြီးရယ်သံတစ်ဝက်နှင့်တင် . . .

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အတူတူပါပဲကွာ။ U.S.A သမ္မတရဲ့ လက်မှတ်စစ်စစ်လို့ ပြောထားပြီးသားပဲ။ ကွင်းစကွင်းပိတ်က အရေးမကြီးပါဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ကျွန်မရဲ့တောင်းဆိုမှုကို လက်ခံပေးနိုင်မလား”

လက်ရုံးမျက်နှာ အနည်းငယ်တည်သွားကာ မျက်မှောင်လည်း ကြုတ်သွားသည်။ ထို့နောက် . . .

“လက်ခံပါတယ်”

လက်ရုံး ဖုန်းချပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

ထူးစစ်က ခေါင်းကို ဘယ်ညာရမ်းရင်းလိုက်ကြည့်သည်။

“အဲလို လိုက်ကြည့်ရုံနဲ့တော့ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စားပွဲထိုးကောင်းလေးလာခေါ်တုံးက စားပွဲ (27)က ဂျာကင် အင်္ကျီအနက်ရောင်နဲ့ လိုပါတယ်။ ဒါကို စဉ်းစားကြည့်ရင် သူ့အဆေးကြီးက ရမ်းပြောလို့ မရဘူး။ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိရင်ရှိ၊ မဟုတ်ရင် ဒီဆိုင်ထဲမှာကို ရှိရမယ်”

“အဲဒီတော့ . . . ”

“အဲဒီတော့ စာကိုစားပွဲပေါ်တင်ထားပြီး လာယူတာကိုဆောင့်ဖမ်းရုံပဲ”

လက်ရုံးစကားကြောင့် ဇော်ကိုက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်ရင်း တစ်ဆိုင်လုံးအားဝေကြည့်သည်။

“အေးကွာ . . . ငါတောင်စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး ရင်ခုန်စပြုလာပြီဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ထူးစစ်က သူမရင်းတာကိုမေးပါ၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဟိုတံဆိပ်တုံးတွေ၊ လက်မှတ်တွေက သူတို့ ဘယ်လိုမှလုပ်လို့ မရအောင် တမင်ညစ်လိုက်တာမဟုတ်လား”

လက်ရုံးအပြုံးတစ်ခုကို ဝိုးတဝါးပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“အေးလေ . . . အဲဒီတော့မှ သူ့ဘယ်လောက်အစွမ်းအစရှိလဲ သိရမှာပေါ့။ ငါ့ရဲ့ အချစ်မြားကိုလာပြီး လေးနက်မှုမရှိဘူးလေး၊ သူ့အကြံဉာဏ်ပေးချင်တယ်လေး လာလုပ်နေတာ။ သူ့အစွမ်းအစရှိမရှိ စမ်းလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် မလွယ်ပါဘူး။ ဒုတိယတစ်ခုကိုလုပ်နိုင်ရင်တောင် နောက်ဆုံးတစ်ခုကို ဘယ်လိုမှလုပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒုတိယအချက်က အစ်ကိုဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ခိုင်းလိုက်တာလဲ”

“ကျောင်းတံဆိပ်တုံးလေကွာ။ အခု လောလောဆယ်အလုပ်အကိုင်က ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းသားလို သူတွေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့်

IX

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းဘာတွေ လျှောက်ပြောလွှတ်လိုက်တာလဲ။ မင်းပြောလိုက်တာတွေက တစ်ခုမှ လုပ်လို့ မရနိုင်တာတွေချည်းပဲ”

ဇော်ကို စကားကြောင့် လက်ရုံးပြုံးလိုက်ပါသည်။

“လုပ်လို့ ရတာ ရှိပါတယ်ကွ”

“ဘာလဲ”

“ငါ့ဆီကစာကိုလာယူဖို့”

သူ၏ အဖြေကြောင့် ဇော်ကိုခေါင်းရမ်းပါသည်။

“အစ်ကိုတို့ ပွဲကို ကျွန်တော် တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပြီဗျာ”

ထူးစစ်ကပြောသည်။ လက်ရုံးပြုံးပြလိုက်ပါ၏။ ပြီး တစ်ဆက်တည်းပင် . . .

“ငါ့စာကို ဒီအတိုင်းစားပွဲပေါ်မှာတင်ထားမှာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ

ဆိုတော့ သူ့ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာရှိတယ်”

“ဟင် . . . ဘယ်မှာလဲ”

ကောင်းတံဆိပ်တုံးက ကျောင်းအုပ်ကြီးရဲ့စားပွဲပေါ်မှာဆိုတော့ . . .

အဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“ဒုတိယတစ်ခုတောင်မရရင် တတိယတစ်ခုက ဝေးရောပဲ”

ပြောရင်း သူတို့နှစ်ယောက် ပြုံးမိကြသည်။

“ဒါနဲ့စာကရော . . . ”

“စာက အခုရေးမယ်လေ”

ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသော ဇော်ကိုက စကားတစ်ခွန်း

ဆိုလာပါ၏။

“တစ်ဖက်က မိန်းကလေးနော်”

သူ့ဘက်ကလည်း စကားတစ်ခွန်းပြန်ပြောမိသည်။

“အရည်အချင်းစစ်ရုံလောက်ပါကွာ”

X

“စာက သူတို့စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတယ်။ ငါဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

“အခုလောလောဆယ်တော့ ပြန်သာလာခဲ့လိုက်ဟာ။ ငါတို့ ဒီမှာစောင့်နေတယ်။ ဒီရောက်မှ ဆက်စဉ်းစားကြတာပေါ့”

နောက် . . .

နှစ်ယောက်စလုံး ဖုန်းချသွားပါ၏။

ထိုကောင်လေးကိုကြည့်၍ လက်ရုံးတို့သုံးယောက်စလုံး ကြောင်
သွားသည်။ ထူးစစ်ကတော့ ယောင်နနဖြင့် ထိုကောင်လေးကိုရော၊ ထို
ကောင်လေးလက်ထဲမှစာကိုရော ကြည့်နေပါ၏။

“မင်းကိုဘယ်သူပေးခိုင်းတာလဲ”

လက်ရုံးစကားပင်မဆုံးလိုက် ဇော်ကိုက ဇိုးဇိုးဇတ်ဇတ်ဖြင့် ထို
ကောင်လေးလက်ထဲမှ စာကိုဆွဲယူလိုက်သည်။ ပြီး ဖြန့်ကြည့်လိုက်ရင်းမှ

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာတွေလဲမသိဘူး။ ဒီမှာကြည့်ဦး”

“ဟင် . . . ဘာတွေလဲ”

“ဘာတွေ ရေးထားလို့လဲ”

ပြောရင်းမှ လက်ရုံးနှင့်ထူးစစ်တို့၏ ခေါင်းတွေ ဇော်ကိုထံပူး
သွားကြပါ၏။ ဇော်ကိုလက်ထဲမှစာက အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

“ရှေးမခေတ်ရဲ့ မြို့တစ်မြို့ဘေးမှာ R-ဇာနည်သီချင်းကြိုက်တဲ့ လူ
တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက သီချင်းကိုတီးဝိုင်းနဲ့ဆိုတာ မကြိုက်ဘူး။
ဆိုင်းဝိုင်းနဲ့ဆိုတာကို သဘောကျတယ်။ နောက်ပြီး သူ့မှာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးဘဲ
သားတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်တဲ့။ သူက ယောက်ျားလေးတွေကို ပါဇာက
သွေးထွက်စေပြီး နတ်ခမ်းကမီးခိုးထွက်စေတဲ့သူပေါ့”

သူနာမည်က “စာရွက်”တဲ့

စာရွက်ဖတ်ချင်ရင်တော့ ရှေးမခေတ်ကို အရင်သွားရမှာနော်။
ရှေးမခေတ်ကိုသွားမယ့်ကားက ကျောင်းရှေ့မှာစောင့်နေတယ်။

ဝံ

အမည်မဖော်လိုသူ

XI

“အစ်ကိုတို့ဝိုင်းကို အစ်မကြီးတစ်ယောက်က စာပေးခိုင်းလိုက်
လို့”

“ဟေ . . . ဘာပြောတယ်”

ဇော်ကို တအံ့တဩအော်သံကြောင့် ပြောသည့်ကောင်လေး လန့်
သွားသည်။ တခြားဝိုင်းတွေမှ အကြည့်အချို့ကိုလည်း ရလိုက်ရသည်။
ထိုအခါမှ ဇော်ကိုက ဘေးဘီကိုကြည့်ရင်း အသံကိုနိမ့်လိုက်ကာ . . .

“ဘာဖြစ်တယ်”

“ဟို . . . အစ်ကိုတို့ဝိုင်းကို စာပေးပေးဖို့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်
က ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းလိုက်လို့”

စာကိုဖတ်ပြီးနောက် လက်ရုံးစိတ်ထဲ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတဝါးတွေ တသိကြီးပေါ်လာသည်။

“သူ ဘာပြောလိုက်သေးလဲ”

ထိုကောင်လေးက အလွတ်ကျက်ထားသည်ထင်ရသော စကား လုံးအချို့ကို စာရွတ်သလို ရွတ်ပြသည်။

“ခြေထောက်ကျိုးနေတဲ့ ငှက်သေးသေးလေးတစ်ကောင်ဖြစ်ချင် တယ်တဲ့”

လက်ရုံးတို့သုံးယောက် တွေဝေသွားပါ၏။ ထိုကလေးပြော သည့်စကားက ကြားဖူးနေကျစကားမျိုးမဟုတ်သည့်အတွက် စဉ်းစား တာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ကလေးလေးကတော့ယောင်နနဖြင့် သူတို့ သုံးယောက်ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။ မကြာပါ . . .

“ရှေ့ . . . ယူသွားတော့ . . . ”

လက်ရုံးမကြာခင်ကမှ ရေးထားသည့်စာရွက်ကို စားပွဲပေါ်မှ ယူ ပေးလိုက်သည်။ လက်ရုံးလုပ်ပုံကြောင့် ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်တို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးသွားပါ၏။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်အံ့ဩမှု မပြီးခင်မှာပင် ကလေးလေးမှာ ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားပါတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဟိုကလေးလေးကို ဘာလို့စာရွက်ပေးလိုက် တာလဲ”

“အင်းလေ . . . အစ်ကိုပြောတော့ အမည်မဖော်လိုသူ လာယူ မှာဆို”

“အခုလည်း အတူတူပဲလေ”

“ဟင်”

“ဘယ်လို . . . ဒီကလေးလေးက . . . ”

“ဪ . . . မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ ငါပြောတာက အမည်မဖော် လိုသူ လာယူခိုင်းတာလိုပြောတာ။ သူက ကလေးလေးကို ဒီစာပေးပြီး ငါတို့စာနဲ့လာလဲခိုင်းတာ”

လက်ရုံးစကားကြောင့် ထူးစစ်တို့နှစ်ယောက် ငြိမ်သွားသည်။

“စာလဲခိုင်းတာပါလို့ မင်းဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

လက်ရုံးစားပွဲပေါ်မှ ရေခွေးခွက်ကို ရေကျင်းလိုက်သည်။ နောက် ရေခွေးတစ်ခွက်ထည့်လိုက်ရင်း . . .

“ကလေးလေး ပြောသွားတဲ့စကားကို မင်းတို့မှတ်မိလား”

“ဘာလဲ . . . ခြေကျိုးနေတဲ့ ငှက်သေးသေးလေးတစ်ကောင် ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာလား”

ဇော်ကိုကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဆက်ပြောသည်။

“အေး . . . အဲဒီစကားနဲ့ စာလာပေးတာကို ဆက်စပ်ကြည့်ရင် အဖြေထွက်တယ်။ ငါစဉ်းစားတာကိုပြောပြမယ်။ ပထမ “ခြေကျိုးနေတဲ့ ငှက်သေးသေးလေး”မှာ ငှက်သေးသေးလေးကို ဘယ်ငှက်ဖြစ်မယ်ထင် လဲ”

လက်ရုံး၏အမေးကို ဇော်ကိုက . . .

“ငှက်သေးသေးလေးက အများကြီးဟ။ တရားသေဘယ်လိုပြော လို့ရမှာလဲ”

“မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် စာလာပေးတာနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်။ စာလာပေးတဲ့ထဲက ‘စာ’ကိုယူလိုက်ရင် ငှက်သေးသေးလေးက တစ်မျိုး ပဲရှိတယ်”

“ဘာလဲ စာကလေးငှက်လား”

“အေးပေါ့ . . . ဒါပေမယ့် စာကလေးက အကောင်းမဟုတ်ဘူး နော်။ ခြေကျိုးနေတာ အဲဒီတော့ ခြေကျိုးနေတဲ့စာကလေးက ဘယ်လို ပုံစံရှိမလဲ”

“ . . . လဲနေမှာပေါ့”

လက်ရုံးပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒါအဖြေပဲလေ။ အမည်မဖော်လိုသူက ဒီကလေးလေးကို လွှတ်လိုက်တာ ‘စာလဲ’ပါဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

“ဪ”

ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်နှစ်ယောက်စလုံး သဘောပေါက်သွားကာ ..
‘ဪ’လိုက်ကြပါသည်။

“ဒါဆို ဒီစာကရော . . . ”

ထူးစစ်က စားပွဲပေါ်မှစာကိုကောက်ယူရင်း မေးသည်။

“ဒါလည်း တစ်ခုခု အသုံးဝင်မှာမို့လို့ လဲခိုင်းလိုက်တာနေမှာ
ေါ့။ ငါလည်း အခုလောလောဆယ် အဓိပ္ပာယ်မဖော်တတ်သေးဘူး။”

ထို့နောက်တော့ သူတို့သုံးယောက် အတန်းတက်ရန် ဆိုင်ထဲမှ
ထွက်သွားကြပါတော့သည်။

XII

ဖယ်ရီကားအလွတ်တစ်စီးပေါ်တွင် မိန်းကလေးအချို့ထိုင်နေပါ
၏။ ဒါ ဒီနေ့အတွက် ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သူတို့ထပ်တွေ့ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံး၏အလယ်တွင် စာရွက်တစ်ရွက်ရှိသည်။ ထို
စာရွက်က အောက်ပါအတိုင်းသာ . . .

Who .....

What .....

How .....

When .....

ထိုသို့စာလေးကြောင်းသာရေးထားသည်။ မကြာပါ ကားထဲ၌
တီးတိုးတိုင်ပင်သံတွေကြားရပါ၏။ နာရီဝက်လောက်ကြာအပြီးတွင် ကား
ထဲမှ တစ်ယောက်ချင်းစီ ထွက်သွားကြပါတော့သည်။

လက်ရုံးတစ်ယောက် စကားဝိုင်းကို ဦးဆောင်နေပါ၏။

“ငါ့အထင်တော့ကွာ လူတွေက ကိုယ်အထူးပြုရွေးချယ်ထားတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်လိုက်ပြီးတော့ အတွေးအခေါ်၊ အယူအဆတွေပါ ပြောင်းလဲသွားတယ်လို့ ငါထင်တယ်ကွ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

သူတို့ဝိုင်းထဲမှ တစ်ယောက်ကထောက်ပေးသည်။

“ဥပမာကွာ . . . သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်ကြွေကျတာကိုတောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အယူအဆချင်း၊ ခံစားချက်ချင်း မတူနိုင်ဘူး။ ဆိုလိုတာက သိပ္ပံသမားတွေလည်း သူ့အယူအဆနဲ့သူရှိမယ်။ သမိုင်း သမားတွေကလည်း သူ့အယူအဆနဲ့သူရှိမယ်။ မြန်မာစာသမားကလည်း သူ့အယူအဆနဲ့သူပေါ့ကွာ။ ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား”

လက်ရုံးစကားကို တချို့တစ်ဝက်ကခေါင်းကုတ်ပြီး တချို့တစ် ဝက်ကခေါင်းရမ်းကာ ထောက်ခံကြသည်။ လက်ရုံးကတော့ အေးဆေး စွာပင် ဘယ်သူ့မှဂရုမစိုက်သောအထာဖြင့် ရေနွေးတစ်ခွက်ကောက် သောက်သည်။ ပြီးမှ ရေနွေးခွက်ကို ပြန်ချရင်း စကားဆိုပါ၏။

“ငါပြောချင်တာက ဒီလို။ အခုငါတို့ရှေ့မှာတင် သစ်ရွက်လေး တစ်ရွက် သစ်ပင်ပေါ်ကကြွေကျတယ် ဆိုပါစို့ကွာ။ အဲဒါကို သိပ္ပံဘာ သာသမားတွေက ဘယ်လိုယူဆမယ်ထင်သလဲ”

“ဘယ်လိုယူဆမလဲ”

အမေးကို အမေးဖြင့်သာ တုံ့ပြန်သံကြားရသည်။ အဖြေထွက် မလာ။ ထို့ကြောင့် လက်ရုံးကပင် . . .

“ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ဆွဲအားကြောင့် သစ်ရွက်ကြွေကျရတယ်လို့ ယူဆမှာပေါ့”

“ဟေ”

“ဟာ . . . ဟုတ်တယ် ဟေ့ကောင် . . . ကမ္ဘာမြေကြီးမှာ ဆွဲအားရှိကြောင်း ငါတို့သင်ရတယ်”

XIII

‘အသည်းကွဲကဖီး’သည် အရင်အတိုင်း လူစည်နေပါ၏။ ဒါပေ မယ့် ‘အသည်းကွဲကဖီး’တွင် ထူးခြားတာတစ်ခုဖြစ်နေသည်။ အဲဒါက ‘အသည်း ကွဲကဖီး’သို့ လက်ရုံးလာထိုင်ခြင်း။

လက်ရုံးသည် တနင်္လာနေ့မနက်မှလွဲ၍ ကျန်သည့်အချိန်များ တွင် သူ့လိုငါလို နေတတ်သော်လည်း ‘အသည်းကွဲကဖီး’သို့မလာတတ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အခုရောက်နေလေသည်။ နာမည်ကြီးမိန်းကလေးတို့၏ဝိုင်း တွင် ထိုင်ခြင်းမဟုတ်။ သူ့ဝိုင်းနှင့်သူထိုင်နေခြင်း။

ဒါပေမယ့် လက်ရုံးဝိုင်းတွင် လူစည်သည်။ ထူးစစ်သည်လည်း ထုံးစံအတိုင်း လက်ရုံးဆားမှာ။ ဒါပေမယ့် ဇော်ကိုကတော့ ဒီနေ့ကျောင်း မတက်။

သိပ္ပံသမားတွေဆီမှ လက်ခံသံတွေပေါ်လာသည်။ လက်ရုံးက သမိုင်းမေဂျာသမားတွေဘက်ကို မျက်လုံးစွေကြည့်ရင်း စကားဆက်သည်။

“ကဲ . . . အဲဒါဆို မင်းတို့ သမိုင်းသမားတွေကရော ဘယ်လို တွေးမလဲ”

စကားသံတွေတိတ်သွားသည်။ စဉ်းစားသွားကြဟန်တူပါ၏။ သမိုင်းသမားတွေပင်မဟုတ်၊ အားလုံးသည်လည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အတော်ကြီးကြာအောင် ခေါင်းချင်းရိုက်ပြီးမှ သမိုင်း သမားတစ်ယောက်က ထပြောသည်။

“သစ်ရွက်ကြော့ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ သမိုင်းအစဉ်အလာရှိလို့ ကြွေ တယ်လို့ ပဲပြောရမှာပေါ့။ ငါပြောတာဟုတ်လား”

အားလုံးက လက်ရုံး၏ အဖြေကို နားစွင့်နေကြသည်။ သမိုင်း သမားတွေကတော့ သူတို့အဖြေမှန်၊ မမှန်ကို စိုးရွံ့နေဟန်မှာ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေပါ၏။

လက်ရုံးက သမိုင်းသမားတွေ၏ အဖြေကို အနည်းငယ်စဉ်းစား လိုက်ဟန်ပြုပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သို့သော် . . .

သမိုင်းမေဂျာသမားတွေမှာ လက်ရုံးခေါင်းညိတ်လိုက်သဖြင့် ‘ပေး’ ခနဲဖြစ်သွားသော်လည်း လက်ရုံးဆက်ပြောလိုက်သောစကားတွေ ကြောင့် ပူတူတူ၊ နှင်တင်တင်ကြီးဖြစ်သွားကုန်ကြသည်။

“အင်း . . . အဲလိုပြောမယ်ဆိုရင်လည်းရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါအဖြေမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“ဘာကြီးလဲဟ”

သမိုင်းမေဂျာသမားတွေ ကြောင်ကုန်ကြသည်။ ပြီး လက်ရုံးကို လည်း ဘာကြီးလဲဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကုန်ကြပါ၏။ လက်ရုံးက တော့ တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီဖြစ်သောဆေးလိပ်ကို နောက်တစ်ချက်ထပ်ဖွာ

လိုက်ရင်း . . .

“တကယ့်အဖြေမှန်က သစ်ပင်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ သစ်ရွက်တစ် ရွက် မြေပြင်ပေါ်ကြွေကျတာကို သစ်ရွက်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်နယ်ချဲ့မှုတစ်ခုလို့ ပြောရမယ်ဆိုတာပဲ”

“ဘယ်လို”

“ဘာကြီးလဲဟ”

ဒုတိယအကြိမ် ‘ဘာကြီးလဲဟ’ အသံထွက်လာပြန်သည်။

လက်ရုံးက ဆက်ရှင်းပြသည်။

“ဟုတ်တယ်လေကွာ . . . မင်းတို့ သမိုင်းစာအုပ်တွေ လှန် ကြည့်လိုက်ရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တစ်နိုင်ငံနဲ့တစ်နိုင်ငံ အပြန် အဆိုင်နယ်ချဲ့နေကြတာပဲတွေ့တယ်။ အဲလိုအပြိုင်အဆိုင်နယ်ချဲ့ကြရင်း မှ စစ်ပွဲတွေပေါ်လာ၊ ရန်ငြိုးတွေပေါ်လာ၊ အဲဒီစစ်ပွဲတွေကမှတဆင့် သူရဲ ကောင်းတွေပေါ်လာ အဲဒါတွေပဲမဟုတ်ဘူးလား”

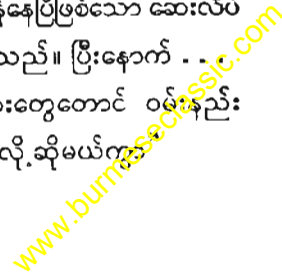
“Right . . . အဲဒါဟုတ်တယ်။ ငါတို့ငယ်ငယ်တည်းက ဗာစကို ဒဂါးမားတို့၊ ကိုလံဘတ်တို့ အပြိုင်အဆိုင်နယ်ချဲ့ကြတာတွေ သင်ရတယ် မဟုတ်ဘူးလား”

သိပ္ပံသမားတစ်ယောက်က ဝင်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သမိုင်းသမား တွေကတော့ မအီမလည်ဖြင့် သိပ္ပံသမားတွေဘက် မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဒါဆို မင်းတို့ မြန်မာစာသမားတွေကရော သစ်ရွက်ကြွေတာ ကို ဘယ်လိုယူဆမလဲ”

သမိုင်းသမားတစ်ယောက်၏ မကျေမချမ်းအမေးကြောင့် ထူးစစ် အပါအဝင် ကျန်သော မြန်မာစာသမားတွေအကုန်လုံး လက်ရုံးကို အားကိုး တကြီး ဝိုင်းကြည့်ကြပါ၏။ လက်ရုံးကတော့ ကုန်နေပြီဖြစ်သော ဆေးလိပ် ကို မီးသတ်လိုက်ရင်းမှ ငွေငွေလေးပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် . . .

“ချစ်သူမရှိတဲ့အရပ်မှာ သစ်ရွက်လေးတွေတောင် ဝမ်းနည်း ပူဆွေးမှုဒဏ်ကိုမခံနိုင်လို့ မြေခကုန်ကြရမယ်လို့ ဆိုမယ်ကလေး”

အကုန်လုံးစကားသံတွေ တိတ်သွားကြသည်။ အပြင်မှာ နေပူ
နေသည်။ ဆိုင်တွင်းမှာလည်း အပြင်မှအပူရှိန်ကြောင့် မထိတထိပူနေပါ
၏။

သို့သော် . . .

လက်ရုံးနှင့်ထူးစစ်နှစ်ယောက်စလုံး ဆိုင်တွင်းမှာ ရှိမနေကြတော့
ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် 'အသည်းကွဲကဖီး'
မှ ထွက်သွားခဲ့ကြလေပြီ။

XIV

လက်ရုံးတို့သုံးယောက် ဒီနေ့ကျောင်းသို့ အစောကြီးရောက်
နေပါ၏။ အမည်မဖော်လိုသူ၏ စာကို (၁၀)နာရီမထိုးခင် လက်ခံရမှာဖြစ်
သောကြောင့် ကြိုတင်စောင့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ်
ထိုစာအတွက် ဆန္ဒစောနေသဖြင့် အစောကြီးလာစောင့်နေခြင်းလည်း ဖြစ်
နိုင်ပါသည်။

သုံးယောက်သား ကန်တင်း၌ထိုင်ကာ ဘာမျှမပြောဖြစ်ကြ။
အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်းရွေ့လျားလာကာ ကိုးနာရီမတ်တင်းအချိန်
သို့ ရောက်လာပါသည်။ ကန်တင်းထဲ၌လည်း လူတွေကတဖြည်းဖြည်း
ပြည့်လာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုစာလာပေးမည့် အမည်မဖော်လိုသူတို့
မတွေ့သေး။ ဒီဆိုင်တွင်ရှိနေလျှင်လည်း ရှိနိုင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့်သူတို့
သိမည်မဟုတ်။

နာရီလက်တံတွေကလည်း ကိုးနာရီနားသို့ အတင်းအဓမ္မကို တိုးကပ်ချင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ သူတို့ ရင်ခုန်စပြုလာပါပြီ။

“လက်ရုံး . . . အမည်မဖော်လိုသူကတော့ မင်းကိုအရုံးပေးသွား ပြန်တူဘယ်။ အခုထိရောက်မလာသေးဘူး။”

“အင်း . . . ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဇော်ကို့ စကားကို ထူးစစ်က ထောက်ခံသည်။ လက်ရုံးကတော့ စကားမဆိုမိ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ပြောသလို မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ စိတ် သဲက အလိုလိုသိနေသည်။ ကိုးနာရီအတိထိုးပြီဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လက်ရုံး၏ဖုန်းမှာ မြည်လာပါ၏။

လက်ရုံးခလုတ်ကို မနှိပ်သေးဘဲ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။ သူတစ်ခါမှ မရင်းနှီးဖူးသော ဖုန်းနံပါတ်။ ဒါပေမယ့် အမည်မဖော်လိုသူ ဖြစ်မည်ဆိုတာတော့ သိနေသည်။

“ဟယ်လို . . . ပြောပါ”

“ကျွန်မ လက်ရုံးရဲ့ အရည်အချင်းစစ်စစ်ရက်ကို ပို့လိုက်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ရှင့်တို့ ဆီကိုတော့ ရောက်လာမှာမဟုတ်ဘူး။”

“ဟင် . . . မင်းဟာက ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မပို့လိုက်တဲ့စာရွက်က သူ့အလိုလိုတော့ ရောက်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင့်တို့ ကိုယ်တိုင် ဉာဏ်ကိုသုံးပြီး လိုက်ရှာ ရမှာပါ။ ဒါဟာလည်း အကြောင်းရှိလို့ပါ။”

“ဘယ်လိုအကြောင်းလဲ”

“ကျွန်မလုပ်ရတဲ့အလုပ်တွေက ခက်ခဲတယ်လေ”

လက်ရုံး သူတို့ သုံးယောက်လုံးကြားအောင် စပီကာဖွင့်လိုက် သည်။

“နေပါဦး . . . မင်းဟာက တကယ်ရောဟုတ်လို့လား။ ငါပြော လိုက်တဲ့အချက်တွေအကုန်လုံး ပြည့်စုံတယ်ပေါ့”

တစ်ဖက်မှ ခပ်ဟဟရယ်သံကိုကြားရသည်။ ပြီး . . .

“အကုန်လုံးနီးပါးပြည့်စုံပါတယ်”

တစ်ဖက်မှအသံကြောင့် လက်ရုံးမျက်လုံးပြူးသွားကာ သူတို့ သိလိုသည့်အချက်ကို အလျင်စလိုမေးလိုက်သည်။

“ဒါဆို အမေရိကန်သမ္မတလက်မှတ်လည်းပါတယ်ပေါ့”

စပီကာမှ ပီသရှင်းလင်းသော စကားသံတစ်သံပျံ့လွင့်လာ သည်။

“ပါ,ပါတယ်”

“ဟင်”

သူတော်တော် အံ့ဩသွားသည်။ ထိုအတူ ဘယ်ပုံဘယ်နယ်နှင့် ထိုလက်မှတ်ရလာသည်ကိုလည်း သိချင်လွန်းသွားကာ . . .

“မင်း . . . အဲဒီလက်မှတ်ကို ဘယ်လိုရလဲ”

သူ၏အလျင်စလိုအမေးကို အမည်မဖော်လိုသူက အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာပဲ အဖြေပေးပါ၏။

“အဲဒါကတော့ စာရွက်ကိုရှာတွေ့မှပဲ ကြည့်ပါတော့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမျက်စိရှေ့မှာ ကိုယ်တိုင်ထိုးထားတဲ့ လက်မှတ်စစ်စစ်ဆိုတာတော့ သေချာပါတယ်”

လက်ရုံး ထပ်မံအံ့ဩရပြန်ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်း ‘မဖြစ် နိုင်ဘူး’ဟုလည်း စိတ်ထဲမှာတွေးမိသည်။

“ကျွန်မစာရွက်ကို ရှာတွေ့ဖို့က ရှင့်တို့ ဆီမှာရှိတဲ့စာရွက်ကို အခြေခံပြီးရှာရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရှာရမယ့်အချိန်က (၉)နာရီကနေ (၁၀)နာရီအတွင်းပါ။ ကဲ . . . စလို့ ရပါပြီ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားပါ၏။ လက်ရုံးတို့ သုံးယောက်စလုံးက တော့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အလျင်စလို လက်ရုံးစာအုပ်ကြားထဲမှစာရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီး တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ရှေးမခေတ်ရဲ့ မြို့တစ်မြို့ဘေးမှာ R-ဇာနည်သီချင်းကြိုက်တဲ့ လူ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက သီချင်းကိုတီးခိုင်းနဲ့ဆိုတာ မကြိုက်ဘူး။ ဆိုင်ခိုင်းနဲ့ဆိုတာကို သဘောကျတယ်။ နောက်ပြီး သူ့မှာ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတဲ့ သားတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်တဲ့။ သူက ယောက်ျားလေးတွေကို ပါးစပ်က သွေးထွက်စေပြီး နှုတ်ခမ်းကစီးခိုးထွက်စေတဲ့သူပေါ့”

သူ့နားမည်က “စာရွက်” တဲ့
စာရွက်ဖတ်ချင်ရင်တော့ ရှေးမခေတ်ကို အရင်သွားရမှာနော်၊
ရှေးမခေတ်ကိုသွားမယ့်ကားက ကျောင်းရှေ့မှာစောင့်နေတယ်။

ပုံ
အမည်မဖော်လိုသူ

XV

စာရွက်ကိုဖတ်၍ သုံးယောက်စလုံး အကြိတ်အနယ်စဉ်းစာကြ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် နာရီလက်တံက (၉:၁၅)သို့ ညွှန်ပြနေပြီဖြစ်သည်။

ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း . . . တဖြည်းဖြည်း . . .
လက်ရုံးမတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် . . .

“ကျောင်းရှေ့ကို သွားမယ်”

သူတို့ ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ ပုံမှန်အတိုင်းပင် ကျောင်းရှေ့
လမ်းမပေါ်၌ လူစည်နေပါ၏။ သူတို့ သုံးယောက်လည်း တိုင်ပင်ထား
သည့်အတိုင်း ကျောင်းရှေ့မှလိုင်းကားတွေ၏ ရှေ့မှန်တွေပေါ်တွင်
အသည်းအသန်ပြုံးပြကြည့်ကြသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ရှာနေသည့် ရောမ
ခေတ်နာမည်ရေးထားသောကားမျိုးမတွေ့။

တက္ကသိုလ်ကြိုပို့ယာဉ်၊ ဒါမှမဟုတ် မ.ထ.သ၊ ပါရမီစသော ကားတွေသာ တွေ့ရသည်။ ခေါင်းတွေသာမှူးနောက်လာသည်။ သူတို့ လိုချင်သောနာမည်ပါသည့်ကားကမတွေ့။ ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“ပတ်ပေတို့ဂျီ . . . ပတ်ပေတို့ဂျီ . . . ပေဂျီ . . . ပေဂျီ . . . ပေပေ . . . ပေဂျီ . . . ပြောင်”

သူတို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှ ပါးစပ်ဆိုင်းတီးသံတစ်သံကို ကြားရသည်။ ပထမတော့ လက်ရုံးအမှတ်တံဆိပ်။ ထိုပါးစပ်ဆိုင်းသံကို နောက်တစ်ခါထပ်ကြားပါမှ . . .

“ဟင်”

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားမှုနှင့်အတူ စာထဲမှ ‘ဆိုင်းပိုင်း’ဆိုတာကို သူ့သွားသတိရသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း သစ်ပင်အရိပ်အောက်မှ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်နှင့် ပါးစပ်ဆိုင်းတီးနေသော အသက်ခပ်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက်။

သူ့ဘေးမှာက ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသည်။ အမှတ်မထင်ပင်ထိုကွမ်းယာဆိုင်၏ ရှေ့မျက်နှာစာကိုလှမ်းကြည့်မိတော့ လက်ရုံးရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲနေအောင်ပင် ခုန်သွားသည်။ ထို့နောက် ဇော်ကိုတို့နှစ်ယောက်ကို လက်တို့၍ ထိုကွမ်းယာဆိုင်သို့ သွားလိုက်ကာ . . .

“ဒီနားမှာ R-ဇာနည် သီချင်းကြိုက်တဲ့လူရှိလား မသိဘူး”

ကွမ်းယာသည်ဦးကြီးမှာ သဘောကောင်းပုံရပါ၏။ လက်ရုံး၏ အမေးကို စိတ်ပါလက်ပါပြန်ဖြေသည်။

“သူ အခုမရှိဘူးကွဲ့၊ ဈေးသွားရောင်းတယ်။ ဟိုဟာ သူ့အဖေလေ”

ဟုပြောရင်း ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ဖြင့် ပါးစပ်ဆိုင်းတီးနေသော လူကြီးကို ထိုးပြသည်။ ပြီးတော့ . . .

“သူက ယဉ်ယဉ်လေးရှူးနေတာ” ဟု ဆက်ပြောပါ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် လက်ရုံးတစ်ခုခုကို သေချာသွားလေသည်။ ထို့နောက် . . .

သူက ဘယ်ဘက်ကို သွားတတ်လဲမသိဘူး”

လက်ရုံး၏ အမေးကြောင့် ကွမ်းယာသည်ဦးလေးကြီးက တွေးတွေးဆဆဖြင့် . . .

“ဦးကိုတော့ သိပ္ပံဆောင်တွေဘက်သွားမယ် ပြောသွားတာပဲ။ ငါ့တူတို့က ကိစ္စရှိလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုလို့ပါ”

လက်ရုံးတို့သုံးယောက် ကျောင်းထဲပြန်ဝင်ရပါသည်။ ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ လက်ရုံးသွားသမျှသာလိုက်နေရသည်။ ဘာတွေမှန်းမသိ၊ မေးလျှင်လည်း စိတ်ကူးပျက်မည်စိုးသည့်အတွက် ငြိမ်နေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၀ နာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ်သာ လိုပါတော့သည်။

Chemistry ဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ ဈေးရောင်းနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်သည်။

“ညီမလေး . . . ဒီနားမှာ ဆေးလိပ်တို့၊ ကွမ်းယာတို့ရောင်းတဲ့ စာရွက်ဆိုတဲ့ကောင်လေးရှိလား”

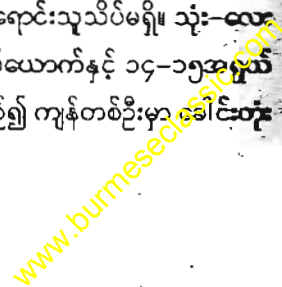
“မရှိဘူးအစ်ကို . . . ကိုစာရွက်က ဒီအဆောင်ရှေ့မှာရောင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုဘက်အဆောင်ရှေ့မှာ ရောင်းတာ”

ကောင်မလေးညွှန်ပြရာနေရာက Z၀၀ ဆောင်။

“အေး . . . ညီမလေး ကျေးဇူးပဲ”

သူတို့ ဆက်လျှောက်ရပြန်ပါသည်။ လက်ရုံးလည်း လျှောက်နေရင်းမှ နာရီကိုပင်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်သာလိုတော့သည်။

Z၀၀-ဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ ဈေးရောင်းသူသိပ်မရှိ။ သုံးလေးဦးသာရှိသည်။ ခုနကောင်မလေးအရွယ် နှစ်ယောက်နှင့် ၁၄-၁၅အရွယ် ကောင်လေးနှစ်ယောက်၊ တစ်ဦးမှာ ဆံပင်ရှည်၍ ကျန်တစ်ဦးမှာ ခေါင်းတုံးနှင့်ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ်ယောက်ထဲမှ ဆံပင်ရှည်နှင့်ကောင်လေးကို လက်ရုံးရွေး

လိုက်သည်။

“စာရွက်ဆိုတာ မင်းလား”

သူ့အမေးကြောင့် ပထမတော့ ထိုကောင်လေးကြောင်သွားပါ

၏။ ပြီးမှ . . .

“ဟုတ်ပါတယ် . . . အစ်ကိုတို့က . . .”

“အစ်ကိုတို့က စာရွက်လိုက်ရှာနေတာဆိုပါတော့”

ထိုအခါမှ စာရွက်ဆိုသည့်ကောင်လေး၏မျက်နှာ ပြုံးသွား

သည်။

“ဪ . . . ကျွန်တော့်ကိုလာရှာမယ်ဆိုတာ အစ်ကိုတို့ကိုး”

ဟု ရေရွတ်ရင်း လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို ထုတ်ပေးပါ၏။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုမှာသွားသေးတယ်။ ပထမမြားကိုမိချင်ရင်

စောင့်ပမ်းပါတဲ့”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် စာရွက်ဆိုသောကောင်လေးမှာ သူတို့ရှေ့

မှ ထွက်သွားပါတော့သည်။

XVI

“ဟေ့ကောင် . . . လက်ရုံး ဘာတွေလဲ . . . ငါတို့ကိုရှင်းပြဦး
လေကွာ”

“အေးဗျာ . . . အစ်ကိုသွားတဲ့နောက်သာ လျှောက်လိုက်နေရ
တယ်။ ဘာတွေမှန်းမသိဘူး”

ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်တို့၏ စကားတွေကြောင့် လက်ရုံးပြုံးလိုက်
သည်။

“ရှင်းရဲမယ်ဆိုရင်တော့ အစအဆုံးပြောမှဖြစ်မယ်နဲ့ တူတယ်”

“အစအဆုံးသာပြောဗျာ။ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့လည်း လိပ်ပတ်
လည်မှာ”

လက်ရုံးခံတွင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်သည်။ ပြီး . . .

“ဒီလိုကွ . . . စာရဲ့အပေါ်မှာ ဘာသဲလွန်စမှမရပေမယ့် စာအောက်ဆုံးအကြောင်းမှာ သဲလွန်စတစ်ခုပေးထားတယ်လေ”

“ဘာလဲ . . . ရောမခေတ်ကိုရောက်မယ့်ကားက ကျောင်းရှေ့မှာ ဆောင့်နေတယ်ဆိုတဲ့စာကြောင်းလား”

ဇော်ကို၏ အမေးကို လက်ရုံးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း . . .

“အေး . . . အဲဒါကို ငါတို့က အဓိပ္ပာယ်ကောက်လို့ပြီး ရောမဆော်နာမည်ပါတဲ့ကားကို ကျောင်းရှေ့မှာသွားရှာကြတယ်လေ။ အမှန်က အဲလိုမဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ငါတို့သုံးယောက်ကားရှာနေတုန်း ပါးစပ်ဆိုင်းတီးသံတစ်သံကို ငါကြားလိုက်တယ်။ ပထမတော့ ငါလည်း အမှတ်တမဲ့ပဲ။ နောက်မှ စာထဲကတစ်ခုကို ငါသွားသတိရတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဆိုင်းဝိုင်းဆိုတဲ့စကားလေ။ နောက်ပြီး အဲဒီလူကြီးဘေးက ကွမ်းယာဆိုင်နာမည်ကိုရော မင်းတို့ဖတ်ကြည့်ခဲ့လား”

“ဟင့်အင်း . . . မဖတ်ကြည့်ခဲ့ဘူး။ ဆိုင်နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“အီဂျစ်တဲ့”

“ဟာ . . . ဒါဆို ရောမခေတ်ကမြို့နာမည်ပေါ့”

“အေး”

သူ့စကားဆုံးတော့ ဇော်ကိုက မှတ်ချက်တစ်ခုပြုသည်။

“ဪ . . . အဲဒါကြောင့်မို့လို့ မင်းကွမ်းယာရောင်းတဲ့ဦးကြီးကို R-ဇာနည်သီချင်းကြိုက်တဲ့လူရှိလားလို့ တန်းမေးတာကိုး”

“မဟုတ်ဘူး . . . အဲဒါက ငါကံစွပ်လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့်

အဲဒီဦးလေးကြီးပြောလိုက်တဲ့ စကားမှာတင် သေချာသွားတာ”

“ဘာစကားလဲ”

ဟို . . . ပါးစပ်ဆိုင်းတီးတဲ့လူကြီးကို ပြောလိုက်တာလေကွာ”

“ဪ . . . ဟို ယဉ်ယဉ်လေးရူးနေတာဆိုတဲ့ စကားလား”

“အေး . . . အဲဒီစကားကြောင့် သေချာသွားတာ”

“ဟင် . . . R- ဇာနည်သီချင်းကြိုက်တာနဲ့ ယဉ်ယဉ်လေးရူးနေတာနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့ကွ။ ‘ယဉ်ယဉ်လေးရူး’ဆိုတာ R-ဇာနည်သီချင်းလေ။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ရောမခေတ်ရဲ့မြို့နာမည်အီဂျစ်မှာ သီချင်းကို တီးဝိုင်းနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ဆိုင်းဝိုင်းနဲ့ ဆိုတာသဘောကျတဲ့ ယဉ်ယဉ်လေးရူးနေတဲ့ လူကြီးရဲ့သား R-ဇာနည်သီချင်းကြိုက်တဲ့လူလို့ မေးလိုက်တာ ရှင်းပြီလား”

လက်ရုံးစကားကြောင့် ထူးစစ်နှင့်ဇော်ကိုနှစ်ယောက်စလုံးမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန်ကြည့်၍ . . .

“ဪ . . . ဒီလိုကိုး”

ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။ တအောင့်ကြာမှ . . .

“ဒါနဲ့နေပါဦး . . . စာရွက်ဆိုတဲ့ကောင်လေးကို ကွမ်းယာဆေးလိပ်ရောင်းတဲ့သူမှန်း မင်းဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“စာရွက်ထဲမှာပါတယ်လေကွာ။ ပါးစပ်ကသွေးထွက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကမီးခိုးထွက်စေတဲ့သူဆိုတာ ကွမ်းယာဆေးလိပ်ရောင်းတဲ့သူပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သူမှန်းရော မင်းဘယ်လိုလုပ်သိလဲ”

“ဪ . . . Chemistry ဆောင်ရှေ့မှာဈေးရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးခေါ်တဲ့ ‘ကိုစာရွက်’ဆိုတာရယ်။ သူ့ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ရယ်ကိုမှန်းပြီး သိတာ”

“ရှင်းပါဦး”

“ကောင်မလေးက ကိုစာရွက်ကိုခေါ်ခြင်းအားဖြင့် သူ့ဖက်အသက်ကြီးရမယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ Z00 ဆောင်ရှေ့မှာ ကောင်မလေးထက်

အသက်ကြီးမယ်ထင်ရတဲ့လူဆိုလို့ နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်ကွာ။ အဲဒီထဲကမှ

သူက ဆံပင်ရှည်လို့ ရွေးလိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“R-ဇာနည်က ဆံပင်ရှည်တယ်လေ”

“ဪ” ဟုပင် အသံမထွက်တော့ ထူးစစ်နှင့်ဇော်ကို နှစ်ယောက် စလုံး လက်ရုံးကိုသာ ငေးကြည့်နေပါတော့သည်။

“မင်းနဲ့တော့ တကယ်ညီတာပဲ”

“အေးဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့သာဆို ဘာမှန်းသိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် အမည်မဖော်လိုသူကိုလည်း လျှော့တွက်လို့မရဘူးနော်”

ပြီး သူတို့သုံးယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံဖြစ်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဇော်ကိုက တစ်ခုခုကို သတိရသွားကာ . . .

“ဟာ . . . စာ . . . စာအိတ် . . . ဟိုစာအိတ်ရော”

“ဘာစာ . . . ဟင်”

အခုမှပင် သူ့လက်ထဲကိုင်ထားဆဲဖြစ်သော စာအိတ်ကို သတိရသည်။ ပြီး ဘာတွေပါသလဲဟုလည်း ချက်ချင်းသိချင်သွားသည်။ ထိုစာထဲတွင် သူအသိချင်ဆုံးနှင့် မယုံကြည်နိုင်ဆုံး USA သမ္မတလက်မှတ်ပါသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် စာအိတ်ကိုဖောက်လိုက်ပြီး အထဲမှ စာကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

စာရွက်ပေါ်မှ ထူးခြားမှုတွေသည် တစ်ဖက်ပါအတိုင်းသာ . .

ဟံသာဝတီ စာပေဆက်ဆံရေး

WHO _____ လူပါ

WHAT _____ ကျောင်းသား

HOW _____ မင်းကို အရင်ချစ်မှာပါ

WHEN _____ တစ်သက်လုံးပေါ့

U. So Han
(သမ္မတ)

စာရွက်ကိုကြည့်၍ လက်ရုံးကြောင်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်
အလျင်စလိုပင် တစ်ဖက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်တော့ . . .
စာကြောင်းအနည်းငယ်နှင့် စာလုံးရေခပ်စိပ်စိပ်။
ထိုခပ်စိပ်စိပ်စာလုံးတွေ ရေးထွင်းထားသော စာကြောင်းအနည်း
ငယ်က အောက်ပါအတိုင်းသာ . . .

အဖော်ကားသွားဖို့ အချိန်မီလို
သမ္မတရုပ်ရှင်ရုံက ဦးစန်းအောင်
လက်မှတ်ကိုပဲ ထိုးပေးလိုက်တယ်
သူလည်း . . .
U.S.A (သမ္မတ)ပဲ

အမည်မဖော်လိုသူ

ဇော်ကို စကားကြောင့် သူ့ယုံယုံပြုံးဖြစ်သည်။ သူ့အပြုံး၌ မာန တစ်ခုပျော်ဝင်နေသည်။ မခံချင်တာလား၊ တုန်လှုပ်သွားတာလား၊ မကျေနပ်တာလားမသိ။

“အခုမှ အရည်အချင်းစစ်ရုံရှိသေးတာပဲကွာ။ နောက်ပွဲတွေ ကျန်ပါသေးတယ်”

ထိုသို့ ပြောလိုက်ရသော်လည်း လက်ရုံးစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ထင်သွားသည်။ အဲဒါက တံဆိပ်တုံး။

စာပေဆက်ဆံရေး

ဆိုသော တံဆိပ်တုံးကား . . .

စာပေနှင့်ပတ်သက်သော သူ၏ဘဝတစ်ခုကို သူမမည်သို့ သိနေသနည်း။ ဒီကိစ္စကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေပင်မသိ။ ဒါကို သူမကမည်သို့ . . .

လက်ရုံးဆက်စပ်ကြည့်၍မရ။

အမည်မဖော်လိုသူသည် သူ့အကြောင်းကို မည်မျှထိများ စုံစမ်းထားသနည်း။ သူ၏ နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကို သိနေသည်ဆိုတာရော ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

ဒါမှမဟုတ် အမည်မဖော်လိုသူသည် လက်ရုံးအကူအညီပေးခဲ့သော လူတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်လား (သို့) မြားပစ်ခံရသည့် မိန်းကလေးတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်လား။

ထိုသို့ တော့ ဟုတ်မည်မထင်။ မဟုတ်ဘူးဟူ၍လည်း သူ့စိတ်က အလိုလိုသိနေပါ၏။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အမည်မဖော်လိုသူကိုတော့ လက်ရုံးအနည်းငယ်ရှိန်သွားရသည်။

ပြီးတစ်ဆက်တည်းပင် လက်ရုံးနားထဲ၌ စာရွက်ဆိုသည့် ကောင်လေးပြောသွားသည့်စကားကို ကြားယောင်မိသည်။

“ပထမမြားကိုမိချင်ရင် စောင့်ဖမ်းပါတဲ့”

စာဆုံးသွားတော့ လက်ရုံးစိတ်တိုင်းမကျသည်ဆိုတာထက် ရယ်ချင်သွားရပါသည်။ ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်ကတော့ စာကိုဖတ်၍ အားရပါးရ အော်ရယ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူလည်း မရယ်ချင်ရယ်ချင်ဖြင့် လိုက်ရယ်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ ရယ်နေရင်းမှ ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့်ပင် ဇော်ကိုက သူ့ကို နှိပ်ကွပ်သည်။

“ဟင် . . . မှတ်ထား။ အဲဒါသူများကို ကတ်သီးကတ်သပ်တွေ လုပ်ခိုင်းချင်ဦး။ အခုတော့ မင်းပဲခံရပြီမလား”

နောက်ပွဲကတော့ လှပါပြီ။

ထိုအခိုက် ထူးစစ်ဆီမှ စကားသံကြားရပါ၏။

“ရင်ခုန်ဖို့ တော်တော်ကောင်းတာပဲနော်။ ပျော်စရာကြီး”

“ဒါဆို အမည်မဖော်လိုသူ ဘာဆက်လုပ်ဦးမလဲ မသိဘူးနော်”

နှစ်ယောက်လုံး၏ စကားတွေကို လက်ရုံးတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် တုံ့ပြန်မိသည်။

“သူ့အလုပ်သူ့ဆက်လုပ်မှာပါ . . . မြားသုံးစင်းမပြည့်မချင်း ပေါ့”

XVII

“သား . . . ခုနက မင်းဖုန်းလာတယ်”

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်းပြောလိုက်သော မေမေ့စကားကြောင့် ထူးစစ်

ဖိနပ်ချွတ်နေရာမှ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူတဲ့လဲ မေမေ”

“လက်ရုံးတဲ့”

ထူးစစ်အံ့သြသွားသည်။ လက်ရုံးသည် အကြောင်းမရှိဘဲ ဖုန်းဆက်တတ်သူမဟုတ်။ သူ့ဆီသို့လည်း မှတ်မှတ်ရရတစ်ခါသာ ဆက်ဖူးလေသည်။ နောက်ပြီး မနက်ကလည်း သူနှင့်တွေ့ထားသေးသည်ကို ဘယ်လိုအကြောင်းများပေါ်သနည်း။

ဒါပေမဲ့ ညနေပိုင်းမှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုယ်အကြောင်း နှင့်ကိုယ် မဆွေဖြစ်ကြ။ ထိုအချိန်အတောအတွင်း ဘာအကြောင်းကိစ္စများ အရေးကြီးသနည်း။ ထိုသို့ သို့လောသို့လော အတွေးတို့ဖြင့် ခြေဆန့် ရင်း မေမေ့ကို ထပ်မေးကြည့်မိတော့ . . .

“သူဘာပြောသွားသေးလဲ မေမေ”

“သားရောက်ပြီလားတဲ့။ မေမေကမရောက်သေးဘူဆိုတော့ သားပြန်ရောက်ရင် သူ့ကိုဖုန်းပြန်ဆက်ခိုင်းပါလို့ပြောပြီး ဖုန်းချသွားတာ ပဲ။ မေမေလည်း ဘာမှမေးချိန်မရလိုက်ဘူး။”

မေမေစကားဆုံးတော့ ထူးစစ်ဖုန်းခွက်ရှိရာသို့ အလျင်စလို သွား လိုက်ပြီး ဂဏန်းတချို့ကောက်နှိပ်လိုက်သည်။

ဖုန်းက ချက်ချင်းပင် ဝင်သွားပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ကိုလက်ရုံးလား . . . ကျွန်တော်ပါ . . . ထူးစစ်”

“ဪ . . . အေး . . . ထူးစစ်ပြော”

“အစ်ကို ကျွန်တော့်ဆီဖုန်းဆက်တယ်ဆိုလို့။”

“အေးကွ . . . အခုလေးတင်ခေါ်ထားတာ။ မင်းပြန်မရောက် သေးဘူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို။ ကျွန်တော်ကားစောင့်ရင်း နည်းနည်းကြာ သွားတာ။ ဪ . . . ဒါနဲ့ အစ်ကိုကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်တာ အကြောင်းရှိလို့လား”

“အေး . . . ဆိုပါတော့ကွာ။ ဟို . . . စာအုပ်ကိစ္စလေကွာ”
“စာအုပ်ကိစ္စဆို၍ ထူးစစ်အနည်းငယ် တွေဝေသွားသည်။ ပြီး မှ . . .”

“ဪ . . . ကဗျာစာအုပ်လား”

“အေး . . . အဲဒါ ငါ့ဆီက ကဗျာတွေစုံနေပြီ။ မင်းယူထားရင် ယူထားလို့ရပြီလို့ပြောမလို့။”

ဆို”

“အခုစုံပြီ။ ခုနတင် ရေးလို့ပြီးသွားတာ”

“ဪ”

လက်ရုံးစကားကို ထူးစစ်က ‘ဪ’ဟု မှတ်ချက်ပြုသည်။

“ဒါနဲ့အစ်ကိုကို ကျွန်တော်တစ်ခုပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော့် ဘော်ဒါတစ်ဗွေဗျာ။ သူလည်း စိတ်ဝင်စားလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ကဗျာ သုံးပုဒ်လာပေးထားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အဲဒီကဗျာရဲ့ရေးသူနာမည် ကို သူ့နာမည်မတပ်ဘဲ ကျွန်တော့်နာမည်တပ်လို့ပြောနေတယ်”

ထူးစစ်စကားကြောင့် လက်ရုံးအနည်းငယ် တွေဝေသွားသည်။

ဒါပေမယ့် . . .

“မင်းသဘောပဲလေ။ မင်းစိတ်တိုင်းကျရင်ထည့်လိုက်ပေါ့။ မင်း

နာမည်တပ်မယ့်ဥစ္စာ။ မင်းစိတ်တိုင်းကျဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“ကဗျာကတော့ မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့လိုင်းနဲ့

နည်းနည်းကွဲနေလို့ စဉ်းစားနေတာ”

“ဘယ်လို လိုင်းမျိုးမို့လဲ”

ထူးစစ် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ရင်း . . .

“အင်း . . . ပြောဖို့တော့ခက်တယ်ဗျ”

“ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်ကျရင် ယူလာခဲ့လိုက်လေ။ ကျောင်း ရောက်မှ ငါတို့ထည့်သင့်၊ မထည့်သင့် စဉ်းစားကြတာပေါ့”

“အင်းဗျာ . . . အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို ငါဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

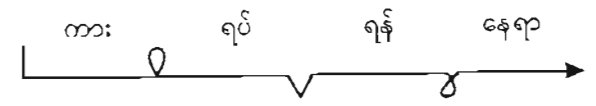

ဒါပေမယ့် ကားပေါ်မှအဆင်းမှာပင် ထူးခြားမှုတစ်ခုတစ်ရာကို သူတွေ့ရပါ၏။ အဲဒါက မြားအတွင်း ယာဉ်မရပ်ရဟူသော ဆိုင်ဘုတ် ဘေးတွင်ကပ်၍ ကားရပ်ရန်နေရာကို ပြထားသောစည်း။

ထိုစည်းသည် သာမန်တားထားသော စည်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ အင်္ဂလိပ်စကားလုံးတစ်လုံးကိုကိုယ်စားပြု၍ တားထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ရုံးကားတံခါးပိတ်နေရာမှ ထူးစစ်နှင့် ဇော်ကိုနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြလိုက်ပါ၏။

ထိုစည်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

လက်ရုံးပြသောစည်းကိုကြည့်၍ ဇော်ကိုက . . .
“အေးကွ . . . တစ်မျိုးပဲ။ ဘာလဲတော့ မသိဘူး”
“မင်းရောသိလား . . . လက်ရုံး”

ဇော်ကိုမေးသောအမေးကို မဖြေနိုင်သေးဘဲ လက်ရုံးထိုစည်းကို သာ အသေအချာလိုက်ကြည့်နေသည်။ စည်းမှာနောက်ပိုင်းတွင် ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိဘဲ ရှေ့ပိုင်းနေရာလောက်မှသာ အနည်းငယ်ထူးခြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

“စည်းတားတဲ့လူများ လက်တွန့်သွားတာမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”
ထူးစစ်၏ထင်မြင်ချက်ကို လက်ရုံးခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။ ပြီး ကြည့်နေရာမှ လက်ရုံးတစ်ခုခုကို သဘောပေါက်စပြုလာကာ . . .
စည်းကိုကျော်၍ ဟိုဘက်ခြမ်းကကြည့်သည်။ နောက်ဒီဘက် တစ်ခါကူးလာပြီး ဒီဘက်ကထပ်ကြည့်သည်။ နောက် စည်းအတိုင်းလမ်း လျှောက်သွား၍ ဟိုဘက်တစ်ခါကျော်ကြည့်အပြီးမှာပင် လက်ရုံးပီပီပြင် ပြင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပါ၏။

XVIII

လက်ရုံးကားပေါ်၌ လူစုံတက်စုံပါလာပါ၏။ ဒီနေ့သည် အမည်မဖော်လိုသူဆီမှ စာရပြီးလို့ နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ဖြစ်လေသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ယခုအချိန်အထိ အမည်မဖော်လိုသူဆီမှ ဘာမှထူးခြားမလာ သေး။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းမှာတော့ သူ့သတင်းက ကြီးသထက်ကြီးနေ သည်။ သူ၏အချစ်မြားကလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း . . .

လက်ရုံးကျောင်းထဲဝင်၍ ကားထိုးမည့်နေရာအရောက်မှာပင် .. မြားအတွင်း ယာဉ်မရပ်ရ' ဟူသောဆိုင်ဘုတ်ကို ထူးထူး ခြားခြားတွေ့ရသည်။ ဒါပေမယ့် တခြားကားတွေလည်း မြားပြထားသည့် စည်းအပြင်မှာ ရပ်ထားကြသည်မို့ လက်ရုံးလည်းအများနည်းတူ စည်း အပြင်မှာပဲ Parking ထိုး၍ ရပ်လိုက်သည်။

“ငါတို့ ကန်တင်းဘက်သွားရအောင်”

“ဟင်”

“ဘာ”

သူ့စကားကြောင့် ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထူးစစ်က . . .

“ကျွန်တော်တို့ အခုပဲပြန်လာတာလေ”

“အေးလေ . . . ဘာသွားလုပ်ဦးမလို့လဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး၏စကားကို သူချက်ချင်းအဖြေမပေးသေး။

စည်းကိုသေချာအောင် နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ကြည့်အပြီးမှာပင် သူဖြည်း

အေးစွာ တစ်လုံးချင်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ အမည်မဖော်လိုသူရဲ့ ပထမမြားရောက်လာလိမ့်မယ်”

ကန်တင်းထဲသို့ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဝင်လာသော သူတို့သုံးယောက်ကို ဆိုင်တွင်းရှိလူများပါမက စားပွဲထိုးကောင်လေးကပါ အံ့ဩနေသည်။ ဒါပေမယ့် လက်ရုံးတို့အားလုံး စူးစမ်းအကြည့်များကို ဥပက္ခာပြု၍ သူတို့အမြဲထိုင်ရာ ထောင့်ဆုံးစားပွဲသို့ သွားလိုက်သည်။ ပြီး ခုံကိုယ်စီဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်ကာ . . .

“ခုနစ်ကို မင်းတို့အဓိပ္ပာယ်ဖော်တတ်လား။ (မြားအတွင်း ယာဉ်မရပ်ရစည်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။)”

“ဟင့်အင်း . . . အဲဒါ ဘာကိုပြောတာလဲ”

“Love ကို စာလုံးချုံ့ပြီး ပြောင်းပြန်ရေးထားတာ။ မှောက်ပြီးစည်းရဲ့အဆုံးမှာလည်း မြားပုံစံအကောက်လေးပါတယ်”

“ဒီတော့ . . .”

“ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကို ကျောင်းမှာအချစ်မြား လို့ နာမည်ကြီးတယ်လေ။ အဲဒါကို သရုပ်ဖော်ပြီး ငါ့ကိုသတိပေးထား တာ။ Love ဆိုတဲ့စကားလုံးရယ်၊ စည်းရဲ့ နောက်မှာ မြားခေါင်းရယ်က အချစ်မြားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်တို့ ဘက်မှ စကားသံတို့ မဲ့နေလေသည်။

“နောက်ပြီး ငါ့အထင်ပြောရရင် မြားအတွင်းယာဉ်မရပ်ရဲဆိုတဲ့ ဆိုင်ဘုတ်တွေရော၊ တားထားတဲ့စည်းတွေကရော ကျောင်းအမိန့်နဲ့ လုံးဝ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“အဲလိုဆို . . .”

“ငါပြောသလို ဒီနေ့ အမည်မဖော်လိုသူရဲ့ ပထမမြားရောက် လာမယ်ထင်တာပဲ”

အကုန်လုံး တိတ်သွားကြသည်။ ဒါမှမဟုတ် ပထမမြားဆို၍ ရင်ခုန်သွားကြခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ နောက်မှ ဇော်ကိုက တစ်ခုခု တို့ သတိရသွားသလိုထပြောသည်။

“မင်းပြောသလို ရောက်လာမယ်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့။ သူ့အလို လိုရောက်လာမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုတစ်ခါလိုပဲ ငါတို့က လိုက်ရှာရမှာလား”

လက်ရုံးခေတ္တငြိမ်ကာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး . . .

“စာရွက်ဆိုတဲ့ကောင်လေးပြောသွားတာကို မင်းတို့မှတ်မိသေး လား။ ပထမမြားကိုမိချင်ရင် စောင့်ဖမ်းပါဆိုတာလေ။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ဖောင့် ဖမ်းရုံပဲပေါ့။ လိုက်ရှာစရာမလိုဘူး”

“အဲဒါဆို မင်းဆိုလိုတာက သူ့အလိုလိုရောက်လာမယ်။ ဒါပေ မယ့် အဲဒီမြားကို ငါတို့မိအောင်ဖမ်းရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“အေးပေါ့”

ထို့နောက် သူတို့သုံးယောက် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်သွား

ကြပါတော့သည်။ ဒါပေမယ့် နှလုံးခုန်သံတွေကတော့ မငြိမ်သက်။ သုံး ယောက်စလုံး ရင်ခုန်မြန်နေပါသည်။ ဘယ်လိုနည်းသုံးပြီး ပေးမလဲဆို တာကို သူတို့ သိချင်နေကြပါ၏။

ဆိုင်တွင်းတွင်လည်း အတန်းချိန်ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုင်သူ တွေပါးကုန်ပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အငွေအသက်တစ်ခုကတော့ လွှမ်းခြုံနေ ပါ၏။ သူတို့သုံးယောက်ကတော့ အခြေအနေတစ်ခုကိုသာ ရင်ခုန်စွာ စောင့်စားရင်း အချိန်တွေတရွေ့ ရွေ့။

နေရောင်ရဲရဲ၏ ဒီဂရီကလည်း မသိမသာဖြင့် တက်လာကာ အကာအကွယ်မဲ့သောသူတွေကို ခပ်မြန်မြန်ချဲထုတ်နေပါ၏။ လည်ပတ်နေ သော စက္ကန့်တံအပတ်ပေါင်းများလာလေလေ ရင်ခုန်သံမြန်လာလေလေ ဖြင့် လက်ရုံးတစ်ယောက်လည်း နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေပါပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် . . .

“သားတို့ရယ် . . . အမေ ထမင်းမစားရသေးလို့ ထမင်းဖိုးလေး အမေ့ကို ကုသိုလ်ယူပါဦး”

မထူးခြားလှသော အခြေအနေတစ်ခုမို့ လက်ရုံးအိတ်ထဲမှ ပိုက် ဆံအချို့ကို လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် ထိုအမေ့တ သူတို့အား ဆုပေးပါ၏။ ဆုမပေးစဖူးပေးသူမို့ လက်ရုံးတို့လည်း ဘာရယ် မဟုတ် နားထောင်နေလိုက်သည်။ ဆုပေးဆုံးတော့ အမျှပင်ပေးပါ၏။ ‘ဤသို့ပြုရသော ကုသိုလ်အဖို့ကြောင့် . . . ငါ့သားလေးများနည်းတူ (၃၁)ဘုံမှာ ကျင်လည်ကြကုန်သော ဝေနေယျ၊ သုခိတ၊ ဒုက္ခိတသတ္တဝါ များအားလုံး အမျှ . . . အမျှ . . . မြား . . . ရကြပါစေ”

ထိုသို့ဆုပေးအပြီး ထိုအမေ့မှာထွက်သွားပါသည်။ လက်ရုံး လည်း ပထမတော့ ဘာမှန်းမသိ။ ဒါပေမယ့် နားထဲတွင်ဆန်းနေသည့် စကားလုံးအချို့ကြောင့် သူ့သေချာပြန်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ထိုအခါတွင် တော့ တစ်ခုခုကို သူ့ဆက်စပ်မိသွားကာ . . .

“အမေ . . . ခဏနေပါဦး”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ဆိုင်ထဲမှထွက်ရန်ပြင်နေသော အမေမှာ လှည့်ကြည့်ပါ၏။

“ဘာလဲ . . . သား”

“ဟို . . . ဟို . . . သား . . . သာဓုခေါ်ချင်လို့ပါ”

လက်ရုံးစကားကြောင့် အမေမှာ ပြုံးသွားသည်။

“ခေါ်လေ သားရဲ့”

လက်ရုံးလက်အုပ်လေးချီ၍ ရိုကျိုးစွာ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်လိုက်

ပါသည်။

“သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု”

သာဓုခေါ်အပြီး အမေက သူ့လက်အုပ်အား နှိပ်ကိုင်လိုက်

ရင်း . . .

“ငါ့သားက အလောင်းစည်သူမင်းကြီးကို အားကျတယ်နဲ့တူ

တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်အမေ၊ သားနာမည် လက်ရုံးလို့ခေါ်ပါတယ်”

အမေခေါင်းညိတ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက်

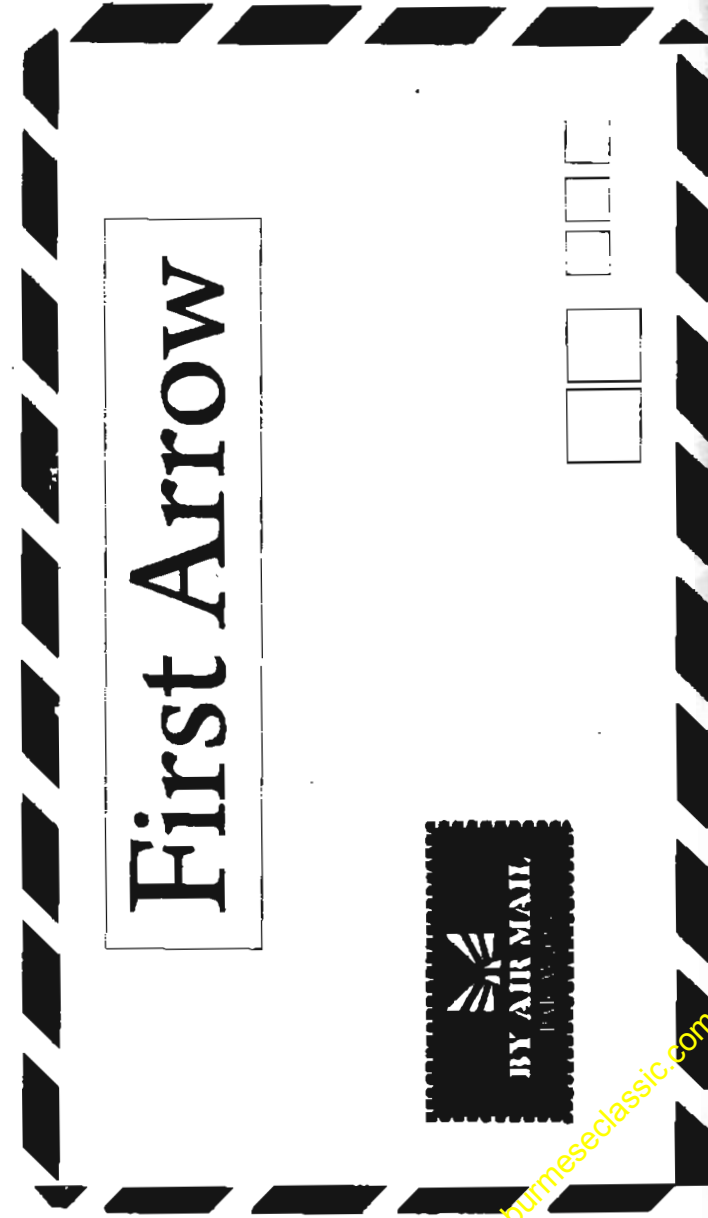
တော့ . . .

“ပထမမြားဆိုတာ သားကို . . . ”

ဟုဆိုရင်း သူ့လက်ထဲသို့ အမေက စာအိတ်တစ်အိတ် ထည့်

ပေးပါသည်။

ထိုစာအိတ်ကား . . .

စာအိတ်၏ ရှေ့မျက်နှာစာပေါ်မှာကား ပထမမြား (First Arrow)

ဟူသော စာတစ်ကြောင်းသာ ရေးထားသည်။

လက်ရုံးတို့ သုံးယောက် သိချင်စိတ်တို့ ထိန်းမရအောင် ယိုစိမ့်
လာကြကာ ချက်ချင်းပင် စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်ကြတော့ . . .

စာအိတ်ထဲမှ စာနှစ်စောင် ထွက်ကျလာသည်။

ကမန်းကတန်းပင် ပထမတစ်စောင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ -
“ဟင်”

“ဘာ . . . ဘာကြီးလဲ”

“ဘာလဲဟ”

သူတို့ သုံးယောက်စလုံး အံ့ဩစိတ်ဖြင့် မျက်လုံးတွေ ပြူးကုန်ကြ
သည်။ သူတို့ မျက်စိရှေ့တွင် ရှိသော စာက . . .

“ရုပ်ကွက်ထောက်ခံစာ”

ဟူသော ခေါင်းစဉ်နှင့် စာကြောင်းတချို့။

ချက်ချင်းပင် နောက်တစ်စောင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ -

“ရဲစခန်းထောက်ခံစာ”

ဟူသော ခေါင်းစဉ်နှင့် စာကြောင်းတချို့။

သုံးယောက်စလုံးပင် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိအောင် ကြက်
သေသေသွားကြသည်။ သူတို့ ထင်ထားသော အချစ်နှင့် သက်ဆိုင်သော
စာတစ်စောင်၊ ဒါမှမဟုတ် . . .

လက်ရုံးတို့ သုံးယောက်စလုံး ကြောင်သွားကြကာ ထိုရုပ်ကွက်
ထောက်ခံစာနှင့် ရဲစခန်းထောက်ခံစာကိုသာ စဉ်းစားကြပုံစွာ ဖတ်ကြည့်
မိလေတော့သည်။ အမည်မဖော်လိုသူ၏ ပထမမြားက ဘာအဓိပ္ပာယ်
နည်း။ သူ၏ နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကို ဘယ်လိုအထောက်အပံ့
ပေးသနည်း။ သူ့စဉ်းစား၍မရ။

သူ့လက်ခံနိုင်လောက်သည့် အကြောင်းရင်းတစ်ခုတော့ သူ့မဆီ
မှာရှိနေလိမ့်မည်။ အဲဒါကဘာလဲ။

ဒီထက်ပိုပြီး အံ့ဩရသည်ကား ထောက်ခံစာနှစ်ရွက်စလုံးမှ

နာမည်။ နာမည်က တစ်မျိုးတည်းမဟုတ်။ နှစ်မျိုးဖြစ်ကာနေလေသည်။ သူ့တွင်နာမည်နှစ်မျိုးရှိမှန်းသိသူက လက်ငါးချောင်းပင်မပြည့်ချင်။ ဒါကိုပင် သိနေသည်ဆိုတော့ . . .

အမည်မဖော်လိုသူသည် မည်သူနည်း။ သူနှင့်အနီးဆုံးမှလူလား၊ ဒါမှမဟုတ် အဝေးကြီးမှာနေ၍ သူ့အကြောင်းအားလုံးကိုသိနေသည့်သူလား . . .

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ရုံးရှိန်သွားရပါသည်။ ပထမတံဆိပ်တုံး၊ အခု ဒုတိယကနာမည်။ သူ့လျှို့ဝှက်ထားသည့် အဓိကအကြောင်းအရာတွေကိုပင် သိနေသည်ဆိုတာကို ပြလိုက်လေသော . . .

ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လျှော့တွက်ရန်မဖြစ်နိုင်တော့ . . .

ထိုအချိန်မှာပင် ဇော်ကိုက သူ့လက်ထဲမှ ထောက်ခံစာတွေကို ယူကာ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် . . . နာမည်က ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ နှစ်မျိုးတောင်ပါလား”

ပြောပြီး သူနှင့်ထူးစစ်ကို မသင်္ကာသလိုကြည့်သည်။ ထိုအခါ ထူးစစ်က . . .

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်မျိုးတည်းပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒီမှာနာမည်နှစ်မျိုးတောင်ရေးထားတာလေ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒါပေမယ့် အဲဒီနှစ်မျိုးက လူနှစ်ယောက်ကို ကိုယ်စားပြုတာမဟုတ်ဘူး။ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကိုယ်စားပြုထားတာ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဇော်ကိုသိချင်လွန်းသွားရသလို လက်ရုံးလည်း ရုပ်တည်သွားသည်။

“ကျွန်တော် သွားတဲ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ရင် အဲဒီအဖြေက ရှင်းသွား

လိမ့်မယ်

“မင်းက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“ကျောင်းသားရေးရာကို”

“ဟင်”

ထို့နောက်တော့ . . .

လက်ရုံး၊ ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်သုံးယောက်စလုံး ဆိုင်တွင်းမှာရှိမနေကြတော့ပါ။ သူတို့သုံးယောက်၏ဦးတည်ရာက ကျောင်းသားရေးရာသို့။ သူတို့သုံးယောက်စလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် လျှောက်လာကြရာ ကျောင်းသားရေးရာရှေ့သို့ ရောက်စဉ်မှာပင် . . .

“ကိုထူးစစ် . . . ကိုထူးစစ်”

ခေါ်သံကြောင့် သူတို့သုံးယောက် ခြေလှမ်းတွေတန်သွားကြကာ နောက်လှည့်ကြည့်မိတော့ . . .

သူတို့တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်၊ ရုပ်ရည်အားဖြင့်တော့ မိန်းကလေးတို့ကျလောက်သော ရုပ်ရည်ထဲကဖြစ်သည်။

“ညီလေး . . . အစ်ကိုတို့ကို ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အစ်ကို”

ထိုကောင်လေး၏ ခပ်သွက်သွက်အဖြေကြောင့် ထူးစစ်ပင်မဟုတ်လက်ရုံးပင်ကြောင်သွားသည်။

“ညီလေးက အစ်ကိုကိုသိလို့လား”

“ဟာ . . . သိတာပေါ့အစ်ကိုရာ။ နေ့တိုင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတူထိုင်နေတဲ့ဥစ္စာ။ အစ်ကိုတို့ကသာ ကျွန်တော့်ကိုမသိတာ။ ကျွန်တော်ကတော့ အစ်ကိုတို့သုံးယောက်ကို သတိထားမိနေတာကြာပြီ”

“ဟေ”

သုံးယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ သူတို့ပုံစံရှိကြည့်၍ ထိုကောင်လေးသဘောပေါက်သည်ထင်သည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော်က သိမ့်သိမ့်နေ့ . . . ဝိုင်းကလေး”

“ဪ”

“ဒါနဲ့ . . . နေပါဦး။ အခုကိစ္စက . . . ”

ထူးစစ်၏အမေးကြောင့် ကောင်လေးက မဆိုင်းမတွပင် . . .

“အစ်ကိုတို့. ကဗျာစာအုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်လည်းပါချင်လို့.”

“ဟင်”

ထူးစစ်အံ့သြသွားသည်။ ထူးစစ်ပင်မဟုတ်၊ ဇော်ကိုနှင့် လက်ရုံး

ပါ အံ့အားသင့်သွားကြပါ၏။

“ငါတို့. ကဗျာစာအုပ်ထုတ်မယ်ဆိုတာ မင်းကဘယ်လိုလုပ်သိ

သလဲ”

လက်ရုံး၏တအံ့တဩအမေးကို ကောင်လေးက မထင်မရှား

ပြုံးလိုက်ရင်း . . .

“သိတာပေါ့အစ်ကိုရာ၊ အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ပါနေတာပဲ။ မသိဘဲ

နေပါ့မလား။ တစ်ကျောင်းလုံးက လက်ရုံးဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာပဲ စိတ်

ဝင်စားနေကြတဲ့ဟာ။ ကျွန်တော်သိတာ မဆန်းပါဘူး”

လက်ရုံးဆက်ပြောမနေတော့ ထူးစစ်ကိုကြည့်မိတော့ ထူးစစ်က

“ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အစ်ကို . . . ကျွန်တော့်ကျောင်းသားကတ်သာ သွားထုတ်ပေး

တော့။ ကျွန်တော်သူနဲ့ပြောလိုက်မယ်”

“ပြီးရောလေ . . . ငါတို့.နှစ်ယောက်ပဲ ဝင်သွားလိုက်မယ်။

မင်းကျောင်းဝင်နံပါတ်ပြော”

“ကျွန်တော့်ကျောင်းဝင်နံပါတ်က (x x x x x / x x)”

လက်ရုံး ထူးစစ်ပြောသော ကျောင်းဝင်နံပါတ်ကို ပါးစပ်မှရွတ်

ရင်း ကျောင်းသားရေးရာထဲသို့ ဇော်ကိုနှင့်အတူ ဝင်ခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းသားရေးရာ၏ ပထမဆုံးစားပွဲရှေ့၌ လက်ရုံးနှင့်ဇော်ကို

ရပ်လိုက်ရင်း . . .

“ကျောင်းသားကတ်၊ ကတ်ပျောက်လဲထားတာ ထုတ်ချင်လို့

ပါ”

ထိုစားပွဲပေါ်မှ အန်တီအရွယ်အစ်မကြီးက မော့ကြည့်သည်။ ပြီး

လက်ကာပြရင်း ခေါင်းငုံ့ကာ တစ်စုံတစ်ခုကိုပြန်ရေးနေပါ၏။ လက်ရုံး

နှင့်ဇော်ကိုလည်း သဘောပေါက်စွာ ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း စောင့်နေလိုက်

သည်။ မကြာပါ ထိုအစ်မကြီးက ဘောလ်ပင်ကိုချရင်း ကျောင်းဝင်နံပါတ်

မေးပါသည်။

“ကျောင်းဝင်နံပါတ် (x x x x x / x x) ကျောင်းသား

နာမည် ထူးစစ်ပါ”

ထို့နောက် ဟိုလုနီဒီလုနီလုပ်ရင်း မကြာပါ။ ကျောင်းသားကဒ်

တစ်ခုထုတ်ပေးသည်။ ပြီးစာအုပ်၌ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းပါ၏။ ဇော်ကိုက

သူ့လက်ထဲမှ ကျောင်းသားကဒ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ လက်ရုံးလည်း

လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပြီးစဉ်မှာ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဒီမှာကြည့်စမ်း . . . ကဒ်မှားနေလားမသိ

ဘူး . . . နာမည်ကတစ်လုံးပိုနေတယ်”

ဇော်ကိုစကားကြောင့် လက်ရုံးအနည်းငယ်ကြောင်သွားကာ

ကျောင်းသားကဒ်ကို ယူကြည့်မိတော့ . . .

ဟုတ်သည်။ နာမည်က ‘ထူးစစ်’ပင်မဟုတ် နောက်မှာ ‘ငြိမ်း’

တစ်လုံးပင်ပိုကာ ‘ထူးစစ်ငြိမ်း’ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် လက်ရုံးချက်ချင်းပင်ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး . . .

“အစ်မ . . . နာမည်က မှားနေသလားလို့ . . . ကဒ်ထဲမှာ

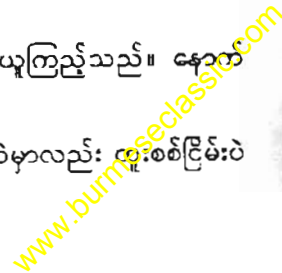
နာမည်တစ်လုံးပိုနေတယ်”

“ဟင်”

အစ်မကြီးကြောင်သွားကာ ကဒ်ကိုယူကြည့်သည်။ နောက်

စာအုပ်ထဲမှနာမည်နှင့် တိုက်ကြည့်သည်။

“အတူတူပါပဲကွဲ့ . . . ပထမကဒ်ထဲမှာလည်း ထူးစစ်ငြိမ်းပဲ

လေ။ အခုထဲမှာလည်း ထူးစစ်ငြိမ်းပဲဥစ္စာ”

“ဗျာ . . .”

ဒီတစ်ခါကြောင်သွားရသူက ဇော်ကိုနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်၊ ထိုအချိန်မှာပင် ထူးစစ်ဝင်လာကာ . . .

“အစ်ကို . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .”

“ဒီမှာ မင်းနာမည်တစ်လုံးပိုနေလို့ ပြောပြနေတာ”

သူ၏စကားကြောင့် ထူးစစ်က ကဒ်ကိုယူကြည့်သည်။ ပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ . . .

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာ အဲဒါ . . . ဒါ ကျွန်တော့်နာမည်ပဲလေ . . . နာမည်အမှန်က “ထူးစစ်ငြိမ်း”။ ဒါပေမယ့် အကုန်လုံးက ရှေ့နှစ်လုံးကိုပဲ အခေါ်များလို့ အစ်ကိုတို့ နာမည်အမှန်ကိုမသိတာ . . . ဒါဟုတ်တယ်”

ထူးစစ်စကားဆုံးတော့ လက်ရုံးတို့နှစ်ယောက်အံ့ဩဖို့ပင် အချိန်မပေးနိုင်တော့ပါ။ တစ်ချိုးတည်းအပြင်သို့ တန်းပြေးရပါတော့သည်။ ဒါတောင် မကျေနပ်သံအချို့က အခန်းထဲမှ ကပ်ပါလာသေးပါ၏။

အခန်းပြင်နောက်တော့ လက်ရုံးစိတ်တစ်ခုလုံး ပေါ့ပါးနေသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း တိမ်တိုက်တွေနည်းတူလွင့်မျောနေသလို ခံစားနေရသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။

ဒါပေမယ့် နီးနီးစပ်စပ်တွေ့လို့ရတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အဲဒါက ထူးစစ်နှင့် ထူးစစ်ငြိမ်း။

လူတစ်ယောက်တည်းက နာမည်နှစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ နာမည်နှစ်မျိုးက တစ်ခုနှင့်တစ်ခုတူညီပါသလား . . .

XIX

ဒီနေ့သည် တနင်္လာနေ့ဖြစ်လေသည်။ တနင်္လာနေ့သည် ထိုကျောင်း၏ ကျောင်းသားကျောင်းသူတိုင်းလိုလို ရင်အခွန်ရဆုံးသောနေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါ၏။

ကျောင်းကန်တင်းတွေပင် ခင်းကျင်းခါစအချိန်၌ ကျောင်းသူတစ်ယောက် အသည်းကွဲကဖိးသို့ ဦးတည်ကာ သွားနေသည်။

စောစောစီးစီးဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသောကျောင်းသူတစ်ယောက်ကြောင့် ဆိုင်ရှင်ဦးလူပျိုကြီးမှာ အံ့ဩသွားသည်။ နောက်ထိုကျောင်းသူက ဦးလူပျိုကြီးကို တစ်စုံတစ်ခုမေးပါ၏။ ဦးလူပျိုကြီးလည်း ကြောင်တောင်တောင်နှင့်ပင် ထိုကျောင်းသူ၏အမေးကြောင့် တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ဦးလူပျိုကြီးထိုးပြရာနေရာကား သူ့ဆိုင်တွင်းမှ စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်း၊ နောက် ထိုကျောင်းသူက ဦးလူပျိုကြီးလက်ညှိုးထိုးပြရာဝိုင်းသို့ လျှောက်သွားသည်။ ပြီးတော့ ထိုစားပွဲဝိုင်းနှင့်ကပ်လျက်နံရံ၌ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုကပ်ကာ . . .

ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်သွားလေသည်။

လက်ရုံး (သို့) ထူးစစ်

XX (a)

ထူးစစ်ဆိုင်ထဲကိုဝင်တော့ တစ်ဆိုင်လုံးမှ အကြည့်များက သူ့ထံ ခိုင်းကနဲရောက်လာသည်။ အိုးတိုးအမ်းတမ်းပင်ဖြစ်သွားရပါ၏။ ငါဘာများ အမှားလုပ်မိလို့လဲဟူသော အတွေးကလည်း အာရုံထဲရောက်လာသည်။

နောက်သူတို့ထိုင်ရာ ဝိုင်းရောက်တော့လည်း တစ်ဝိုင်းလုံးမှ အကြည့်တွေက မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ဝိုင်းကြည့်ကြပါ၏။ ထူးစစ်နည်းနည်းတော့ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် မေးရန်ပြင်စဉ်မှာပင် ဇော်ကိုက နံရံပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ နံရံပေါ်တွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကပ်ထားပါ၏။ ထူးစစ်အရာရာကို သဘောပေါက်သွားလေသည်။ ဇော်ကိုထိုးပြသောနံရံပေါ်မှ စာရွက်ကတစ်ဖက်ပါအတိုင်းသာ။

				၈	၈	၅
လမ်း				၄	၅	၆
ကူး				ပုမိ	စိုဉ်	ရေ
၈	၉	၈	၈	လမ်း	သာ	၈
မှူး	က	ဗျာ	ဆ	ရာ	လမ်း	
ဗိုလ်	က	နီ	တော်	ကြီး	ပတ်	လမ်း
၀					မြို့	

No.1 အကွက်မှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရပ်နေတယ်။ ပုံစံကြည့်ရတာ ဘယ်လမ်းကသွားရမှန်းမသိလို့ အခက်တွေ့နေတဲ့ပုံပါပဲ။

ကျေးဇူးပြုပြီး ဘုန်းကြီးကို လမ်းပြပေးလိုက်ပါ။

နံရံပေါ်မှ စာရွက်ကိုဆွဲခွာ၍ ဇော်ကို ဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ငါတို့ သွားရအောင်”

ထိုသို့ သာပြော၍ ထူးစစ်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ဇော်ကို က နောက်မှပါလာပါ၏။ အပြင်ရောက်တော့ ဇော်ကိုကမေးသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ကိုလက်ရုံးကို သွားစောင့်မလို”

“ဟင် . . . လက်ရုံးရှိမယ့်နေရာ မင်းသိလို့လား။ ဒီနေ့ တနင်္လာ နေ့လေ။ ဒီအချိန် သူ့ဘယ်မှာရှိမယ်ဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလွဲပြီး ဘယ် သူမှသိမှာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါကြောင့်မို့လို့ အတန်းထဲမှာသွားစောင့်နေမှာ”

“အတန်းထဲမှာ သူ့ရှိမှာလား”

ထူးစစ်ခေါင်းတစ်ချက်ခါလိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“မဟုတ်ဘူး။ (၁၀)နာရီထိုးမှရောက်လာမှာ”

XX (b)

စာရွက်ကိုကြည့်၍ ထူးစစ်အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ် နည်း။ ဒီစာရွက်ကိုရော ဘယ်သူကပံ့သွားတာနည်း။

သိလိုစိတ်ဖြင့် ကောင်တာသို့ လှမ်းကြည့်စဉ်မှာပင် . . .

ဦးလူပျိုကြီးက သဘောပေါက်စွာ အော်ပြောသည်။

“မနက်အစောကြီး ကောင်မလေးတစ်ယောက်လာကပ်သွားတာ

ပဲ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲတော့ ငါလည်းမသိဘူး . . . နာမည်မေးတော့လည်း မပြောဘူး . . .”

ထူးစစ်စဉ်းစားသွားရလေသည်။ ထိုစဉ် သူ့ခေါင်းထဲ၌ အကြံ တစ်ခုသွားရသည်။

XXI

ထူးစစ်စကားမှန်ပါ၏။ (၁၀)နာရီထိုးတော့ လက်ရုံးအတန်းထဲ ရောက်လာသည်။ တော်သေးသည်။ ဆရာမအတန်းချိန်ပြီး၍ ထွက်သွား သည်နှင့်ကြုံသွားသည်။

လက်ရုံးရောက်ရောက်ချင်း ဇော်ကိုက ဆီးမေးပါ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းကိစ္စပြီးပြီလား”

လက်ရုံးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“မင်းကို ဘယ်သူရှာတွေ့လဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ လက်ရုံးကခေါင်းကိုရမ်းသည်။ ပြီး နှုတ်မှလည်း

“မတွေ့ဘူး”

“ဟင် . . . ဒါဆို ဒီတစ်ပတ်လည်း မင်းကိုရှာတွေ့သူ မရှိဘူး

ပေါ့”

“အေး”

လက်ရုံး၏ အဖြေကြောင့် ဇော်ကိုစကားထပ်ဆက်သည်။

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ စကားထာ နောက်တစ်ခုမဂ္ဂက်ရတော့ ဘူးပေါ့။ မင်းကိုရှာတွေ့သူမပေါ်မချင်း တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်သွားမှာဆိုတော့ . . .”

လက်ရုံး ပြုံးမိပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ထူးစစ်က လက်ရုံးလက်ထဲသို့ စာရွက်တစ်ရွက် ကို ပေးပါ၏။

“အစ်ကို . . . ဒီမှာကြည့်ဦး”

သူ ထူးစစ်ပေးသည့်စာရွက်ကို ကြည့်လိုက်မိတော့ . . .

“ဟင်”

သူ အံ့ဩသွားရလေသည်။ ထူးစစ်က စကားထပ်ဆက်သည်။

“အသည်းကွဲကဖီးမှာ မနက်အစောကြီး ကောင်မလေးတစ် ယောက်လာကပ်သွားတာတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း အမိပွယ်မဖော်တတ် လို့ အစ်ကို့ကိုစောင့်နေတာ”

ထူးစစ်စကားကြောင့် သူထပ်မံအံ့ဩသွားရသည်။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ဟူသောကြောင့်လည်း အံ့ဩသွားရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ အမည် မဖော်လိုသူများလား . . .

သူစိတ်ထဲမှ တွေးမိသွားသည်။

စာရွက်ကိုကိုင်၍ အချိန်အတော်ကြာသွားပါ၏။ ဖြစ်နိုင်ခြေ ဝိုးတဝါးတွေလည်း စိတ်ထဲမှာ တသီကြီးပေါ်သွားသည်။ နောက် သင့် တော်သောအချိန်တစ်ခုကို ဖြန့်သန်းသွားပြီးချိန်တွင်မတော့ . . .

“ငါတို့ ကဗျာစာအုပ်ထဲမှာပါချင်တဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့တူတယ်”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လက်ရုံးစကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ကြောင်သူအသည်း ဟုတ်သည်လေ။ စာရွက်ထဲမှာ လမ်းမသိသောဘုန်းကြီးနှင့်ကဗျာစာအုပ်

က လားလားမျှမဆိုင်။ ယောင်နနဖြစ်သွားသော ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်ပုံစံ
တို့ကြောင့် လက်ရုံးက သေချာရှင်းပြသည်။

“ဒီဇယားကွက်ကိုကြည့်စမ်း . . . ဘာနဲ့တူသလဲလို့.”

ဇော်ကိုနှင့် ထူးစစ်နှစ်ယောက်လုံး ဇယားကွက်ကို သေချာကြည့်
လိုက်သည်။ နောက်နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းရမ်းကာ . . .

“မသိဘူး”

“သေချာကြည့်ပါဦး။ အလျား (၈)ကွက်၊ ဒေါင်လိုက် (၈)ကွက်
ဆိုတော့ စစ်တုရင်ကစားကွက်နဲ့ မတူဘူးလား”

လက်ရုံးစကားကြောင်း ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ် မျက်လုံးပြူးသွား
သည်။

နောက် အကွက်တွေကို တစ်ကွက်ချင်းရေကာ . . .

“ဟာ . . . အေး . . . ဟုတ်တယ်။ စစ်ဘုရင်ကစားကွက်နဲ့
တူတယ်။

လက်ရုံးပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် . . .

“ဘုန်းကြီးဆိုတာဘာလဲ”

“ဟင်”

ကြောင်သွားရပြန်ပါသည်။ ထူးစစ်က . . .

“ဘုန်းကြီးဆိုတာ . . . ဘုန်းကြီးပဲပေါ့”

“ကျွတ်”

လက်ရုံးစုပ်သပ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . စစ်ဘုရင်အရုပ်တွေထဲမှာ ဘုန်းကြီးဆိုတာ
ဘာလဲလို့ မေးတာ”

“Bishop”

လက်ရုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“Bishop က ဘယ်လိုအကွက်တက်လဲ”

“ဒေါင့်ဖြတ်မျဉ်းအတိုင်းတက်တယ်”

ကို Bishop တက်တဲ့အတိုင်း ဒေါင့်ဖြတ်တက်လိုက်ရင် အဖြေထွက်ပြီ”

လက်ရုံးစကားကြောင့် ထူးစစ်တို့နှစ်ယောက် အပြူးအပြစ်ရွက်
ကိုကြည့်ကြသည်။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရှိတယ် . . . လို့ ထွက်
တယ်”

လက်ရုံးခေါင်းညိတ်ထောက်ခံမနေတော့ပါ။ ထူးစစ်ကိုကြည့်၍
စကားတစ်ခွန်းပြောသည်။

“ကဗျာတစ်ပုဒ်လောက်ဆိုရင်တော့ ထည့်ပေးလိုက်ပါကွာ။
တစ်ကျောင်းတည်းသားချင်းတွေပဲ။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“ထည့်ပေးတာက ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မနက်ပြန်
ကစပြီး ကျောင်းတက်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ခွင့်ယူပြီး ကဗျာစာအုပ်အတွက်
လုံးတော့မှာ။ အဲဒါ သူ့ကဗျာက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ထူးစစ်စကားကြောင့် လက်ရုံးအပြင်ကို ငေးသွားသည်။ ဇော်ကို
ကတော့ အတန်းရှေ့မှဘောကို အကြောင်းမဲ့ကြည့်နေပါ၏။

အတော်ကြာမှ လက်ရုံးက သက်ပြင်းတစ်ခုကိုချရင်းဆိုသည်။
“အဲဒါကတော့ သူ့ကံပဲပေါ့”

ငါပြောသားပဲ ယွန်းထက်ဆီက နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကို ဘယ်လိုပဲတောင်းတောင်း ပေးမှာမဟုတ်ပါဘူးလို့။ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ ဒီလိုပဲရှောင်နေတာ”

ထိုတစ်ယောက်၏ စကားကြောင့် အကုန်လုံးတိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ပထမတစ်ယောက်က . . .

“ဒီလိုမှန်းသိရင် လက်ရုံးကို ဒီနေ့မနက် ငါတို့ကိုယ်တိုင်သွားရှာပါတယ်”

“နာရီကိုလည်းကြည့်ဦး။ (၁၀)နာရီကျော်နေပြီ။ ဒီအချိန်ဆို လက်ရုံးရဲ့စကားထာက အချိန်စေ့ပြီ။ ရှာလို့မရတော့ဘူး”

ထိုစကားကို နောက်တစ်ယောက်က ထောက်ခံပါ၏။

“အေး . . . ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ရုံးရဲ့စကားထာကို ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်တည်းက ဘယ်သူမှမဖြည့်နိုင်ကြဘူးကြားတယ်။ ဒီအပတ်တော့မသိဘူး”

ထိုတစ်ယောက်၏ စကားကို မည်သူမျှ အဖြေမပေးနိုင်ကြပါ။ အတော်ကြီးကြာမှ တစ်ယောက်က တည်ငြိမ်စွာပြောသည်။

“ဆန္ဒစောမနေတော့ပါဘူးဟာ။ နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းက သူ့ကိစ္စအောင်မြင်ရင်သိရမှာပဲ။ အဲဒီတော့ သူ့ကိစ္စကိုပဲ အောင်မြင်အောင် အာရုံစိုက်ပေးကြတာပေါ့”

အကုန်လုံးခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ထင်သည်။ ပြီးမှတစ်ယောက်က . . .

“ဒီက မမကရော ဘယ်လိုလဲ။ နီးပြီလား”

ထိုသို့အမေးကြောင့် ကြည်လင်အေးမြသော အသံလေးတစ်သံ ထွက်လာပါ၏။

“သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး။ နီးပါပြီ”

XXII

ကန်တင်းထဲတွင် မိန်းကလေးအချို့ထိုင်နေပါ၏။ ထိုမိန်းကလေးများသည် ကျောင်းတော်၏ နာမည်ကြီးစာရင်းဝင်သူများ။

လပြည့်ဝန်း၊ သိမ့်သိမ့်မွှေး၊ ရွန်းဝင့်စံနှင့် သွန်းလဲ့ရွှေစင်။ သူမတို့လေးယောက်မှာ ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် သူမတို့နှင့်အရမ်းခင်သော ကျောင်းသူတစ်ယောက်ကိုစောင့်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူမတို့လေးယောက်စလုံးလည်း လည်ပင်းရှည်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူမတို့စောင့်နေသော ကျောင်းသူကမလာသေး။ ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ယောက်ကနာရီကိုပင်ကြည့်၍ ပြောသည်။

“ဒီတစ်ခါလည်း ယွန်းထက်ငါတို့ကို ဘတ်သွားပြန်ပြီ”

“အေးဟာ . . . တို့စောင့်နေတာလည်း နှစ်နာရီကျော်နေပြီ။

ဒီတစ်ခါလည်း လာမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

စာအုပ်က ဘယ်အဆင့်ထိရောက်ပြီလဲ”

လက်ရုံးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အချောထုတ်ပြီးသွားပြီအစ်ကို။ ကျောင်းမှာဖြန့်ဖို့ပဲ ကျန်တော့ တယ်။ ကျွန်တော်ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ခွင့်ယူပြီး ဖာအုပ်ကိစ္စလုံးလိုက်တာ တော်တော်ကောင်းသွားတယ်။ မဟုတ်ရင် တော်တော်နဲ့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကြာဦးမှာ။ ဒါနဲ့ကျောင်းမှာ ဘာသတင်းထူးသေးလဲအစ်ကို”

“မင်းမလာတဲ့ရက်အတွင်း တော်တော်တော့ ထူးသွားတယ်ကွ။ ငါနဲ့မင်းနှစ်ယောက်စလုံးကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကြိုက်နေ တယ်ဆိုတဲ့သတင်းက ကျောင်းမှာနာမည်တော်တော်ကြီးနေတယ်”

လက်ရုံးစကားကြောင့် ထူးစစ်ဆီမှ ခပ်ဟဟရယ်သံတချို့ထွက် လာသည်။

“ဟုတ်မှာပါ။ နာမည်က နှစ်မျိုးဖြစ်နေတာကိုး။ နောက်ပြီး ကျွန် တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ သွားတိုက်ဆိုင်တော့ . . . အဟင်း . . . ဟင်း”

ထူးစစ်စကားကြောင့် လက်ရုံးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတ်ရင်း ပြောသည်။

“အေးကွာ . . . ငါတို့နှစ်ယောက်လည်း ကြုံမှကြုံတတ်ရတယ် လို့”

“နာမည်ချင်းတူသွားတာက အရေးမကြီးဘူး။ နာမည်နှစ်မျိုး စလုံးကလည်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးဖြစ်နေတော့ . . . အဟင်း . . . အစ်ကို့သတင်းနားထောင်သူတွေတော့ တိုင်ပတ်ကုန်တော့မှာပဲ”

လက်ရုံးရှေ့မှ ရေခွေးဖန်ခွက်ကိုကျင်းလိုက်ပြီး ရေခွေးအသစ် ထည့်လိုက်သည်။ ပြီး ရေခွေးငွေ့တို့ဖြင့် ဖိတ်လျှံနေသောဖန်ခွက်ကို လက် ဖြင့်ကိုင်ထားရင်းမှ . . .

“ဒါနဲ့ ဟိုတစ်ယောက်ရော ကဗျာရောက်လာလား”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

XXIII

ထိုနေ့မှစ၍ လက်ရုံးနှင့်ထူးစစ်နှစ်ယောက်စလုံးကို ကောင်မ လေးတစ်ယောက်က အပြိုင်ကြိုက်နေသည်ဟူသောသတင်းသည် ကျောင်း တွင်း၌ နာမည်ကြီးသွားပါသည်။ (နံရံ၌ စာကပ်ပြီးသည့်နေ့မှ ဖြစ်လေ သည်။)

ဒါတွေကို လက်ရုံးနှင့်ထူးစစ်နှစ်ယောက်စလုံးသိကြသည်။ ဒါ ပေမယ့် သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံက ကျောင်းမှာပြန်နေသော သတင်းများ သည် သူတို့နှင့်မဆိုင်သလို၊ မပတ်သက်သလို ဂရုစိုက်ခြင်းသိပ်မရှိ။ ပုံမှန်အတိုင်းသာ သွားမြဲ၊ လာမြဲဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သူတို့နှစ်ယောက် အပြင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်ထိုင်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွေး နွေးနေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆွေးနွေးနေသည့်အကြောင်းအရာကား သူတို့ထုတ်မည့် ကဗျာစာအုပ်ကိစ္စ။

“အသည်းကွဲကဖီးမှာ စာလာကပ်တဲ့တစ်ယောက်လေကွာ”

“မရောက်လာဘူး”

ထူးစစ် ခေါင်းရမ်းရင်းဆိုသည်။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ။ ငါတို့နဲ့အနုပညာသူငယ်ချင်းဖြစ်ဖို့

ဇာတာမပါဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့”

လက်ရုံးထင်မြင်ချက်ကို ထူးစစ်ကတော့ ဘာမှမပြော။ ဒါပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာသောမသိစိတ်၏လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် သူ့ခံစားချက်တွေ ဝေဝါးနေသည်ကတော့ သူ၏မျက်ဝန်းတွေက သက်သေခံနေပါသည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် စကားမဆိုဖြစ်တော့ . . .

ကိုယ်စီကိုယ်စီအတွေးတွေဖြင့် ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ လက်

ဖက်ရည်ဆိုင်ကဖွင့်ထားသောသီချင်းကို နားထောင်နေတာလား၊ အမည်မဖော်လိုသူအကြောင်းပဲ တွေးနေတာလား၊ နံရံတွင်စာကပ်သွားသောကောင် မလေးအကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားခန်းဝင်နေတာလားမသိ။ နှစ်ယောက်စလုံး စကားမဆိုဖြစ်ကြ။

ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာပင် လက်ရုံးက တိတ်ဆိတ်နေသော နှုတ်ငြိမ်ရပ်ဝန်းတစ်ခုကို စတင်ဖြိုခွဲလိုက်သည်။

“ဪ . . . ဒါနဲ့ထူးစစ်၊ မင်းကိုငါ မေးမယ်မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်သေးတာ။ အခုကြုံတုန်းမေးရဦးမယ်။ မင်းကဗျာစာအုပ်အတွက် ကလောင်နာမည်ရွေးသေးလား”

သူ၏အမေးကို ထူးစစ်က လေးလေးပင်ပင် ခေါင်းရမ်းရင်း အဖြေပေးသည်။

“သီးသန့်မရွေးဖြစ်ဘူးအစ်ကို။ ဒီအတိုင်းပဲ သဘောကျလို့ ကျွန်တော့်မှာမည်အရင်းကိုပဲ ထည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြိုက်တယ်လေ”

ထို့နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တိတ်ဆိတ်မှုတို့ အင်အားသာသွားပြန်ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ နာရီက

(၁၂) နာရီထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးလာသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ထရပ်လိုက်ကြသည်။ ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးအောက်ဆီဂျင်ကို တစ်ဝကြီးရှုကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်းမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ယနေ့သည် စနေနေ့ဖြစ်ပါသည်။ ထိုထက်သေချာစွာ ပြောရလျှင် စနေနေ့နေ့လယ် (၁၂) နာရီဖြစ်ပါသည်။

လက်ရုံးစိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာသည် အတိုင်းမသိ အေးချမ်းနေပါ၏။ နောက်ပြီး ပျော်နေသည်။ ဆိုင်ပြင်ရောက်၍ လမ်းခွဲကာနီးတွင် သူတို့နှစ်ယောက် စကားအချို့ပြောဖြစ်ကြသည်။

“မင်း တနင်္လာနေ့ကျောင်းလာမှာလား”

ထူးစစ်ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်း သူ့ဆီမှလည်း စကားသံအချို့ ရုန်းထွက်သွားပါ၏။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တော့ ဝူဠသုဘဒ္ဒါနဲ့ သောနုတ္တရုမုဆိုးလိုဖြစ်ပြီနဲ့တူတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဆန္ဒနဲ့ဆင်မင်းနဲ့ သောနုတ္တရုမုဆိုး စကားပြောခန်းကို သတိရမိလို့ပါ”

အစွယ်လိုသူမိဖုရား၊ အသွားစေခိုင်းသူ မင်းစကရာဇ်
လေးပစ်သူ ဘုရားကျွန်တော်၊
ကြံဖော်ကြံဖက် သုံးယောက်သားအနက်တွင်မှ
ကံကွက်ကြား၍ ငမိုက်သားမုဆိုးလေ
နှင့်ချည်းပင် သေပေတော့...

XXIV

“ရှင် . . . အခုဘာလုပ်နေလဲ . . . ”
စွာတာတာ အသံလေးကြောင့် သူပြုံးမိသွားသည်။ သူ့မျှော်နေ
သောဖုန်းက မထင်ထားသော အချိန်တွင် ရင်ခုန်မြန်သွားပေ၏။
“ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့၊ ငါ့ဘာသာဘာလုပ်လုပ် မင်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ”
သူ၏ ဘုဆတ်ဆတ်အမြေကြောင့် တစ်ဖက်မှ ခပ်ဟဟရယ်သံ
တစ်သံကို ကြားရသည်။ သူတမင်နောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။
“မဟုတ်ပါဘူး . . . ကျွန်မအခုပြောမယ့်စကားက အရေးကြီး
လို့ . . . တော်ကြာ ရှင်မအားရင် ကျွန်မရဲ့ Second Arrow ကိုမလိုလိုက်
မှာစိုးလို့ပါ”

www.burmeseclassic.com

Second Arrow ဆို၍ လိက်ရုံးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ရှင်အခု . . . အားနေတယ်မလား။”

သံလိုက်ဓာတ်နှင့် ညှို့ဓာတ်တို့ အချိုးညီစွာပေါင်းစပ်ထားသော အမေးသံတစ်ခုက ထပ်ထွက်လာပြန်ပါ၏။

“မအားဘူး . . . ငါအခု စာအုပ်ဖတ်နေတယ် . . . ”

“ဘာစာအုပ်လဲ . . . ”

လက်ရုံးစိတ်ထဲမှ စုပ်တစ်ချက်သပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော်တော် စပ်စုသည်။ မိန်းမပီသလိုက်တာဟုလည်း ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ပဟေဠိစာအုပ် . . . ဘာလဲ . . . ဖြေကြည့်ချင်လို့လား။”

“အဟွန်း . . . မဆိုးပါဘူး . . . ကောင်းသားပဲ . . . ဦးနှောက်နည်းနည်းနွေးသွားတာပေါ့ . . . ”

တစ်ဖက်မှစကားကြောင့် လက်ရုံးယောက်ျားဆန်ဆန်မဲ့သွားသည်။

“အပြောမကြီးနဲ့နော် . . . ဒီထဲကတစ်ပုဒ်ဆိုရင် ညနေကတည်းက ငါတွက်နေတာ ခုနကမှအဖြေရတယ် . . . ဘယ်လိုလဲ . . . အဲဒါ စဉ်းစားကြည့်မလား . . . ”

“ပြောကြည့်လေ . . . ”

တစ်ဖက်မှစကားကြောင့် လက်ရုံးအကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားတွက်ချက်၍ အလွတ်ရနေပြီဖြစ်သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြလိုက်သည်။

“သေချာနားထောင် . . . ရွာနှစ်ရွာရှိတယ်တဲ့ . . . ပထမတစ်ရွာမှာ ရှောက်သီးတစ်လုံးကို တစ်ကျပ်ဈေးရှိတယ် . . . ဒုတိယတစ်ရွာမှာ ရှောက်သီးတစ်လုံးကို ငါးကျပ်ဈေးရှိတယ် . . . ရှောက်သီးတွေကို နွားလှည်းနဲ့တင်ရင် နွားလှည်းတစ်စီးကို ရှောက်သီးအလုံး(၁၀၀) တင်နိုင်တယ်တဲ့။ အဲဒီရွာနှစ်ရွာခြားလမ်းမှာ အကောက်ဌာနကင်းတဲ (၁၀၀)ရှိတယ်။ အဲဒီကင်းတဲတစ်ခုက နွားလှည်းတစ်စီးကို ရှောက်သီးတစ်လုံး

အခွန်ကောက်ယူတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပထမရွာက ရှောက်သီးကို ဒုတိယရွာမှရောင်းရင် အမြတ်ရအောင် အနည်းဆုံးမည်သို့မည်မျှ ဝယ်ယူရမလဲတဲ့။ ကဲ . . . မေးခွန်းကတော့ဒါပဲ . . . ဖြေနိုင်ရင်ဖြေကြည့်ပါဦး။”

မေးခွန်းဆုံးသွားပြီး နောက်တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားသည်။ စဉ်းစားသွားတာဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဒါပေမယ့် မကြာပါ။ ခဏအတွင်းမှာပင် သူ့နားထဲသို့ သံလိုက်ဓာတ်တွေပျော်ဝင်လာပြန်ပါ၏။

“အာ . . . ရှင့်ဟာကလည်း သိပ်လည်းခက်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ ကျွန်မဖြေကြည့်မယ်နားထောင်။ ကျွန်မလှည်းတစ်စီးကို အလုံး (၁၀၀) နှုန်းနဲ့ လှည်းနှစ်စီးအလုံး (၂၀၀) တင်မယ်ရင် . . . ”

အကောက်ခွန်ကင်းတဲပေါင်း(၅၀)ကို ကျော်ပြီးသွားရင် ကျွန်မလှည်းတစ်စီးစီမှာ အလုံး(၅၀)စီပဲ ကျန်တော့မယ်။ အဲဒီတော့ လှည်းနှစ်စီးကို တစ်စီးဖြစ်အောင်ပေါင်းပြီး ကျွန်မခရီးဆက်မယ်။ နောက်ထပ် အကောက်ခွန်ကင်းတဲ(၅၀)ကို ထပ်ကျော်ပြီး ဒုတိယရွာကိုရောက်သွားရင် ကျွန်မလှည်းပေါ်မှာ ရှောက်သီးအလုံး(၅၀)ကျန်ဦးမယ်ရှင်။ အဲဒါကို ပေါက်ဈေးအတိုင်းရောင်းရင် ကျွန်မအမြတ်ရမှာပေါ့။”

“ဘယ်လောက်မြတ်မယ်ထင်လဲ”

“အင်း . . . အရင်းက (၂၀၀)၊ ပေါက်ဈေးနဲ့အလုံး (၅၀)တို့ ရောင်းရင် (၂၅၀)ဆိုတော့ ကျွန်မ (၅၀)မြတ်မှာပေါ့။”

“မှန်ပါတယ်”

အားရပါးရတော့ သူထောက်ခံမပေး။ ဒါပေမယ့် အားမပါသော ထောက်ခံချင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ ‘ထမင်းစားပြီးပြီလား’ ‘ပြီးပြီ’ ဟု သော သဘောမျိုးလောက်သာရှိသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းငါ့ဆီဖုန်းဆက်တာက . . . ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းခွက်လှုပ်ရှားသံတစ်ခုလိုလိုကို သူကြားလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ Second Arrow နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖွင့်

သိထားသင့်တဲ့အချက်တွေကို ပြောပြချင်လို့ပါ။ နောက်ပြီး Second Arrow ကို ဘယ်လိုရှာရမယ်ဆိုတာလည်း နည်းပေးချင်လို့။”

လက်ရုံးစိတ်ဝင်စားသွားသည်။ အထူးအဆန်းဆိုလျှင် စိတ်ဝင်စားတတ်သော သူ့အကျင့်ကဖျောက်လို့မရ။

“ကျွန်မရဲ့ Second Arrow ကိုရှာဖို့က ရှင်ခုနုဝက်သလိုပဲ။ ပဟေဠိလေးတစ်ခုနဲ့ ရှာရပါမယ်”

“ပဟေဠိ”
သူ့စိတ်ထဲမှ သံယောင်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒီပဟေဠိကိုဖြေပြီး ကျွန်မရဲ့ Second Arrow ကိုရှာဖို့က ရှင်ငွေနည်းနည်းသုံးမှရမယ်။ သိပ်မများပါဘူး။”

“ဘယ်လောက်သုံးရမှာလဲ”
“တစ်ထောင်မပြည့်ဘူးဆိုပါတော့ . . . သုံးလို့ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် . . . အဲလောက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး”
“ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မရဲ့ပဟေဠိကို စပြောပါ

ပြီ။ ဒီလိုပါ”
“နေရာသုံးခုရှိတယ်တဲ့ . . . အိမ်သုံးအိမ်ပေါ့။ တစ်အိမ်စီမှာ အပေါက်စောင့်တစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ရှင်တစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်အိမ်

နှစ်ယောက်နဲ့ လူခြောက်ယောက်ပေါ့။ အရင်ဆုံး ရှင်လုပ်ရမှာက ပထမအိမ်ကိုတွေ့အောင်ရှာရမယ်။ ပထမအိမ်ကိုတွေ့လို့ရှိရင် အပေါက်စောင့်

ထို ရှင်ဆီမှာပါတဲ့ ပိုက်ဆံအချို့တဝက်ပေးရမယ်။ ဥပမာ ရှင်ဆီမှာ ငွေ (၁၀၀၀)ပါရင် (၅၀၀) ပေးလိုက်တယ်ပဲထားပါတော့။ အဲဒါဆိုရင် ရှင်

ဆီမှာ (၅၀၀)ပဲကျန်မယ်။ အဲဒီ (၅၀၀)ကိုကိုင်ပြီး ရှင်အိမ်ထဲကို ဝင်သွားရမယ်။ အထဲရောက်ရင် အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ သူဌေးက ရှင်ကိုင်လာတဲ့ငွေ

အလျောက်ပြန်ပေးမယ်။ ဆိုလိုတာက ရှင် (၅၀၀)ကိုင်ပြီးဝင်လာရင် (၅၀၀) ပြန်ပေးမယ်။ ဒါဆိုရှင်ဆီမှာ (၁၀၀၀)ပြန်ဖြစ်ပြီပေါ့။ ဒုတိယအိမ်

ကိုလည်း ပထမအိမ်မှာပေးခဲ့တဲ့ငွေအတိုင်းပေးပြီး ဝင်ရမယ်။ အထဲက

သူဌေးကလည်း ရှင်ဆီမှာကျန်ခဲ့တဲ့ငွေအတိုင်းပဲ ပြန်ပေးမယ်။ အဲ . . . တတိယအိမ်ကျတော့ ထူးဆန်းတယ်။ ဝင်ဝင်ချင်းမပေးရဘူး။ အထဲ

ရောက်မှ သူဌေးကိုပါလာသမျှပိုက်ဆံ အကုန်ပေးခဲ့ရမယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင်ပေးလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံဟာ ပထမအိမ်နဲ့ ဒုတိယအိမ်နဲ့က တံခါးစောင့်ကို

ပေးခဲ့တဲ့ပိုက်ဆံအတိုင်းပဲဖြစ်ရမယ်။ ပိုလည်းမပိုရဘူး။ လျော့လည်း မလျော့ရဘူး။ သဘောပေါက်လား”

“အင်း . . . နည်းနည်းတော့ ပေါက်သလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် သိပ် မရှင်းဘူး”

“အဲဒါဆို ကျွန်မနောက်တစ်ခေါက်ပြန်ပြောပါ့မယ်”ဟုဆိုကာ နောက်တစ်ခေါက်ထပ်ပြောပြပါ၏။

“ရှင်းပြီလား”
“အင်း . . . ရှင်းပါပြီ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မရဲ့ပဟေဠိအတွက် အရေးကြီးတာတွေ ထပ် ပြောပါမယ်။ အရေးကြီးဆုံးအချက်က အိမ်သုံးအိမ်က လူခြောက်ယောက်

စလုံးကို မကြည့်ရဘူး”
“ဟင်”

လက်ရုံး အံ့သြသွားသည်နှင့်ထပ်တူ . . .
“မင်းလူတွေကိုမကြည့်ဘဲနဲ့ ငါကပိုက်ဆံဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ။

ငါ့မျက်လုံးကို အဝတ်စည်းထားရမှာလား”
“အဲလောက်ထိ မလိုပါဘူး။ အရမ်းကြီးမကြည့်ရင် ရပါပြီ။

ဒါပေမယ့် အရာရာကို သတိထားတတ်တဲ့အလေ့အကျင့်ရှိရင်တော့ အဲဒီ သူတွေကို ရှင်မကြည့်ဘဲနဲ့သိမှာပါ”

လက်ရုံးမျက်နှာ မဲ့သွားသည်ထင်သည်။
“ဟုတ်ပါပြီ . . . မကြည့်ပါဘူး”

“နောက်တစ်ခုက ဒုတိယအိမ်ရဲ့တည်နေရာကို ပထမအိမ်က လမ်းညွှန်ပါလိမ့်မယ်။ တတိယအိမ်ရဲ့တည်နေရာကို ဒုတိယအိမ်က လမ်း

ညွှန်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါဆို ပထမအိမ်အတွက်ကရော”

“ပထမအိမ်ကိုရှာဖို့က ကျွန်မကဗျာတစ်ပုဒ်ရွတ်ပြပါ့မယ်။ အဲဒီကဗျာကို အခြေခံပြီးရှာပါ။ အဲဒီကဗျာက . . . ”

“ခဏလေး . . . ခဏလေး . . . ငါစာအုပ်ထဲမှာ မှတ်လိုက်

ဦးမယ်”

ထို့နောက် လက်ရုံးခဏအလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ ပြီးနောက် . .

“နေပါဦး၊ ငါမရှင်းတာတစ်ခုရှိလို့ မေးပါဦးမယ်။ မင်းပြော

သလို ငါတတိယအိမ်ကိုတွေ့ပြီပဲ ထားပါတော့။ အိမ်ထဲကလူကို ငွေပေး

ပြီး ငါကဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာမှလုပ်စရာမလိုပါဘူး။ တတိယအိမ်က နောက်ဆုံးလူဆီ

မှာ ကျွန်မရဲ့ Second Arrow ရှိပါတယ်”

“ဪ . . . ဒါဆိုငါက တတိယအိမ်ထဲထိရောက်မှ ရမှာပေါ့”

“အမှန်ပါပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ငါမင်းရဲ့ကစားနည်းကို လက်ခံပါတယ်။ ဘယ်

တော့စရာမယ်သာပြောပါ”

တစ်ဖက်မှ အသံလှိုင်း ခေတ္တရပ်သွားသည်။ နောက်မကြာခင်

မှာတင် . . .

“မနက်ဖြန်မနက် ထောင့်မှန်ကျတဲ့အချိန်”

သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ဆက်သွယ်ထားသော ရေဒီယိုလှိုင်းတစ်ခု

သည် တစ်ဦးဦး၏ ချို့ယွင်းမှုကြောင့် ပြတ်တောက်သွားလေပြီဖြစ်သည်။

လည်ဆွဲချစ်သူ

မည်းမည်းရှည်ရှည် အဝယ်နှစ်ပေါက် သတ္တဝါတစ်ယောက် သူကြားချင်တယ် အသံတစ်ပေါက် ဖိုက်ကိုတခေါက်ခေါက်

ဟုတ်ကဲ့ . . . မြန်မာစံတော်ချိန် မွန်းတည့် ၁၂ နာရီ ထိုးပါ ပြီရှင်”

လက်ရုံး ဒီနေ့ မနက်သူ၏ အလုပ်ကိစ္စတွေကို အမြန်ဆုံးဖြတ်
၍ ကန်တင်းဆီရောက်နေသည်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဇော်ကိုနှင့်ထူးအစ်
ကို ညကအမည်မဖော်လိုသူနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်သည့်အကြောင်း ပြောပြတော့
သူတို့စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ ပြီး သူနှင့်ဖုန်းပြောသည့်အကြောင်းလည်း
ပြောပြလိုက်ရော ဇော်ကိုတို့နှစ်ယောက်မှာ စိတ်ဝင်စားလွန်းသဖြင့် မျက်
တောင်ပင်မခတ်တော့။

နောက်ဆုံးညက သူရေးမှတ်ထားသည့်ကဗျာကိုလည်း ပြလိုက်
ရော-ယခုလို အသံတွေကြားရတော့သည်။

“ကဗျာခေါင်းစဉ်က ဘာကြီးလဲဟ။ ကိုရိုးယားကားနာမည်လို
လို ဘာလိုလိုနဲ့”

“အေးလေကွာ . . . စပိုင်ချစ်သူကို ကော်ပီယူထားတာလား
မသိဘူး”

လက်ရုံးကတော့ ဘာမှမှတ်ချက်မပေး ခေါင်းစဉ်အောက်မှ စာ
သားတွေကိုသာ စဉ်းစားနေသည်။

“မည်းမည်းရှည်ရှည် အစွယ်နှစ်ပေါက် သတ္တဝါဆိုတာ ဘာဆို
မင်းတို့ထင်လဲ”

လက်ရုံး၏အမေးကို ထူးစစ်က နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်သတ်လိုက်
ရင်းမှ . . .

“မြွေလိုတော့ထင်တာပဲ”
“အေး . . . ငါလည်း အဲလိုပဲထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မည်းမည်း
ရှည်ရှည်ဆိုတော့ မြွေဟောက်ကိုများပြောတာလား မသိဘူး”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ မြွေဟောက်ကိုပြောတာဖြစ်မယ်”
ဇော်ကိုက ထောက်ခံသည်။ ပြီးတစ်ဆက်တည်းပင် . . .

“ဒါဆို ဒုတိယအကြောင်းကရော . . .”
“သူကြားချင်တယ် အသံတစ်ပေါက်မှိုက်ကို တစ်ခေါက်ခေါ်ခေါ်”
လက်ရုံးတိုးတိုးလေးရွတ်သည်။ ပြီးတစ်ဆက်တည်းပင် . . .

XXV

သန်ဘက်ခါသည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်ပြီး ပြီးခဲ့သောဖန္တံ့ခါသည်
သောကြာနေ့ဖြစ်ကာ ရက်သတ္တပတ်၏ ဒုတိယနေ့ဆိုလျှင်လည်း မမှား
သော စနေနေ့နှင့်ကြားမှာ လေးရက်ခြားသည့်နေ့ကိုပြပါဆိုလျှင် ယနေ့
ခေါ် ဒီနေ့ကိုပြရပါလိမ့်မည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ဒီနေ့သည် ရက်သတ္တပတ်၏ ဒုတိယမြောက်
မနက်ခင်းဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ပုံမှန်အတိုင်း ကျောင်းကြီး၏နိုးထချိန်
သည် လတ်ဆတ်လို့နေပါ၏။

S-days ခေါ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်နား၍ မူး-day ခေါ်
Monday ဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းလာသူအားလုံးတို့မှာလည်း အာရုံသစ်တွေ
နှင့် လန်းနေကြသည်။ မလန်းနိုင်သူက လက်ရုံးတို့သုံးယောက်။

“ငါ့အထင်ပြောရရင် သူကြားချင်တယ် အသံတစ်ပေါက်နဲ့ ဗိုက်ကိုတစ်ခေါက်ခေါက်နဲ့က သပ်သပ်စိဖြစ်မယ်။ နောက်ပြီး အောက်ကစာကြောင်းနဲ့ သူကြားချင်တယ် အသံတစ်ပေါက်က သွားစပ်ဆက်နေတယ်”

“ဘယ်လို”

ဇော်ကိုတို့ နားရှုပ်သွားကြသည်။

“ဒီလိုကွာ . . . သူကြားချင်တယ် အသံတစ်ပေါက်က အောက်မှာရှိတဲ့ (၁၂)နာရီထိုးပါပြီရှင်ဆိုတဲ့အသံကို ညွှန်းထားတာ။ (၁၂)နာရီထိုးပြီဆိုတဲ့အသံကိုလည်း ကြားချင်တယ်၊ နောက်ပြီး ဗိုက်ကိုလည်းခေါက်တယ်ဆိုတော့ ထမင်းဆာလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်”

အခုမှ သဘောပေါက်သွားသလို ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံကြသည်။

“ဒါဆို အပေါ်က ‘မြွေဟောက်’ နဲ့ အောက်က ‘ထမင်းဆာ’ ကို တွဲကြည့်ရင် ‘မြွေထမင်း’ လို့ တော့ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါဆို . . . ”

“ဟောက်စားပေါ့”

လက်ရုံးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဇော်ကိုက သူပြောတာမှန်တယ်ဟူသော သဘောဖြင့် ‘ဟေး’ ဟု ထအော်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လက်ရုံးမျက်နှာ ချက်ချင်းတည်သွားပါ၏။ နောက်နာရီတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ကာ . . .

“အချိန်မရှိဘူး . . . လာ . . . သွားရအောင်”

ဟုဆိုကာ အလျင်စလို ထထွက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဇော်ကိုတို့နှစ်ယောက်လည်း ဘုမသိ၊ ဘမသိဖြင့် လက်ရုံးနောက်ကို အမီလိုက်ရပါ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . လက်ရုံး၊ ခဏနေပါဦးဟ”

ဇော်ကိုက လှမ်းအော်သည်။ ဇော်ကို၏ အော်သံကြောင့် လက်ရုံးသူ့လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ပင့်ကြည့်ကာ . . .

“ဟာ . . . မြန်မြန်လာကြကွာ။ ဒီမှာ နာရီထောင့်မှန်ကျတော့မယ်”

“ဟင်”

လက်ရုံးစကားကြောင့် ထူးစစ်တို့နှစ်ယောက် ကြောင်သွားပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လက်ရုံးကိုမိသွားကြပါ၏။

“ဘာလဲ . . . နာရီထောင့်မှန်ကျတာ”

ရောက်ရောက်ချင်း ဇော်ကိုက သူနားမလည်တာကို တန်းမေးသည်။

“ဒီမှာလေကွာ” ဟုဆိုရင်း လက်ရုံးက သူ့နာရီကိုပြသည်။

နာရီက ကိုးနာရီထိုးဖို့ ရန် စက္ကန့်အနည်းငယ်သာ ကျန်တော့သည်။

“ဪ . . . မင်းနာရီက မှန်လေးထောင့်နဲ့မို့လို့ L-မှန်လို့ ပြောတာလား”

ဇော်ကို၏ အူလည်လည်အမေးကြောင့် လက်ရုံးရယ်ချင်စိတ်ဖြင့် စုတ်တစ်ချက်သပ်လိုက်ကာ . . .

“ကျွတ် . . . အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ လက်တံတစ်ဖက်က ကိုးကိုပြပြီး တစ်ဖက်က ဆယ့်နှစ်ကိုပြနေလို့။ L-မှန်လို့ ပြောတာ။ ရှင်းပြီလား”

လက်ရုံး၏စကားကြောင့် ဇော်ကိုက သူ့လက်မှနာရီကို သူပြန်ကြည့်သည်။ ပြီး ‘အေး . . . ဟုတ်သားပဲ’ ဟု ပြောပါ၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး။ အစ်ကိုက အခုဘယ်သွားမှာလဲ”

ထူးစစ်က မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျောင်းဝက ဂိတ်ပေါက်ကို”

“ဟင်”

နှစ်ဦးစလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း အေးငါ့ပြကြသည်။ နားမလည်ဘူးဆိုသည့်သဘော . . .

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဟောက်စားလေကွာ”

ထူးစစ်၏ အမေးကို လက်ရုံးပီပြင်စွာ တစ်ချက်ပြုံးရင်းဖြေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဂိတ်ဝန် ဟောက်စားနဲ့က ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့ကွ . . . မင်းတို့က ဗျာခေါင်းစဉ်ကို မေ့နေပြီနဲ့ တူတယ်။ လည်ဆွဲချစ်သူဆိုတာလေ . . . စဉ်းစားကြည့်လိုက်။ ဝင်လာ သမျှလူတွေရဲ့ လည်ပင်းကိုကြည့်ပြီး ကျောင်းသားကဒ်ဆွဲမဆွဲ ဟောက်စား လုပ်နေတာ သူတို့ပဲရှိတယ်”

လက်ရုံးစကားကြောင့် ထူးစစ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး စဉ်းစားသွားကြသည်။

“အေး . . . ဟုတ်သားပဲ”

ဇော်ကိုက ခေါင်းညိတ်ရင်း ထောက်ခံပါ၏။

“ဒါဆို မင်းဆိုလိုတာက ကျောင်းဝလုံခြုံရေးဂိတ်က အမည် မဖော်လိုသူရဲ့ ပထမအိမ်ပေါ့”

“အသေအချာပဲ”

XXVI

လုံခြုံရေးဂိတ်ဝတွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေပါ၏။ သူ၏ပုံစံက လူမသိစေရန် တမင်တကာ ရုပ်ဖျက်ထားသည့်ပုံစံမျိုး။ ဂျင်းဘောင်းဘီ ရှည်ကို ရှူးအဖြူတစ်စုံနှင့်တွဲစီး၍ အပေါ်က Rain Coat ကို ခေါင်းစွပ် ထုတ်ဆောင်းကာ ထိုအပေါ်မှ လျှာထိုးဦးထုပ်တစ်လုံး ထပ်တင်ထားပါ ၏။ တော်ရုံကြည့်ရုံမျှနှင့် သူ၏ရုပ်ကိုမမြင်နိုင်။ ဒါပေမယ့် ပုံစံအနေ အထား၊ ဝတ်ပုံစားပုံအရတော့ တော်တော်ကြည့်လို့ကောင်းသည်။

“ဒါ ပထမအိမ်ဟုတ်ပါသလား”

အဝတွင်ခြေစုံရပ်၍ မေးလိုက်သော လက်ရုံးအသံကြောင့် ထို သူက မဆိုစလောက်လေး မော့ကြည့်သည်။ ပြီး ခေါင်းကိုညှိတ်လိုက် ကာ . . .

“ဘယ်လောက်ပါလာပါသလဲ”

“ဟင်”

မထင်မှတ်စွာထွက်လာသော အသံတစ်ခုကြောင့် လက်ရုံးကြောင်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ထိုသူကိုကြည့်မိတော့ . . .

ဟုတ်သည်။ သူလုံးဝမထင်ထားမိ။

ပထမအိမ်၏တံခါးစောင့်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

သို့ပေမယ့် သူချက်ချင်းပင် တွေးမိသွားသည်။

“ဟုတ်မှာပါ။ အမည်မဖော်လိုသူက မိန်းကလေးပဲ။ သူ့ကိုကူညီတဲ့သူတွေကလည်း မိန်းကလေးပဲဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုသို့တွေးလိုက်ရင်းမှ လက်ရုံးပိုက်ဆံအိတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ကာ . . .

“ငါးရာနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်”

“ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ”

စကားတို့ကပြတ်သည်။

“သုံးရာ”

ထိုသူက ခေါင်းညိတ်ကာ လက်ဝါးကိုဖြန့်သည်။ လက်ရုံးပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှလဲယူလာသော တစ်ရာတန်သုံးရွက်ထုတ်ပေးလိုက်ပါ၏။

ပြီး အထဲဝင်မည်ပြုစဉ်မှာပင် . . .

“မဆိုင်တဲ့လူတွေ ဝင်လို့မရပါဘူး။ အပြင်မှာပဲ ခဏနေခဲ့ပါ”

ထိုစကားကြောင့် ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်မှာ အလိုလိုအပြင်မှာ ကျန်ခဲ့ရပါ၏။ လက်ရုံးတစ်ယောက်တည်းပဲ ရဲတင်းစွာ အထဲသို့ဝင်သွားလိုက်သည်။ အထဲတွင် စားပွဲခုံတစ်လုံး။ ထိုစားပွဲခုံ၏နောက်တွင် ခုံတစ်လုံးနှင့် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေပါ၏။ ထိုသူ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာ လည်း အပြင်မှာကျန်ခဲ့သော မိန်းကလေးဝတ်ထားပုံနှင့်တစ်ပုံတည်း။

သူအလိုလိုသိလိုက်သည်။ ဒါဟာလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ . . .

ဒါပေမယ့် ထိုမိန်းကလေး၏ ထိုင်နေပုံဟန်ပန်မှာ အရမ်းကြည့်လို့ကောင်းပေသည်။ စတိုင်ကျသည်။ အနီးစပ်ဆုံးပြုရလျှင် ကင်မရာရှေ့၌ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေသော မော်ဒယ်တစ်ယောက်၏ပုံစံမျိုး။

“ထိုင်ပါ”

ထိုမိန်းကလေးက မော့မကြည့်ဘဲပြောသည်။ လက်ရုံးဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဘယ်လောက်ပါလာပါသလဲ”

“နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်”

လက်ရုံး၏အဖြေစကားအဆုံးမှာ ထိုမိန်းကလေးက စားပွဲပေါ်သို့ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်၊ နှစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်နှင့် ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်တင်ပေးသည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားပုံရပါ၏။

“ယူပါ”

တိုးညှင်းရှုတစွာပြောရင်းမှ . . .

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ပထမအိမ်ကိုရှာနိုင်တာရော၊ ပဟေဠိပထမအဆင့်ကိုဖြေနိုင်တာရော နှစ်ခုစလုံးအတွက် ကျွန်မ ကိုလက်ရုံးကိုဂုဏ်ယူပါတယ်။ အခု ကျွန်မတို့အလှည့်ပြီးပါပြီ။ ကျန်တာက ကိုလက်ရုံးအလှည့်ပါ”

“ဘယ်လို”

“ကိုလက်ရုံးကြိုက်နှစ်သက်ရာ မေးခွန်းတစ်ခု ကျွန်မကိုမေးနိုင်ပါတယ်။ သဘောတူညီမှုကစားပွဲထဲမှာတော့ မပါပါဘူး။ ဒါကျွန်မကိုလက်ရုံးကို ဂုဏ်ပြုတာပါ”

လက်ရုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“မေးခွန်းတော့ မမေးချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က မြန်မာစာမေ့ရာဆိုပေမယ့် သင်္ချာကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားလောက်မယ့် သင်္ချာနည်းလေးတစ်ခုခုပေးပါလား။ ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားဖူးတဲ့နည်းလေးပေါ့”

ထိုမိန်းကလေးက လက်ခံခေါင်းညိတ်ကာ သူ့ဆီမှစာရွက်နှင့်
ဘောလ်ပင်တောင်းပါ၏။ လက်ရုံးလည်း ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ထိုမိန်းက
လေးရေးမည့်အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေလိုက်သည်။
စာရွက်နှင့်ဘောလ်ပင်မှာ ထိုသွားသည်။

၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၀	
-	၀	၉	၈	၇	၆	၅	၄	၃	၂	ပြောင်းပြန်ရေး - နှုတ်
	၂	၄	၆	၉	၁	၃	၅	၆	၉	နှုတ်လဒ်
+	၉	၆	၅	၃	၁	၉	၆	၄	၂	ပြောင်းပြန်ရေး - ပေါင်း
	၁	၂	၁	၂	၂	၃	၃	၂	၁	ပေါင်းလဒ်
+	၁	၁	၂	၃	၃	၂	၂	၁	၂	ပြောင်းပြန်ရေး - ပေါင်း
	၂	၃	၃	၅	၅	၅	၅	၃	၃	ပေါင်းလဒ်
-	၂	၃	၃	၅	၅	၅	၅	၃	၃	ပြောင်းပြန်ရေး - နှုတ်
	၀	၀	၀	၀	၀	၀	၀	၀	၀	

“အဲဒီကိန်းစဉ်ကို ကျွန်မက (M2PM of 1 To 0)လို့ အမည်ပေး
ထားတယ်။ တစ်ခုခုညကိန်း၏ အနှုတ်-အပေါင်း၊ အပေါင်း-အနှုတ်
ကိန်းစဉ်ပေါ့။ အဲလောက်ဆိုရင်ဖြစ်လား။”

လက်ရုံး ကိုယ်မသိတာကိုသိရသည်မို့ လေးစားသလိုလိုတော့
ရှိသွားသည်။ စားပွဲပေါ်မှစာရွက်ကို သူ့ဆွဲယူလိုက်ရင်း . . .

“ဖြစ်ပါတယ်”

သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ဣန္ဒြေစိတ်တို့ ထင်ဟပ်နေပါသည်။ အထင်
ကြီးသွားသည်လားတော့မသိ။ ဒါပေမယ့် သူပျော်နေသည်။

“ရော . . . ဒါက ဒုတိယအိမ်ကိုရှာဖို့။”

ထိုမိန်းကလေးကမ်းပေးသော စာရွက်ခေါက်ဖြူဖြူကို လှမ်းယူ
ရင်း သူ့အထဲမှ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ အပြင်ကိုရောက်တော့ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းမျက်နှာကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အပြင်ရောက်ရောက်ချင်း ဇော်ကိုက ဆီးမေးပါ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပြုံးနေသလားလို့။”

လက်ရုံးတစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါတစ်ခုခု သိလိုက်ရလို့ပါ”

ထိုနောက် လက်ရုံး ဒုတိယအိမ်ကိုရှာရန်ပေးလိုက်သော စာရွက်

ဖြူကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

A4စာရွက်အကြီးကြီး၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် စာလုံးသုံးလုံး
သာ ရေးထားပါ၏။ ထိုစာလုံးသုံးလုံးက အောက်ပါအတိုင်းသာ . . .

E 70

“ဟင် . . . ဘာလဲဟ”

“E 70 . . . အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

လက်ရုံး လုံချည်ကိုပြင်ဝတ်လိုက်ရင်း . . .

“အရှေ့ဘက်ကို ခြေလှမ်း 70လို့ပြောတာ”

မကြာပါ။ သူတို့သုံးယောက်ပါးစပ်မှ အသံတွေထွက်လာပါ
တော့သည်။

“တစ်လှမ်း . . . နှစ်လှမ်း . . . သုံးလှမ်း . . . လေးလှမ်း”

ဒုတိယအိမ်က ဘာဖြစ်မည်ဆိုတာကို သူတို့ကိုယ်စိတ်ထဲတွင်
ရေးတေးတေး ပေါ်လာနေပြီဖြစ်သည်။

“ငါးဆယ့်ခြောက် . . . ငါးဆယ့်ခုနစ် . . .”

သေချာပါပြီ။ အမည်မဖော်လိုသူ၏ ဒုတိယအိမ်ကား . . .

“ခြောက်ဆယ့်ကိုး . . . ခုနစ်ဆယ်”

သူတို့ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားနေရာကား R.C(ကျောင်းသားဗဟို)

နားနေဆောင်)၏ ရှေ့တည့်တည့်။

နားနေဆောင်သည် ယနေ့အဖို့ လူတော်တော်ရှင်းနေပါ၏။ RC ၏ဝင်ပေါက်ဝတွင်လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထိုင်နေပါ၏။ သူမ၏ပုံစံကလည်း ပထမအိမ်မှ လူတွေ၏ပုံစံနှင့် ဘာမှမခြား။

လက်ရုံးအပေါက်ဝသို့ ဦးတည်သွားလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် . . .

“ဒုတိယအိမ်ဟုတ်ပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပါလာပါသလဲ”

လက်ရုံးပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ဆီမှာ လက်ကျန်နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်နှင့်ပထမအိမ်မှပေးလိုက်သော နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် . . . ပေါင်းလေးရာငါးဆယ်”

“လေးရာငါးဆယ်”

“ဘယ်လောက်ပေးခဲ့မှာလဲ”

“သုံးရာ”

“ဟုတ်ပါတယ်” ဟု ချိုသာစွာပြောရင်း လက်ဖြန့်သည်။ ထို့ကြောင့် လက်ရုံးလည်း ပထမအိမ်မှရခဲ့သော နှစ်ရာတန်နှင့် မိမိလက်ကျန်နှစ်ရာနှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ထဲမှ တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကိုထုတ်ရင်း ထိုမိန်းကလေးလက်ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ ထိုမိန်းကလေး ခေါင်းညိတ်သည်လား၊ မညိတ်သည်လား မသဲကွဲတော့။ သူ့အထဲသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ အပြင်မှကျန်ခဲ့ပါ၏။ အထဲမှာက ပထမအိမ်နှင့်မကွာခြားသော အပြင်ဆင်တစ်ခု။ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ လက်ရုံးဖိတ်ခေါ်သံ စောင့်မနေတော့ဘဲ ခုံတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခြေလေးချောင်းထောက် သက်မဲ့အရာဝတ္ထုတို့ ထိတွေ့မှုအဆုံးမှာပင် . . .

“ဘယ်လောက်ပါလာသလဲ”

“တစ်ရာငါးဆယ်”

ထိုအခါ မိန်းကလေးက တစ်ရာတန်တစ်ရွက်နှင့် ငါးဆယ်တန်တစ်ရွက် စားပွဲပေါ်တင်ပေးပါ၏။ ယခု သူ့ဆီတွင် တတိယအိမ်မှ အိမ်ရှင်ကိုပေးခဲ့ဖို့အတွက် သုံးရာပြည့်ပြီဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ဒုတိယအိမ်နဲ့ ပဟေဠိကို မှန်ကန်စွာအဖြေရှာနိုင်တဲ့အတွက် ကိုလက်ရုံးကို ကျွန်မတို့အဖွဲ့က လေးစားပါတယ်။ ဒီတော့ ပထမအိမ်မှာလို ကိုလက်ရုံးကြိုက်နှစ်သက်ရာ မေးခွန်းနှစ်ခု ကျွန်မကို မေးနိုင်ပါတယ်”

ထိုမိန်းကလေးစကားပြောပုံက ညှို့အားပါသလို၊ ဟန်ပန်အမှုအရာတွေကလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ လက်ရုံးစိတ်မှတ်မှားတာလားမသိ။ ထိုမိန်းကလေး၏ ဟန်ပန်အမှုအရာတွေကို သူတစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးနေသည်။

နောက် . . .

သူ့ဘာလုပ်ရမှာလဲ . . . ဘာမေးရမှာလဲ။

“ကြိုက်ရာမေးပါ”

ဒုတိယဖိတ်ခေါ်သံအဆုံးမှာပင် လက်ရုံးစိတ်ဝင်စားမှုတွေနှင့် တက်ကြွခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“အလိုကြီး၊ အရနည်းဆိုတဲ့စကားပုံကို ယုံကြည်ပါသလား”
ချက်ချင်းပင် ထိုမိန်းကလေးဆီမှ အဖြေထွက်လာသည်။

“မယုံကြည်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့်ပါလဲ”

“ပုံပြင်ထဲမှာ တစ်နေ့ရွှေ့တစ်လုံး၊ တစ်လုံးဥတဲ့ ငန်းတစ်ကောင် ရှိတယ်လို့ပါပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငန်းထီးဆိုတာတော့ မဝါပါဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ မယုံကြည်တာပါ”

“ဟင် . . . ဘာဆိုလို့လဲ”

“လောကမှာ ဘယ်အမသတ္တဝါမှ အဖိုမရှိဘဲ ဥမအု၊ သားမငွေ့ပါဘူး။ ချွင်းချက်အနည်းငယ်က လွဲလို့ပေါ့”

လက်ရုံးကြိုက်သွားသည်။ ဒီလိုပွင့်လင်းရံတင်းမှုကို သူသဘော ကျပါ၏။

“အဲဒီ . . . အလိုကြီး၊ အရနည်းဆိုတဲ့စကားပုံက ဘယ်အချိန် လောက်ကတည်းက ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာပါလဲ”

“အင်း . . . ကျွန်မအထင်ပြောရရင်တော့ ကုန်းဘောင်ခေတ် နှောင်းပိုင်း မင်းတုန်းမင်းလက်ထက်လောက်လို့ ထင်တာပဲ”

“ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်လောက်ကတည်းက ပေါ်နေခဲ့တာ ပါ”

“ရှင်းပါဦး”

ထိုမိန်းကလေးက ချက်ချင်းမဖြေ။ တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားနေ ပါ၏။ ပြီး . . .

“ကျွန်မက ဘယ်အရာမဆို ပွင့်လင်းတာပဲ သဘောကျတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ပွင့်လင်းတယ်။ ဒီတော့ အခုမေးခွန်းမှာ ကျွန်မ ရဲ့စကားပြောပွင့်လင်းမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး အထင်မသေးဘူးဆိုရင်တော့ ပြော ပြပါ့မယ်”

ထိုမိန်းကလေး၏ စကားအဆုံးမှာပင် လက်ရုံးထိုမိန်းကလေး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ရေးတေးတေးလေးပေါ်သွားလေသည်။ သူမ ၏ စကားပြောပုံ၊ ဟန်ပန်အမူအရာတွေက လေ့ကျင့်ရည်ပြည့်ဝနေသော တက်သစ်စမင်းသမီးတစ်ယောက်လို စကားလုံးတိုင်းမှာ mood အပြည့် နှင့် . . .

ဒါပေမယ့် . . .

“ငါ့ကိုယ်တိုင်က ပွင့်လင်းသူတစ်ယောက်ဆိုရင် မင်းအဖြေကို နားထောင်ခွင့်ရမှာပါ။ မင်းကိုငါ လုံးဝအထင်မသေးပါဘူး”

တစ်ဖက်မှ ပြုံးသွားသည်ထင်သည်။ ပြီးနောက် . . .

“ဒီလိုပါ . . . ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းပိုင်း မင်းတုန်းမင်းလက်

ထက်မှာ စာဆိုအကျော်အမော်တွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်လေ။ လှိုင်ထိပ် ခေါင်တင်၊ စလေဦးပုည၊ အချုပ်တန်းဆရာဖေတို့ပေါ့။ အဲဒီထဲမှာမှ စလေ ဦးပုညရဲ့ပြုစာတ်တစ်ပုဒ်မှာ ‘အလိုကြီး၊ အရနည်း’ဆိုတဲ့ စကားပုံနဲ့ပတ် သက်ပြီး အာဝဇ္ဇာန်းရွှင်ရွှင် ရေးထားတာတစ်ခုရှိတယ်။ ခဏနားထောင် ကြည့်ပါ။ ကျွန်မပြောပြပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ ထိုမိန်းကလေးက စားပွဲပေါ်တွင်အသင့်တင်ထား သော အချိုရည်ဘူးကိုဖောက်ကာ တစ်ငုံသောက်သည်။ ထိုမိန်းကလေး ပြောနေသောစကားတို့မှာ အရမ်းပင်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေပါ၏။

“တစ်ခါတုန်းက . . . မဇ္ဈိမဒေသ၊ ဗင်္ဂလားတိုင်း၊ ဝက်ပြည်မှာ ဝက်မင်းကြီးစိုးစံတယ်တဲ့။ အဲဒီမင်းကြီးမှာ သုပွတ်ဒေဝီလို့ခေါ်တဲ့ သမီး တော်တစ်ပါးရှိတယ်။ အဲဒီသမီးတော်ဟာ အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင် ရက်သားကျပြီး ကေသရီဆိုတဲ့မင်းသမီးလေးကို ဖွားမြင်တယ်။ ကေသရီ မင်းသမီးလေးဟာ အရွယ်ရောက်တဲ့အခါမှာ ကာမဆန္ဒအရမ်းကျူးတဲ့ အတွက် မင်းကြီးနဲ့မယ်တော်တို့အရှက်ရပြီး ကေသရီမင်းသမီးလေးကို တိုင်းပြည်ကနေ နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီကေသရီမင်းသမီးလေးဟာ တိုင်းပြည်ကထွက်ပြီးတဲ့နောက် လမ်းမှာ လှည်းသားငါးရာနဲ့ ဆွဲတယ်။ အဲဒီလှည်းသားငါးရာနဲ့ ကေသရီမင်းသမီးလေးတို့ဟာ ကာမစစ်ပွဲတွေ ဆင်နွှဲကြတယ်ပေါ့”

ပြောသူတော့မသိ။ လက်ရုံးတော့ အနည်းငယ်ရယ်ချင်သွား ခဲ့သည်။ သူမကတော့ ဟန်မယုက် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် ဆက်ပြော သည်။

“ဒါနဲ့ လှည်းသားငါးရာလွန်တော့ မင်းသမီးလေးဟာ ကေသ ရာဇာလိုခေါ်တဲ့ ခြင်္သေ့မင်းနဲ့ထပ်တွေ့တယ်။ အဲဒီခြင်္သေ့မင်းနဲ့ ထပ်မှား ကြပြန်တယ်။ နောက်ဆုံး ကေသရီမင်းသမီးလေးဟာ ကေသရာဇာဆို တဲ့ ခြင်္သေ့မင်းနဲ့ပဲ ယူလိုက်တယ်ပေါ့။ အဲဒီတော့ ရှင်ပြောတဲ့ ‘အလိုကြီး၊ အရနည်း’ဆိုတဲ့စကားပုံဟာ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ပေါ်လာခဲ့တယ် ထင်

www.burmeseclassic.com

တာပဲ”

“ဗျာ”

လက်ရုံးမျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ပြီး ရယ်လည်းတော်တော်ရယ်
ချင်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်လေ . . . လှည်းသားငါးရာတောင်မှ အလိုမပြည့်
တာ နောက်ဆုံး တိရစ္ဆာန်နဲ့ပဲရတော့ ‘အလိုကြီး၊ အရနည်း’ ဆိုပြီး ဖြစ်
သွားတာပေါ့။”

လက်ရုံး တဟားဟားနှင့်ကို အော်ရယ်မိပါသည်။ သူမလည်း
ရယ်နေမည်ထင်ပါ၏။ ပြီး ရယ်သံတစ်ဝက်နဲ့ပင် . . .

“မင်းလည်း ပေါက်ကရ တော်တော်ပြောတတ်သားပဲ”

လက်ရုံးစကားကြောင့် သူမက အတင်းအကန်ငြင်းသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ ဦးပုညရဲ့ တကယ့်ပြဇာတ်”

“ဟုတ်မှာပါ။ အဲဒီပုံပြင်ကနေပြီးတော့ ဆင်းသက်လာတဲ့စကား
နဲ့တူတယ်။ ဟိုဟာလေ . . . ဘာတဲ့ . . . ငါ့သမီးလေးက တစ်သက်
မှာ တစ်ခါပဲမှားဖူးတာပါ။ လှည်းသားငါးရာနဲ့ဆိုတာလေ”

ခွီးခနဲပင် ရှေ့မှမိန်းကလေး၏ ရယ်သံကို ကြားရသည်။ မျက်နှာ
တစ်ပြင်လုံးလည်း ရဲနေမည်ထင်ပါ၏။ လက်ရုံးလည်း သူ့စကားသူ
သဘောကျရင်း တဟားဟားလိုက်ရယ်သည်။

နောက်ဆုံး လက်ရုံးရှေ့မှမိန်းကလေးကို အားနာစွာအပြင်ထွက်
ရန်ပြင်စဉ်မှာပင် ထိုမိန်းကလေးက ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့် လှမ်းတားသည်။

“နေပါဦး . . . ဒီမှာ တတိယအိမ်ကိုရှာဖို့ စာရွက်ယူသွားဦး
လေ”

လက်ရုံး လှည့်ပင်မကြည့်တော့ပါ။ ထိုမိန်းကလေးတင်ပေး
သောစာရွက်ကို စားပွဲပေါ်မှလက်နောက်ပြန်ယူရင်း . . .

အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

XXVII

“ဟော . . . ဟိုမှာ . . . ရယ်လာပြန်ပြီ”

“ဒီတစ်ခါ ခုနထက်ပိုပြင်းတယ်”

ရယ်ချင်ပက်ကျိမျက်နှာဖြင့် ထွက်လာသောလက်ရုံးကို သူငယ်
ချင်းများက တအံ့တဩမှတ်ချက်ပြုကြသည်။

လက်ရုံးမျက်နှာကိုတည်လိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောပြလိုက်
ပါ၏။ ပြီးတော့ . . .

“ဒါကိုလည်းကြည့်ဦး”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ရုံးက သူ့လက်ထဲမှစာရွက်အား ထူးစစ်
ထံသို့ ထိုးပေးရင်းဆိုသည်။ ထူးစစ်လည်း ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ လက်ရုံး
ပေးသောစာရွက်ကိုလှမ်းယူရင်း ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ . . .

www.burmeseclassic.com

SW 24

S 308

SE 56

“ခုနလိုပဲပေါ့”

“အေး . . . SW ဆိုတော့ အနောက်တောင်ပေါ့”

“ခဏလေး . . . ခဏလေး . . . ကျွန်တော်ဆွဲကြည့်လိုက်ဦး

မယ်” ဟုဆိုရင်း ထူးစစ်က ဟုတ်မဟုတ် အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်မြေပုံကို မြေကြီး၌ ချဆွဲကြည့်သည်။

“အင်း . . . ဟုတ်တယ် . . . အနောက်တောင် . . . အနောက်တောင်ဆိုတော့ ဒီဘက်ပေါ့”

ထူးစစ်ညွှန်ပြရာဘက်သို့ သုံးယောက်လုံးကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . မင်းဟာက လမ်းလည်းမရှိဘူး . . . တောကြီး”

ဇော်ကိုက မဟုတ်ကြောင်းငြင်းသည်။ လက်ရုံးကတော့ ထူးစစ်ခုနဆွဲထားသော မြေကြီးပေါ်မှမြေပုံကို သေချာကြည့်ရင်းမှ . . .

“ငါတို့ အခုရပ်နေတဲ့နေရာကို ထူးစစ်ဆွဲထားတဲ့ မြေပုံအလယ်ဗဟိုပေါ်ချကြည့်လိုက်ရင် အနောက်တောင်ဆိုတော့ ဒီဘက်ပေါ့”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား”

ဟုဆိုရင်း နှစ်ယောက်သား လက်ရုံးလုပ်သလို လိုက်လုပ်ကြည့်ကြသည်။ ပြီး . . .

“အေး . . . ဟုတ်တယ်ဟာ . . . ဒီဘက် . . . ဒီမှာလမ်းလည်းရှိတယ်”

“ဒါဆို . . . စလုမ်းကြစို့”

လက်ရုံး၏ ဆော်ဩသံအဆုံးမှာပင် . . .

“တစ်လှမ်း . . . နှစ်လှမ်း . . . သုံးလှမ်း . . . လေးလှမ်း . . .”

“နှစ်ဆယ့်သုံး . . . နှစ်ဆယ့်လေး . . . .”

နှစ်ဆယ့်လေးအရောက်တွင် သူတို့ သုံးယောက်စလုံး၏ မြေထောက်တွေခိုင်းစေမှုအင်အားမဲ့စွာ ရပ်တံ့သွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဇော်ကို ဆီမှစကားသံ ထွက်လာပါ၏။

“လက်ရုံး . . . ငါတော့ သဘောပေါက်သလို ရှိလာပြီ”

ကိုယ်လုံးတီးစကားတွေကြောင့် (အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။) လက်ရုံးကြောင်သွားသည်။ ထူးစစ်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ ထူးစစ်က အေးဆေး။

“ငါတို့ နောက်နှစ်ကွက်လောက် ထပ်ရွေ့လိုက်ရင် အမည်မဖော်လိုသူကို သိပြီ”

“ဟင်”

ဇော်ကို စကားကြောင့် လက်ရုံး ရင်ခုန်သွားသည်လားမသိ။ ဒါပေမယ့် သိချင်စိတ်တော့ ပြင်းထန်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ . . . မင်းဘယ်လိုတွက်ထားလို့လဲ”

“ခဏလေး . . . ငါပြောပြမယ်”

လက်ရုံး၏ သိချင်စိတ်တို့ မဖုံးဖိနိုင်သောစကားတို့ကို ဇော်ထိုက သေသပ်စွာဟန်တားလိုက်ရင်း . . .

“မင်းပြောပုံအရဆို ဒုတိယအိမ်ရဲ့အိမ်ရှင်က လပြည့်ဝန်းဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာတယ်ကွာ။ အသံကအစ၊ စကားပြောပုံဆိုပုံ၊ ဟန်ဝန်အနေအထား လပြည့်ဝန်းမှလပြည့်ဝန်းအစစ် . . . သေချာတယ်”

“ဟုတ်ပြီ . . . အဲဒါဆို လပြည့်ဝန်းကို ဖယ်ထားလိုက်။ နောက်ပြီး ယွန်းထက်အိမ်ခြေက မျိုးလင်းရှိတယ်ဆိုတော့ ဖယ်ပြီးသား။ အဲဒီနှစ်ယောက်ကိုဖယ်လိုက်ရင် သူတို့အဖွဲ့မှာ သုံးယောက်ပဲကျန်မယ်”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ သိမ့်သိမ့်နွေးရယ်၊ ရွှန်းဝင့်စံရယ်၊ သွန်းလဲ့ရွှေစင်ရယ် . . . သုံးယောက်ပဲကျန်မယ်”

ထူးစစ်က ဝင်ထောက်ခံပါ၏။

www.burmeseclassic.com

“ပထမအိမ်ထဲက အိမ်ရှင်ကရော ဘာတွေထူးခြားသေးလဲ”

လက်ရုံးအနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်သည်။

“အကုန်လုံးကတော့ တပြေးညီပဲ။ ထူးထူးခြားခြား တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ပထမအိမ်ရဲ့အိမ်ရှင်ကတော့ အနေအထိုင် တော်တော်လှတယ်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်နေတဲ့ပုံစံက မသိရင် Studioခန်းထဲမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခံဖို့ ထိုင်နေတဲ့ပုံစံမျိုး။ အနေအထားလှတယ်”

လက်ရုံးစကားကြောင့် . . .

“ဒါဆို ပထမအိမ်ရဲ့အိမ်ရှင်က ဓာတ်ပုံမော်ဒယ် သိမ့်သိမ့်နွေးများဖြစ်နေမလား”

ဇော်ကိုက မှတ်ချက်ပြုသည်။ ဇော်ကို့ စကားကို ထူးစစ်က . .

“တရားသေတော့ ပြောလို့မရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သွန်းလဲ့ရွှေစင်လည်း မယ်ဘွဲ့ ရထားတာပဲဟာ။ သူလည်းအိုက်တင်ပေးတတ်တာပဲ”

ထူးစစ်စကားကလည်း မှန်နေပါ၏။

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ နေပုံထိုင်ပုံကိုကြည့်၍တော့ ခွဲခြား၍မရနိုင်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဇော်ကိုက အဖြစ်သင့်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းကို ဆိုပါ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . တတိယအိမ်ရဲ့အိမ်ရှင်ကိုသိရင်တော့ ရွေးရလွယ်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ တတိယအိမ်ရဲ့အိမ်ရှင်ကို သိအောင်သာ လုပ်ခဲ့ဗျာ”

ထို့နောက်တွင်တော့ . . .

တောင်ဘက်သို့ (308)လှမ်း။

“ . . . ငါးလှမ်း . . . မြောက်လှမ်း . . . ခုနစ်လှမ်း . . . ရှစ်ဆယ် . . . ”

ခြေလှမ်း (308)လှမ်းကို သုံးခါကျ အစမှပြန်လှမ်းရသည်အထိ

သူတို့သုံးယောက်သေချာခဲ့သည်။ နောက် အရှေ့တောင်အရပ်သို့ (56)

လှမ်း . . .

ဒီတစ်ခါတော့ သုံးယောက်စလုံး ဂရုစိုက်ကြသည့်အတွက် မမှားတော့။ (56)လှမ်းအဆုံးတွင် ရောက်သွားသောနေရာက အသုံးမပြုရသေးသော သီရေတာအသစ်တစ်ခု၏ ရှေ့တည့်တည့်။

အသွင်ကွဲ၍ ပုံစံတူသောဝတ်စုံနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အဝတွင် ထုံးစံအတိုင်းရပ်နေသည်။

ပဟေဠိအရ ပိုက်ဆံပေးရမည့်လူထဲတွင် ထိုလူမပါသည့်အတွက် လက်ရုံးအေးဆေးစွာပဲ ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက်သွားလိုက်သည်။

အထဲရောက်တော့ စားပွဲတစ်လုံးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ သူဝင်လာမှ ထိုမိန်းကလေးက နားမှနားကြပ်ကိုချွတ်သည်။ လက်ရုံးဝင်ထိုင်အပြီးမှာပင် အမေးကိုစောင့်မနေတော့ဘဲ လက်ကျန်ပိုက်ဆံသုံးရာကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် . . .

“အရင်အိမ်တွေမှာရော ဝင်ဝင်ချင်းဘယ်လောက်ပေးဝင်ပါသလဲ”

“သုံးရာပါ”

“ဒါဆိုအခုလည်းသုံးရာဆိုတော့ ဒီပဟေဠိကို ရှင်ဖြေနိုင်ခဲ့ပြီပေါ့”

လက်ရုံးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဒါပေမယ့် ထိုမိန်းကလေးမှာ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသည့်အတွက် သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်ကို မြင်မည်မထင်။

“ဂုဏ်ယူပါတယ် . . . ကဲ . . . အရင်အိမ်တွေအတိုင်းပဲ ကျွန်မကို ကြိုက်နှစ်သက်ရာ မေးခွန်းသုံးခုမေးနိုင်ပါတယ်”

လက်ရုံး တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီး ဒုတိယအိမ်မှလေးလိုက်သောစာရွက်ကို တစ်ချက်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင်း . . .

“ကျွန်တော်မေးပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် မှန်တယ်၊ မမှန်ဘူးဆိုတာပဲ

www.burmeseclassic.com

မြေပေးပါ။ ပထမမေးခွန်းက မင်းနာမည်ရဲ့အစစလုံးတွေဟာ . . S.W.E

နဲ့ ငြိရမယ်”

လက်ရုံးစကားကိုရပ်ရင်း ရှေ့မှမိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်

သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

လက်ရုံးနှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း အပေါ်သို့ ကျနစွာ တွန့်ကွေးသွား

ပါ၏။

“နောက် မေးခွန်းတစ်ခုက မင်း ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို နောက်ဆုံးတစ်ခုက မင်းရဲ့အထူးပြုဘာသာဟာ . . .

Chemistry”

ထိုမိန်းကလေး မငြင်းသာတော့ပါ။ ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြလိုက်ရ

သည်။ လက်ရုံးကတော့ ပီပီပြင်ပြင်ပြီးမိသွားပါ၏။ စိတ်ထဲတွင် ခေတ္တ

ပေးနေသော ပန်းကုံးတွေကို ပြန်လက်လှမ်းမီလိုက်သလိုမျိုး ခံစားလိုက်

ရသည်။

“ဒါနဲ့ တစ်စိတ်လောက် . . ဒီမေးခွန်းတွေကို ရှင်ဘယ်လိုနည်း

နဲ့ နှိုက်ထုတ်လိုက်တာလဲ . . . သိခွင့်ရှိမလား”

“ဪ . . . ဒါလား . . လွယ်လွယ်လေးပါ။ ဒီမှာကြည့် . .”

ဟုဆိုရင်း သူဒုတိယအိမ်မှရခဲ့သော စာရွက်ပေါ်တွင် 24, 308,

56 ကိုဖျောက်ပြီး ရှေ့မှတည်နေရာတွေကို တန်းစီရေးပြလိုက်သည်။

SWSSE

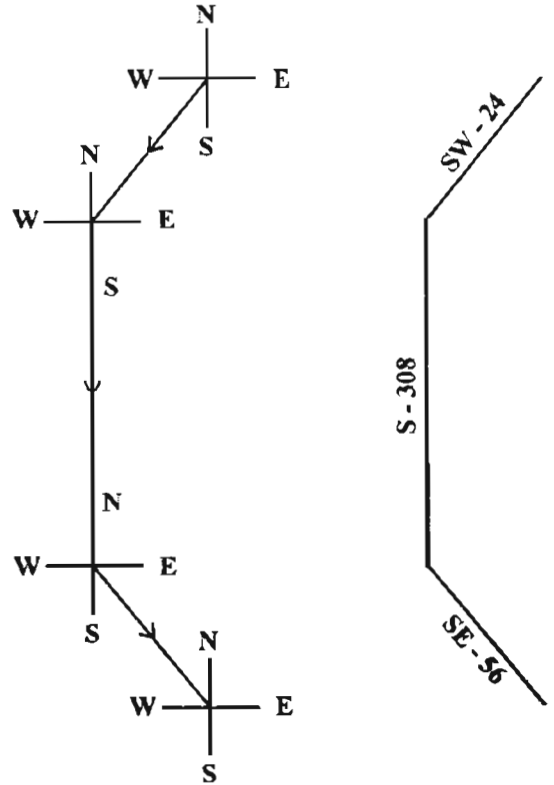
“ပထမမေးခွန်းက တူနေတဲ့ S-နှစ်လုံးကိုဖျောက်ပြီး မေးလိုက်

တာလေ။ ဒုတိယမေးခွန်းက S- တွေချည်းပဲများနေလို့. Second Year

လို့ယူလိုက်တာ။ အဲ . . . ဒါပေမယ့် တတိယမေးခွန်းကျတော့ နည်းနည်း

ရုပ်တယ်။ သူက ဒီလို . . .”

ဟုဆိုရင်း စာရွက်ပေါ်၌ အသေအချာပုံဆွဲပြပါ၏။

“အဲဒီပုံကိုမှ အရပ်မျက်နှာမြေပုံတွေကို ဖယ်လိုက်ရင် (C)ဆိုပြီး ကျန်တယ်လေ။ ဒါကြောင့်မို့လို့. Chemistry လို့ မြေပြလိုက်တာ”

လက်ရုံးစကားအဆုံးမှာ ထိုမိန်းကလေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကိုပြောသည်။

“လက်ခံလောက်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

ပြီးနောက် ထိုမိန်းကလေးက သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ တစ်စုံတစ်ရာ ကို ကမ်းပေးပါ၏။ ထိုအရာက စာအိတ်တစ်အိတ်။ စာအိတ်၏ ရှေ့မျက်နှာစာပေါ်တွင်ကား စာတန်းတစ်ခုထိုးထားသည်။ ထိုစာတန်းက . . .

Second Arrow

လက်ရုံးစာအိတ်ကိုယူကာ လှည့်ထွက်မည်ကြံပြီးမှ ဇော်ကိုနှင့် ထူးစစ်ပြောလိုက်သော စကားများကို သတိရသွားသည်။

သူမမည်သူနည်း?
လက်ရုံး ချက်ချင်းပင် နောက်သို့ ပြန်လှည့်၍ . . .
“ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာလက်ဆောင် မေးခွန်းတစ်ခုလောက် ဖြေပေးလို့ ရမလား”

သူ့စကားကြောင့် တစ်ဖက်မှ ခေတ္တတွေဝေသွားသည်။
“ကျွန်မဖြေနိုင်မယ့် မေးခွန်းလောက်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”
လက်ရုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ . . .
“ခင်ဗျား . . . အဆိုတော် ရွှန်းဝင်းစံမလား”
တစ်ဖက်မှ ပြန်မဖြေပါ။

“ဒီမေးခွန်းကိုရော . . . ရှင်ဘယ်လို နှိုက်လိုက်တာလဲ”
“ဒါကတော့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ခုနုရေးပြထားတဲ့ စကားလုံးတွေအတိုင်းပဲ S.W.E နဲ့လည်း ငြိနေတယ်။ နောက်ပြီး နားမှာလည်း earphone တပ်ထားလို့ မေးလိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့”
“သီချင်းဆိုတဲ့သူတွေအကုန်လုံးဟာ ဂီတကိုရူးသွပ်ကြတယ်လေ”

လက်ရုံး အဖြေကိုပင် စောင့်မနေတော့ပါ။ ချက်ချင်းပဲ လှည့်ထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

အပြင်ရောက်တော့ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ဘယ်လိုလဲ”
“သေချာတယ် . . . ရွှန်းဝင်းစံ”

အမည်မဖော်လိုသူသည် မည်သူဖြစ်မည်နည်း။
သိမ့်သိမ့်နွေးလား?
သွန်းလဲ့ရွှေစင်လား?

အခုလတ်တလောအတွင်း ထိုကိစ္စသည် အရေးမကြီး။ ယခုလောလောဆယ် အရေးကြီးနေသည်ကား . . .

လက်ရုံးချက်ချင်းပင် လက်ထဲမှ Second Arrow ဟူသော စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်ပါ၏။ ထိုအခါ စာအိတ်ထဲမှ စာရွက်နှစ်ရွက် ပြုတ်ကျလာပါသည်။

ပထမတစ်ရွက်က - မှတ်ပုံတင်မိတ္တူ
ဒုတိယတစ်ရွက်က - သန်းခေါင်စာရင်းမိတ္တူ
ထိုနှစ်ရွက်လုံးက လက်ရုံးဆိုသော သူ၏ . . .

သူ၏ နောက်ဆုံးပေါ်ချစ်ရေးဆိုနည်းကို ပိုမိုလေးနက်အောင် အကြံဉာဏ်ပေးချင်သည်ဆိုသော အမည်မဖော်လိုသူ၏ စိတ်ကူးအား လက်ရုံးတစ်ပိုင်းတစ်စ သိမြင်ခွင့်ရလိုက်ပါပြီ။

ပြီး သူ၏ ရင်ခုန်နှုန်းသည်လည်း ရိပ်ရိပ်လေးအရှိန်တိုးလာပါတော့သည်။

အိန္ဒြေရှိရှိ ရင်ခုန်သွားသည်ပေါ့။
ယခုလောလောဆယ် လက်ရုံး၏လက်ဝယ်၌ ရှိနေသည်ကား - မှတ်ပုံတင်မိတ္တူ၊ သန်းခေါင်စာရင်းမိတ္တူ၊ ရုပ်ကွက်ထောက်ခံစာ၊ ရဲစခန်းထောက်ခံစာနှင့် . . .

ရန်ခုန်ရဦးမည့် Third Arrow

ပြီး တစ်နေ့လုံးလည်း စာသင်ရသည်မှာ အဆင်မပြေ။ ထူးစစ် နှင့်ဇော်ကိုက ကျောင်းမလာတော့ ပိုလို့ပင်ဆိုးတော့သည်။ အခုစာသင်ချိန် ပြီး၍ အိမ်ပြန်မည်လုပ်တော့လည်း စိတ်ကတစ်ခုခုကို မလုံမလဲဖြစ်နေ သည်။ နောက်ကျောမလုံသလို၊ သူ့နောက်မှပဲ တစ်စုံတစ်ယောက်လိုက် လာနေသလို သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေသည်။

ထိုခံစားမှုမှာ သူ့အဆောင်ထဲကထွက်စဉ်မှစလို့ အခု ကျောင်း ပြင်ရောက်ခါနီးအချိန်အထိ ခံစားနေရခြင်းဖြစ်သည်။

လက်ရုံးခြေလှမ်းကိုရပ်လို့ ဆတ်ခနဲ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ သူ့အာရုံနှင့်သူ သွားလာနေကြသော ကျောင်းသားများမှလွဲလို့ မသင်္ကာစရာ ဘာမှမတွေ့။ ဘေးဘီကြည့်မိတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းတက်သူ၊ ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်သူတွေနှင့် သူ့သူငါငါ ကျောင်း ပြင်ရောက်ရန် ဆန္ဒစောနေကြသည်။ ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ရာမတွေ့သည် မို့ သူခေါင်းကို ရှေ့ပြန်လှည့်ရင်း လမ်းဆက်လျှောက်မိတော့ . . .

ချက်ချင်းဆိုသလို ခုနခံစားမှုမျိုးမှာ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာပြန် ပါ၏။ လက်ရုံးစိတ်ထင်ယောင်မှားမှုဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ်ဖြေသိမိရင်း ရှေ့ ကိုသာ ဆက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သို့သော် မကြာပါ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုခံစားမှုမှာ နီးသထက် နီးလာသလိုခံစားရပါ၏။

လက်ရုံးဦးခေါင်းတို့လည်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူလိုချင် သောအဖြေကို ရှာမတွေ့။

ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ဒုတ်”

“ဟာ”

‘ဒုတ် နှင့် ဟာ’ မှာ သူ့နှုတ်မှ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်သွား သည်။

‘သွားပြီ’ ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ အလိုလိုရေရွတ်မိသွားသည်။

XXVIII

လက်ရုံး၏ ကံမကောင်းသောနေ့ကိုပြပါဆိုလျှင် ဒီနေ့ကိုပြရ ပါလိမ့်မည်။ မနက်နိုးလျှင်နိုးချင်းမှာပင် သူ့အချစ်တော်ခွေး၏ နှိပ်စက် သွားမှုကြောင့် စောင့်တွေ့၊ အိပ်ရာခင်းတွေ ရေတိမ်နစ်ခဲ့ရသည်။ နောက် ကျောင်းသွားမည်လုပ်တော့ သူ့ကားမှာစက်နှိုးလို့မရသဖြင့် လိုင်းကား ဖြင့်ပဲ ကျောင်းသို့လာခဲ့ရသည်။ လိုင်းကားပေါ်မှဆင်းတော့ သူ့လက်ထဲ တွင်ကိုင်ထားသည့် ဖိုင်တစ်ခုမှာပါမလာတော့။

ကားပေါ်တွင် မေ့ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ တော်သေးသည် အရေးကြီးစာရွက်စာတန်းတွေ မပါသွားလို့။

သူဘယ်လိုမှ လမ်းဆက်လျှောက်လို့ မဖြစ်တော့။

ကြီးရာမရဖြစ်ကာ ကျောပိုးအိတ်ကိုဖွင့်၍ ဟိုဟာရှာသလို၊ ဒီဟာ
ရှာသလိုဖြင့် အရူးကွက်နှင့်နေခိုက်မှာပင် . . .

“အစ်ကိုကြီး . . . အစ်ကိုကြီးကို ဖိနပ်တစ်ရုံ အစ်မကြီးတစ်
ယောက်ကပေးခိုင်းလိုက်လို့။ နောက်ပြီး ပြောလိုက်သေးတယ်။ မိန်းမစီး
ဆိုပေမယ့် ယောက်ျားလေးတွေလည်း စီးလို့ ရတယ်တဲ့”

သူကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ဈေးသည်ကောင်မလေးလက်ထဲမှ
အိတ်ကိုယူကြည့်မိတော့ . . .

အထဲမှာ တံဆိပ်ပင်မခွာရသေးသော All Star ရှူးဖိနပ်တစ်ရုံ။

နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

သူစီးသောနံပါတ်နှင့် သုံးခုလောက်ကွာနေပါ၏။ ဒါပေမယ့်
သေချာစီးလျှင်တော့ရနိုင်သည်။

လက်ရုံးတွေဝေမနေဘဲ ချက်ချင်းပင် ကောက်စွပ်ကြည့်လိုက်
လေသည်။ ကြပ်တော့ နည်းနည်းကြပ်သည်။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်။

ပြီးတော့ နောက်တစ်ဖက် . . .

နှစ်ဖက်စလုံးစွပ်ပြီးသွားချိန်မှာတော့ ဖိနပ်လာပေးသည့် ကောင်
မလေးရှိမနေတော့ပါ။ ဘယ်သူပေးခိုင်းတာလဲပင် မမေးလိုက်ရ။ ဘေးဘီ
ကို သူ့ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ အရိပ်အယောင်မမြင်ရတော့ပါ။

ထိုနောက်မှာတော့ သူ၏ သဲကြိုးပြတ်ဖိနပ်ကို ကုန်းကောက်ရန်
ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် . . .

“ဟင်”

သူ၏ သဲကြိုးပြတ်ဖိနပ်တစ်ရုံက ပျောက်ချင်းမလှပျောက်သွား
လေပြီဖြစ်သည်။

XXIX

ဒီနေ့လည်း လက်ရုံးတစ်ယောက် ကန်တင်းသို့ စောစီးစွာကြို
ရောက်နေပါ၏။ သူ့စိတ်တို့ ယောက်ယပ်ခတ်ကာ ထွက်ပေါက်ပျောက်
နေသည်။

ယခုအချိန်အထိ အမည်မဖော်လိုသူကို မဖော်ထုတ်နိုင်သေး။
နောက် မနေ့ကအချိန်ကိုက် ဖိနပ်ပေးသည့်မိန်းကလေးကရော မည်
သူနည်း။ အဆိုဆုံးက ပုစ္ဆာပေးပြီး ဖြေခွင့်မပေးသေးသည့် အမည်မဖော်
လိုသူ၏ မြားများ . . .

Third Arrow သူ့ဆီဘာကြောင့် မရောက်လာသေးတာလဲ။
အမှန်ဆို ဒီနေ့သည် Second Arrow ရပြီး နှစ်ရက်မြောက်ပြီဖြစ်သော
နေ့ဖြစ်ရာ Third Arrow ရောက်ရမည့်နေ့ဖြစ်လေသည်။

ဒီနေ့တော့ ပဟေဠိတွေအားလုံး အဆုံးသတ်ပြီပေါ့။ ထိုသို့ တွေးနေရင်းဖြင့် လက်ရုံးဘေးထိုင်ခုံပေါ်မှ အရာတစ်ခုကို လှမ်းကြည့်ဖြစ် သည်။

ရင်တစ်ခုလုံး နွေးခနဲနေအောင်ပင် တစ်ချက်ခုန်သွားသည်။ ထို အရာက All Star ဖိနပ်အဖြူလေးတစ်ရုံ။ ရှင်းရှင်းပြောရလျှင် မနေ့က သူ့အား အကူအညီပေးခဲ့သော မိန်းကလေး၏ဖိနပ်။

ထိုမိန်းကလေးက မည်သူနည်း။ ကြိုတင်ကြံစည်ထားသည် တော့မဖြစ်နိုင်။ သူ့ဖိနပ်ပြတ်သည်ကိုမြင်၍ သူမအတွက်ဝယ်ထားသော ဖိနပ်ကိုပေးခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘာကြောင့် သူမကိုယ်တိုင်လာမပေးသနည်း။ သူမမည်သူဆိုတာ သိမည်စိုးသောကြောင့်လား။ ဒါဆိုရင် ထို မိန်းကလေးသည် အမည်မဖော်လိုသူနှင့် တစ်ခုခုပတ်သက်မှုရှိနေပါသ လား။

လက်ရုံးတစ်ယောက် မရေရာသော အတွေးများနှင့် ချာချာလည် နေပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆူညံဆူညံဖြင့် ဆိုင်ထဲသို့ ဇော်ကိုနှင့်ထူးစစ် ဝင်လာပါ၏။

“ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်ကွ။ ငါတို့တောင် မနက်ဖြန်မှဖြန့်ဖို့ စဉ်းစားထားတာ။ ဒီကဗျာစာအုပ်က ဘာလို့သူများလက်ထဲ ရောက်နေ တာလဲ”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့မရတာလည်း အဲဒါပဲ။ ဒါ ကျွန်တော် တို့စာအုပ်မှ ကျွန်တော်တို့စာအုပ်အစစ်”

ပေါက်ကွဲသံစဉ်တွေကြောင့် လက်ရုံးခေါင်းထောင်မိသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် . . .

“ရှေ့ . . . ဟေ့ကောင် . . . မင်းကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပေးခိုင်းလိုက်တာ”

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ရင်းဆိုသည် ဇော်ကို့ စကားကြောင့် လက်ရုံးကြောင်သွားသည်။

“ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ။ ဒါကရောဘာလဲ . . .”

“ဘယ်သူလဲတော့ မသိဘူး။ ကျောင်းသူတော့ ကျောင်းသူပဲ။ အဲဒါ ငါတို့စုထုတ်ထားတဲ့ ကဗျာစာအုပ်။ ငါတို့ပေါက်ကွဲနေတာလည်း အဲဒါပဲ”

“ဟုတ်ပဲဗျာ။ အစ်ကို့ကိုတောင် ဒီနေ့မနက်မှပေးမယ်ဆိုပြီး ယူလာတာ။ ဒါကို ဘယ်လိုဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်စာအုပ်က သူများ လက်ထဲရောက်သွားလည်းမသိဘူး။ ကျွန်တော်တို့စီစဉ်ထားတာက မနက် ဖြန့်မှကျောင်းမှာဖြန့်ဖို့”

လက်ရုံး စိတ်ဝင်စားသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

စာအုပ်၏ ကာဗာက ချစ်သူနှစ်ဦးကျောခိုင်းထားသည့်ပုံ။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ အလယ်မှာ ထက်ခြမ်းကွဲနေသော အသည်းလှလှတစ်လုံး ပြီး စာအုပ်၏ နာမည်ကား . . .

“ကျဆုံးသူများ၏ လွမ်းချင်းကဗျာများ”

လက်ရုံးအဖုံးကိုလှန်လိုက်တော့ ပထမဆုံးတွေ့ရသည်ကား --- ဤစာအုပ်ပါ ကဗျာဝါသနာရှင်များ၏ ကလောင်အမည်များ။ နောက်တစ်ရွက်လှန်လိုက်တော့ စာမျက်နှာပေါ်တွင်ပေါ်လာ သည်ကား ကဗျာတစ်ပုဒ်။

သူ၏ကဗျာတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူကဗျာကို အစ အဆုံးဖတ်လိုက်ပါသည်။ အကြောင်းကား . . .

သူ့ကိုတောင်းထားသော ကဗျာမှလွဲ၍ ဤစာအုပ်ပါကဗျာများ ကို တစ်ခါမှမြည်းစမ်းဖူးခြင်းမရှိခဲ့သေးခြင်းပင်။

ပိုက်ဘောကြောက်လို့ပါ

ဟင်းဖုန်းရိုမှ စဉ်းစားမယ်ဆို
 ကြိုတင်ပြီးတော့ ပြောထားစေချင်
 ဝါဘဝက ကျေးစေအဆင့်မှာပါ။
 ကားပါမှ ကြိုက်မယ်ဆိုလည်း
 အခုတည်းက လေ့လာစေချင်
 ငါနင်းနေတာ သုံးဘီးတပ်ယာဉ်။
 အင်းယားမြိုင်မှာ နေချင်တယ်ဆို
 ခဏတာဖြုတ်လောက် လိုက်လည်ကြည့်နေော်
 ငါ့နတ်နန်းက မီးကင်းတံပေါ်။
 သူတောင်းစားသာသာ ငါကလည်း
 ကြိုတင်ပြီးတော့ ပြောထားလိုက်မယ်
 မင်းမိုက်ပူရင် အထေးထွက်သွားတွယ်
 ပိုက်ဘောသည်းခံ တို့တောင်းပန်။

မဆိုဟု လက်ရုံးတွေးမိလိုက်သည်။

သီးသန့်ပုဒ်မ

ခြောက်ဆယ်ဝပ်မီးသီးရဲ့
 ဖျော့တော့သော အလင်းရောင်အောက်မှာ
 မင်းအတွက်ဆိုပြီး ကဗျာတွေထိုင်ရေးဖူးပါရဲ့
 ညှိဖို့နဲ့လျှောက်တဲ့ အခန်းကျဉ်းထဲမှာ
 ကိုယ့်သွေးကို ခြင်တွေထဲပေးလျှာရင်း
 ဇူးဇူးမိုက်မိုက် တမ်းတဖူးပါရဲ့။
 ကားအကောင်းစားကြီးပေါ်က
 မင်းပုံရိပ်ကို
 ထောင့်ကျကျစားပွဲမှာ ရေခဲခွေးကြမ်း
 တောင်းသောက်ရင်း နှလုံးသားထက်မှာ
 မှတ်တမ်းတင်ဖူးပါရဲ့။
 တကယ်တော့လေ ကွာဟမှုဆိုတဲ့စည်းဟာ
 ရွှေဘုံပေါ်က မင်းသမီးကို
 ဇူးမိုက်စွာ မွဲလမ်းချင်တဲ့
 လမ်းဘေး နှလုံးသားတွေအတွက်
 သီးသန့်ချမှတ်ထားသော ပုဒ်မတစ်ခုပါ။

ဘီမို

ထူးစစ်ငြိမ်း

တစ်ချိန်က 'မ'

တိုးတိတ်တုံည လမ်းမီးအောက်မှာ
 လေပြေကိုအဖော်ပြု လေညင်းကို စစ်ကူကောင်းရင်း
 'မ' တမ်းချင်းလေးတွေဆိုဖူးတာပေါ့...
 ဆောင်းနှင်းတွေဝေ ချမ်းအေးတဲ့မြေမှာ
 အရုဏ်မလင်း အမှောင်တွင်း၌
 'မ' အတွက် ပန်းတွေပိုဖူးတာပေါ့...
 တက္ကသိုလ်သွားတဲ့ 'မမ' ဘေးမှာ
 အဖြူ အစိမ်းဝတ်စုံလေးနဲ့
 ချစ်ခွင့်ပန်တဲ့ ကျွန်တော့်အသံကို
 ညာတာကင်းစွာ ဂရုမစိုက်ခဲ့သည့် 'မ'
 'အလက်စ်' လိုပဲ ငယ်သေးတဲ့အချစ်မို့ မလေးစားတာလား
 တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ထပ်ပြီးပြောတယ်
 ကျောင်းပြီးသွားရင် အဖြေပေးမယ်
 လက်ချိတ်သွားတဲ့မတို့အတွဲကို
 တွေ့ရတဲ့ခဏ ဒီဒေသမှာပင် ကျွန်တော့်အသည်းကို
 မြေမြှုပ်လိုက်ပြီ 'မမ' ပျော်ရွှင်ကြည်လင်တော့နော်...
 ဒါပေမဲ့ပေါ့ 'မ' ရယ်
 'ငယ်ဆူး' လိုပဲ နေ့တိုင်းတော့ စောင့်မျှော်ဆဲပါ။

ဇရိုင်း

ကဗျာလေးတွေက လန်းသားပဲကွ ... တကယ်ခံစားထားတာ
 နဲ့တူတယ်”
 လက်ရုံးမှတ်ချက်ပေးရင်း နောက်တစ်ရွက်လှန်လိုက်တော့ . . .
 ပထမတော့ ဘာရယ်မဟုတ်။ သာမန်ကာလှုံကာ၊ နောက်ကဗျာ
 မှအကြောင်းအရာကား . . .
 ယခု သူ့ကြုံတွေ့နေရတာ ကိစ္စတွေနှင့်အားလုံးနီးပါးသွား
 တိုက်ဆိုင်နေသည်ဟုထင်ရသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ကြောင့် လက်ရုံးသေချာ
 ဖတ်မိသွားသည်။ ထိုကဗျာကား . . .

အလုပ်လျှောက်ခြင်း

- ကိုယ်ရဲ့အချစ်အင်မဖြစ်ကြောင်း
 ရပ်ကွက်ရဲစခန်း ထောက်ခံခိုင်းမယ်
- သန်းခေါင်စာရင်းမှတ်ပုံတင်ထပ်လောင်းတင်၍
 လေးစားသမှုလျှောက်လွှာပြုမယ်
- ရပ်ကွက်ရဲစခန်းထောက်ခံစာ
 မှတ်ပုံတင်သန်းခေါင်စာရင်းမိတ္တူစာနှင့်
 လိုသည့်လျှောက်လွှာ တစုံတရာကို
 စိစစ် စစ်ဆေးဝေဖန်ပေး၍
 မင်းရင်ခွင်မှာ အလုပ်ခန့်ပါလေ
 လျှောက်ပါရစေ . . .

ထူးစစ်

ကဗျာဆုံးတော့လက်ရုံးခဏတွေဝေသွားသည်။ သူ့ ဇရိုင်းထဲ
 တွင် အကြောင်းအရာတွေသည် ရှုပ်ထွေးသွားပါ၏။ ဒီကဗျာသည် သူ့ကို
 ဦးတည်ထားတာလား။ ကဗျာရေးသူက 'ထူးစစ်'။

“ဟင် . . . ဒီ . . . ဒီကဗျာကို ဘယ်သူရေးတာလဲ
လက်ရုံး ကြောင်အစွာ မေးလိုက်သည်။ လက်ရုံးပုံစံကိုကြည့်
၍ ထူးစစ်က ကဗျာစာအုပ်ကိုဆွဲယူကြည့်ကာ . . .

“အစ်ကို . . . ဟင် . . . မဟုတ်ပါဘူး”

ထူးစစ်ကဗျာကိုကြည့်၍ တွေဝေသွားပါ၏။ ပြီး . . .

“ဒီကဗျာက ပါလို့လား” ဟုဆိုကာ ဇော်ကိုထံ ထိုးပေးသည်။

ဇော်ကိုလည်း ကြည့်နေရာမှ . . .

“မပါဘူး . . . ငါတို့ထဲမှာမပါဘူး”

ဟုဆိုကာ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်ကာ
တိုက်ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ် . . . မပါဘူး . . . ဒါဆိုဘာဖြစ်လို့ . . .”

သုံးယောက်စလုံး ဆွဲအသွားပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် လက်ရုံး
ခေါင်းထဲမှတ်ဉာဏ်တစ်ခုက ရှင်းကနဲ လင်းသွားသည်။

‘အသည်းကွဲကဖိး’၏ နံရံသို့ မနက်အစောကြီး စာရွက်လာကပ်
သွားသည့်ကောင်မလေးနှင့် လမ်းမသိသောဘုန်းကြီး။

နောက် ကဗျာအောက်ဆုံးမှနာမည်။ ပြီးတော့ ပထမမြားထဲမှ
နာမည်နှစ်မျိုး။ ထိုနာမည်၏ ဦးတည်ရာကား . . .

အဖြေက သေချာသလောက်ရှိသွားလေပြီ။

“ဒီစာအုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းတို့မှတ်မိလား”

“မြင်ရင်တော့ မှတ်မိမှာပဲ။ ကျောင်းရှေ့မှာက လူတွေရှုပ်နေတော့
သေချာသတိမထားလိုက်မိဘူး။ နောက်ပြီး ကဗျာစာအုပ်ကိုတွေ့တော့
ငါတို့နှစ်ယောက် အံ့ဩသွားတာလည်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အနီရောင်
ဝမ်းဆက်လေး ဝတ်ထားတယ်ဆိုတာတော့ ငါမှတ်မိတယ်”

လက်ရုံးကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်သွားလေပြီ။ ဇော်နှင့် ထူးစစ်
တို့သည်လည်း အူလျားဖားလျား သူ့နောက်ပြေးလိုက်လာကြပါ၏။
ကျောင်းရှေ့ရောက်တော့ လက်ရုံးမျက်ဝန်းတွေက နေရာအနံ့ပြေးလွှား

ကာ အနီရောင်ဟူသမျှကို လိုက်ကြည့်မိသည်။ ပန်းရောင်စုံတွေ ပွင့်လန်း
နေကြသော စရာမပန်းခင်းထဲ၌ အနီရောင်ပန်းတစ်ပွင့်ကိုရှာဖို့က ထင်
သလောက် မလွယ်ကူလှ။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့နောက်မှရပ်နေသောဇော်ကို
တ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးကာ . . .

“ဟာ . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ . . .”

ဇော်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြရာနေရာကား ကားလမ်းတစ်ဖက်မှာရပ်
နေသော အနီရောင်ထက်အောက် ဆင်တူဝတ်ထားသည့် ကောင်မလေး။

ထိုကောင်မလေးလည်း လက်လှမ်းပြသော သူတို့သုံးယောက်ကို
မြင်သွားကာ လက်ပြန်လှမ်းပြသည်။ လက်ရုံးစိတ်တို့ အရမ်းလှုပ်ရှားနေ
ပါပြီ။ လက်ရုံး နောက်မှနှစ်ကောင်ကို စောင့်မနေတော့။

ကားလမ်းဟိုဘက်ခြမ်းကိုသာ ဦးတည်သောစိတ်တို့ဖြင့် ကတ္တရာ
ရောင်မည်းမည်းအခင်းပေါ်သို့ သုံးပုံတစ်ပုံ ခြေချပြီးသွားသည့်အချိန်မှာ
တော့ . . .

“တီ . . .”

“ဟေ့ကောင် . . . ဘေးမှာကား . . .”

“ဟင်”

“လက်ရုံး . . .”

“ဟာ”

“ဝုန်း”

“ကျွီ”

သူ့နားထဲသို့ ‘လက်ရုံး’ဟူသော ခေါ်သံစူးစူးနှင့်အတူ သူ့ခန္ဓာ
ကိုယ်သည် လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျသွားပါ၏။ သို့
သော် ချက်ချင်းပင် သူကုန်းရုန်းထကြည့်လိုက်တော့ . . .”

သူ့လဲကျရာဆီသို့ စိုးရိမ်တကြိမ်းပြေးလာသော သူ့ငယ်ချင်းများ။
နောက် ကတ္တရာလမ်းမပေါ်၌ တစ်ဖက်စီကျလွင့်နေသော မနေ့ကပြတ်
သွားသည့် သူ၏ဖိနပ်တစ်ရံ။

ပြီးတော့ အရှိန်နှင့် မောင်းဝင်လာသော ကားတစ်စီး၏ အလျင်ကို အပြင်းထန်ဆုံး အန်တုလိုက်ရမှုကြောင့် ကားရှေ့တစ်လံအကွာလောက်တွင် ဖရိုဖရဲလဲပြိုနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

ထိုမိန်းကလေးကား . . .

XXX

ချက်ချင်းပင် လူတို့ဝိုင်းလာကြသည်။ ကျောင်းမှဆရာတွေရော၊ ကျောင်းသားတွေရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှလူတွေရောဖြင့် အခြေအနေမှာ ချက်ချင်းရှုပ်ထွေးသွားပါ၏။ ထို့နောက် ဆက်လက်ဖြစ်ပျက်သည့် အကြောင်းအရာတွေက သူ့အာရုံမှာ ဝေဝါးသွားလေသည်။

လက်ရုံးစိတ်နှင့်ကိုယ် ကပ်မိသည့်အချိန်ရောက်တော့ သူကား ပေါ်ရောက်နေပါပြီ။ သူ့ရှေ့မှာကား . . .

တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတို့ချင်းချင်းနီနေသည့် ကယ်တင်ရှင် မိန်းကလေး။ နောက် သူ့ရင်ဝသို့ တလှိုက်လှိုက်ဆိုတက်လာသော ကရုဏာစိတ်။ သွေးစေးတို့ဖြင့်ပေကျနေသော သူမ၏ဆံပင်နုလေးများကို မျက်နှာပေါ်မှသပ်ဖယ်ပေးရင်း သူ့မျက်ဝန်းအိမ်သို့ မျက်ရည်များစို့တတ်လာပါသည်။

ကရုဏာသက်သောရင်ဝယ်တွင် ဝမ်းနည်းမှုတို့ ဖြစ်တည်အိုင်ထွန်းလျက် . . .

မနေ့က သူ့အားအကူညီပေးခဲ့သော မိန်းကလေးနှင့် သူ့အသက်ကယ်ခဲ့သောမိန်းကလေးကို ကံကြမ္မာကြီးက ရက်စက်စွာ ထပ်တူကျပေးခဲ့လေပြီ။

အကောင်းအတိုင်းဖြစ်နေပြီဖြစ်သော ဖိနပ်လေးတစ်ဖက်အား သူတင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ပါးပြင်တစ်လျှောက် ပူနေ့သွားသည်။ သူ့မျက်ရည်ကျလေပြီ။ ဒဏ်ရာများကို အစွမ်းကုန်အန်တုထားရသည့် မျက်နှာလေး ရင်နှင့်ဖွယ်ရန်အပြည့်။

ဆေးရုံရောက်သည်ထိ လက်ရုံးစိတ်တွေတည်ငြိမ်မှု မရသေး။ မျက်နှာမကောင်းစွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသော သူငယ်ချင်းများအလယ်၌ ဖိနပ်သံကြိုးလေးကိုသာ အသားထဲနစ်ဝင်မတတ် ဆုပ်ညှစ်ထားမိတော့သည်။ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်တွေကတော့ အနစ်နာခံသူအတွက် တစ်စက်ပြီးတစ်စက် ပေးဆပ်နေပါသည်။

ဆုတောင်းရုံမှလွဲ၍ သူဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။
“ကယ်တင်သူ၏ စိတ်နှင့်ကိုယ် ကမ္ဘာတည်သ၍မြဲပါစေ”

ကာဆီးထားသော ခွဲစိတ်ခန်းတံခါးကြီးကို ဖြစ်နိုင်လျှင် သူဖြတ်ဝင်သွားချင်မိသည်။

နာရီလက်တံတွေကတော့ တစ်ပတ်ပြီး တစ်ပတ်လည်ပတ်လျက်ရှိနေသည်။

ပထမမိနစ်အနည်းငယ် နောက်မိနစ်အတော်များများ၊ နောက်နာရီအဖြစ် ပြောင်းလဲရန်တဲတဲမှာပင် . . .

သူစိုးရွံ့ထိတ်လန့်စွာ ဆောင့်မျှော်နေသည့် တံခါးကြီးမှာ ပွင့်လို့လာခဲ့ပါပြီ။

ထိုအထဲမှ ခွဲစိတ်ခန်းဝတ်စုံဝတ်ထားသော ဝမိုင့်ဖိုင့်ဆရာကြီး တစ်ယောက်ထွက်လာကာ လူနာရှင်ကိုမေးသည်။ လက်ရုံး မဆိုင်းမတွပင်

ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ ထိုအခါ ဆရာဝန်ကြီးက သူ့အားသေချာကြည့်ရင်းလက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခု ထည့်ပေးသည်။

“ဒါ . . . လူနာအင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက တွေ့တာ။ အခြေအနေအားလုံးကောင်းသွားပါပြီ။ မကြာခင် သတိရလာတော့မှာပါ။”

လှိုက်ခနဲ ဆိုတက်လာသော အပျော်လှိုင်းတွေနဲ့အတူ ဆရာဝန်ကြီးပေးသော အရာကို လက်ရုံးဆွဲယူကြည့်လိုက်မိတော့ . . .

စာအိတ်တစ်အိတ်။ ထိုစာအိတ်၏ ရှေ့မျက်နှာစာအပေါ်တွင် Third Arrow ဟူသော စာတန်းထိုးထားသည်။ စာအိတ်တွင် သွေးစေးတို့ပေကျနေသည့်အတွက် Third Arrow ဟူသောစာကိုပင် အတော်ကြီးဖတ်ယူရပါ၏။

လက်ရုံးစာအိတ်ကို ဖောက်နေစဉ်ခဏမှာ ရင်ခုန်သံတွေ မိုင်ဝေးဝေးသို့ သွားနေပါ၏။ စိတ်တွေလည်း ယိုင်လဲလှလှလှပျံ့ရှားနေသည်။

စိုစွတ်စွတ် ငွေ့ရည်ပျံ့ မျက်ရည်များကြားမှာပင် အမည်မဖော်လိုသူ၏ နောက်ဆုံးမြားကို ရင်ခုန်စွာဖွင့်ဖောက်ကြည့်လိုက်စဉ်တွင်မှာ တော့ . . .

နောက်စာခေါက်သေးသေးလေး တစ်ခေါက်။ ထိုစာခေါက်
လေး၏ အတွင်းစာမျက်နှာတွင် ရင်ခုန်ဖွယ် ရေးခြစ်ထားသည်ကား . .

နောက်ဆုံးသော ချစ်ရေးဆိုနည်း

(သို့)

သူကိုယ်တိုင်ထွင်ထားသော
လက်ရုံး၏ အချစ်မြား

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကုန်သွယ်ကွက်ကို တန်ဖိုးထား
လေးစားသောအားဖြင့် နှလုံးသားတစ်နေရာအတွက်
အလုပ်လျှောက်ထားရာတွင်
အချစ်တောင်းခံလွှာ (CV) နှင့်တကွ
ရုပ်ကွက်ထောက်ခံစာ၊ ရံဖန်ထောက်ခံစာ၊
မှတ်ပုံတင်၊ သန်းခေါင်စာရင်းမိတ္တူတို့ကိုပါ
ပူးတွဲလျှောက်ထားသင့်ကြောင်း အကြံဉာဏ်ပေး
ဆွေးနွေးအပ်ပါတယ်။
လက်ခံသည်၊ မခံသည်ကတော့ ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင်ပဲ
ဆုံးဖြတ်ပါ။

အမည်မဖော်လိုသူ

သူရုံးသွားခဲ့ပါပြီ။ သူမပေးသော အကြံဉာဏ်မြားနှစ်စင်းသည်
လည်း နှလုံးသားထဲထိတိုင်အောင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပါတော့
သည်။ အမည်မဖော်လိုသူဟူသော ပဟေဠိနတ်သမီးလေးသည်လည်း
သူ့နှလုံးသား၏ ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံးကြမ်းပြင်တိုင်အောင် . . .

ချက်ချင်းပင် လက်ရုံးအခန်းထဲသို့ပြေးဝင်၍ ပတ်တီးအဖွေးသား
နှင့်ရှိနေသော သွန်းလဲ့ရွှေစင်၏ပုံစံကိုကြည့်ကာ . . .

သူ အားပါးတရ ငိုချလိုက်ပါတော့သည်။

တတိယ အသက်ရှူမှားလောက်သော ညှို့ငင်မှုတွေနှင့် ကား
အောက်သို့ ရဲတင်းစွာရောက်လာသည့် တည်ငြိမ်ခံ့ညားသောလူတစ်
ယောက်ကို ခပ်ဝေးဝေးမှတစ်ချက်။ သူ့လက်ထဲမှ အဖြူရောင်ပန်းပွင့်တို့
ဖြင့် ပေါင်းစုထားသည့်ပန်းစည်းကို အနီးကပ်တစ်ချက်။ ပန်းစည်းကြား
မှာညှပ်ထားသော စာရွက်ကိုတစ်ချက် အနေးရိုက်ပြသည်။

စတုတ္ထ သူ့ခြေလှမ်းတို့ စတင်လိုက်ပုံကိုတစ်ချက်။ ဆေးရုံစင်္ကြန်
တလျှောက် အချိုးကျနုစွာလျှောက်လှမ်းလာသည့်သူ့ပုံစံကို ရှေ့မှတစ်
ချက်။ ဘေးတိုက်အနေအထားမှတစ်ချက်။ သူ့ဦးတည်ရာ အခန်းတစ်ခုကို
အသားပေး ရိုက်လိုက်သည့် နောက်ကျောဘက်မှ ရိုက်ချက်တစ်ချက်။

ပြီးတော့ တံခါးဝတွင်ရပ်လိုက်သော ရင်ခုန်မှုတို့ရောစွက်နေ
သည့် တည်တံ့သောမျက်နှာကို အနီးကပ်တစ်ချက်ရိုက်၍ ရိုက်ကွင်းကို
အဆုံးသတ်လိုက်ပါတော့သည်။

“သမီးက လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အကုန်သိနေတော့ သားတော့
တော်တော်အံ့ဩသွားမှာပဲ”

“ဟင် . . . မေမေ”

အခန်းတွင်းမှကြားလိုက်ရသော မေမေအသံကြောင့် ကြောင်
သွားသည်။

“သူ့မှာ နာမည်နှစ်မျိုးရှိတာတွေရော . . . သူ့ရဲ့အချစ်မြားကို
ရောသိနေတော့ မအံ့ဩရင်တောင် တော်တော်တော့ ခံပြင်းသွားမှာပဲ။
အဲဒါ အန်တိုကိုကျေးဇူးတင်ရမယ်။ အန်တိုကြောင့်သာမဟုတ်ရင် လွယ်
မှာမဟုတ်ဘူး”

အခုတော့ လက်ရုံးအားလုံးကို နားလည်သွားရလေပြီ။

“ဒါဆိုသမီးက အန်တိုတို့ လူကြီးချင်းသဘောတူထားတာကို
လက်ခံပြီပေါ့”

“ဟင့်အင်း . . . လက်မခံသေးဘူး”

လက်ရုံး ရင်တစ်ချက်ဆောင်ခုန်သွားသည်။ နှလုံးသားထက်

XXXI

ဒီနေ့သည် အရာအားလုံးကြည့်ကောင်းစွာ အသက်ရှူမှုတို့
လတ်ဆတ်သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါသည်။ တူညီစွာလှုပ်ရှားနေကြသော
သက်ဝင်မှုတွေထဲမှ တချို့တလေကို ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်အဖြစ် မွေး
ဇွားပြရလျှင် . . .

ပထမ နောက်ဆုံးပေါ်ကားတစ်စီး ဆေးရုံဝင်းထဲမောင်းဝင်လာ
ပုံကို ရိုက်ပြသည်။

ဒုတိယကားတံခါးကိုရိုက်ပြသည်။ ပြီး ဆတ်ခနဲပွင့်သွားသော
ကားတံခါးနောက်မှ စတိုင်လ်ပင်နှင့်အတူ လိုက်ဖက်စွာထွက်လာသည့်
လယ်သာရှူးအနက်တစ်စုံ။

လည်း စစ်ခနဲ တစ်ချက်အောင်သွားသည်။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရဲ့”

အသံတို့ ခဏတိတ်သွားစဉ်

“သူ သမီးကို တစ်ခုပေးဖို့ကျန်သေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“သူ့ကိုယ်တိုင်ပစ်တဲ့ . . . သူ့ရဲ့အချစ်မြား”

လက်ရုံး ပီပီပြင်ပြင်ပြီးမိသွားလေသည်။ ထို့နောက် ပန်းစည်း

ကြားမှာညှပ်ထားသော စာကိုဖွင့်၍ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် စစ်ကြည့်လိုက်

ပါ၏။

“ရဖို့”

ထို့နောက်တွင်တော့ ရေရုံသာစေ့ထားသောတံခါးအား ငြင်သာ
စွာတွန်းလိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်၏ ဇာတ်သိမ်းအား . . .

နောက်သုံးလကြာသောအခါ

XXXII

စာပေလောက(၅) စာအုပ်တိုက်၏ရှေ့တွင် လူတွေစုရုံးစုရုံးဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာအတွက် ပေါင်းစုနေကြသည်။ ထိုသူတွေအားလုံး တို့၏လက်ထဲတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်စီ ကိုင်ထားပါ၏။ တချို့ကလည်း နှစ်အုပ်။

ထိုစာအုပ်လေးများ၏ အရှေ့ဖုံးတွင် စာရေးသူနာမည်နှင့် စာအုပ် နာမည်ကို ထင်ရှားအောင် စာလုံးကြီးကြီးဖြင့် ရေးထိုးထားသည်။ ထိုစာနှစ်ကြောင်းကား . . .

ထူးစစ်

အချစ်တောင်းခံလွှာ

ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူအုပ်ကြီး၏အလယ်တွင် လူတစ်ယောက်ထိုင်ကာ စာအုပ်များကို လက်မှတ်ထိုးပေးလျက်ရှိသည်။ ထိုသူ၏မျက်နှာသည် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သော အရိပ်အငွေ့တွေဖြင့် ယှက်သိုင်းလျက်ရှိသည်။ သူ၏ဘေးမှာကား အပြုံးကိုတန်ဖိုးထားပန်ဆင်ထားသည့် အဖြူရောင်ထက်အောက်ဝတ်ထားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် . . .

ထိုကောင်မလေး၏လက်ထဲတွင် စာရွက်ဖြူတစ်ရွက်ကိုင်ထားပါသေးသည်။
ထိုစာရွက်ကား . . .

သိုးဆောင်း

မြန်မာစံတော်ချိန်နံနက်(၃)နာရီ (၁၅)မိနစ်
ရှိပါပြီခင်ဗျာ

